

ปฐมบท คู่หมั้นคู่หมาย

ร้างบางเดินเร็วๆ เข้ามาในออฟฟิศด้วยสีหน้าไม่พอใจ เอาตรงๆ เธอไม่พอใจมากกับสิ่งที่ป้าให้คนไปบอกเมื่อตอนเช้า พอรับรู้เท่านั้น เธอก็รีบขยับรถมายังออฟฟิศของป้า ซึ่งป้าของเธอเป็นผู้รับเหมาก่อสร้าง รายใหญ่ในจังหวัดเชียงราย ส่วนเธอไม่ได้จับต้องกิจการนี้ เพียงดูแล ส่วนที่เป็นไร่ชา ซึ่งทำมาได้เจ็ดปีแล้ว มันคือสิ่งที่เธอชอบ และอะไร ที่เธอชอบป้าไม่เคยขัดใจ

“คุณหนู”

“ป้าล่ะ”

“คะ คือ...”

“ป้าอยู่ไหน” เสียงดังของเธอทำเอาเลขาฯ หน้าห้อง รวมทั้ง คนของพ่อต่างมองหน้ากันเล็กน้อย แน่นนอนถ้าอะไรก็ตามทำให้เธอโกรธ และโมโห ใครก็เข้าหน้าไม่ติด พ่อก็ยอมเธอมาตลอด

“ว่าไง อ้อ อยู่ในห้องทำงานไซ้ไหม” กระแทกเสียงถามอย่าง

ไม่พอใจ จ้องหน้าแต่ละคนเรียงตัวด้วยสายตาพิฆาต ใครต่างก็รู้ว่า คุณหนูนั้นเป็นที่รักของเสี่ยขนาดไหน เสี่ยไม่เคยขัดใจ ไม่ห้าม คุณหนูเป็นคนเดียวที่เสี่ยเกรงใจมากที่สุด

“เปล่าครับ”

“พีโชค ป้าอยู่ไหน” เน้นถามเสียงเข้ม พีโชคคือมือขวาของป้า แทบจะเป็นเงาตามตัว พีโชคเป็นคนที่ป้าไว้ใจ ฉะนั้นเขาย่อมรู้ว่า เจ้านายคนเก่งของตนอยู่ไหน และทำอะไรอยู่ แต่ทฤษฎีพอรู้แล้วละ ถ้าพีโชคอ้ำๆ อึ้งๆ แบบนี้ก็มิได้อยู่เรื่องเดียว และถ้าไม่อยู่ในห้องทำงาน ก็มีอีกห้อง ดวงตากลมโตะหรือลงเม้มปากแน่น

“คุณหนูจะไปไหนครับ”

“หลีก”

“ค่อยคุยได้ไหมครับ เตียวผมไปตามเสี่ยให้”

“หลีกทาง อย่าให้ผมต้องโมโห” กับพีโชคเฉจจะแทนตัวเองด้วยชื่อเสมอ ให้ความเคารพนับถือ เพราะพีโชคคือคนที่สอนงานหลายๆ อย่างให้เธอ เธอจึงแทบจะไม่ก้าวร้าวใส่เขา

ทฤษฎีพูดแค่นั้นก็เดินแยกไปอีกห้อง ซึ่งอยู่ด้านหลังเชื่อมต่อกับห้องทำงานของป้า ห้องนี้มันเป็นห้องเซ็ด หรือจะเรียกว่าห้องเสฟสุช ก็คงไม่ผิด ป้าจะหนีมามีความสุขแบบนี้ไม่ได้ ขณะที่ป้ากำลังสร้างเรื่องให้เธอโมโหอยู่

บั้ง

“กร๊ิด เสี่ยๆ”

ใช่ค่ะ เป็นภาพที่ทฤษฎีเห็นจนชินตา เห็นมาตั้งแต่เด็ก ป้าของเธอ กับผู้หญิงที่ป้าเรียกมานอนด้วย ป้าไม่มีใครเป็นตัวเป็นตน เพราะป้าบอกว่าทำใจให้ใครมาแทนที่แม่ของเธอไม่ได้ แต่รักเมียแบบไหนถึงได้พาผู้หญิงมานอนด้วยไม่ซ้ำหน้า ครั้งนี้ก็ไม่ต่าง ผู้หญิงวัยรุ่น เผลอๆ อาจดีกว่าทฤษฎีด้วยซ้ำ พอประตูเปิดออกเจ้าหล่อนก็รีบรวบผ้าผ่อน

มาคลุมกายแล้วขยับไปนั่งด้านหลังป้า

“อีหนู อีหนูของป้า” เหมือนเดิม ป้าที่อาจจะโหดกับคนทั้งโลก แต่กับลูกสาวคนเดียวป้าจะเสียงอ่อนเสียงหวาน ป้ารีบรวบผ้าขนหนูมาคลุมกายแล้วเดินมากอดเธอ พลังส่งสายตาไล่คนอื่นในห้องให้ออกไป ทุกคนรู้หน้าที่ไม่ต้องให้เอ่ยปากไล่

“ป้า”

“หืม ว่าไงหนู”

“ไม่ต้องมาทำเสียงแบบนี้”

“ลูกมดของป้ามีเรื่องเครียดอะไรหืม” เนี่ย ป้าก็เป็นแบบนี้ เธอซีเรียสและจริงจัง แต่ดูป้าสิ ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน

เสียดมเดชโอบกอดลูกสาว ลูบหัวเบาๆ ทั้งที่เจ้าตัวนั้นก็สลิปแก้แล้ว หากเขาในฐานะพ่อก็ยังเอ็นดูประหนึ่งยายหนูยังตัวน้อยๆ เหมือนวันวาน ลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนคือทุกอย่างในชีวิตของเขา เธอทำให้เขาวางมือจากทุกอย่าง เลิกโฟกัสแค่ลูกเท่านั้นจริงๆ

“ขอป้าสวมเสื้อผ้าก่อนนะ”

“ทำไมไม่ไปกินที่อื่น”

“ก็...ป้ามีงาน เลยให้โชคเรียกเด็กมาให้”

“หื” ยายหนูทำเสียงขึ้นจมูก

เสียดมเดชรีบเดินไปคว้าเสื้อผ้าแล้วสวมในห้องน้ำ เรื่องผู้หญิงคงเป็นเรื่องเดียวที่ทำให้ดูแย้ และกลายเป็นขี้ปากชาวบ้านเรื่องของความเพลย์บอย ตั้งแต่ยายหนูยังเด็กจนโตเป็นสาวเขาก็ไม่เลิก มันคือเรื่องของผู้ชาย มันแค่เรื่องความต้องการ แน่نونว่าไม่มีใครมาแทนที่แม่ของยายหนู ไม่มีใครที่อยากยกย่องเป็นเมีย เพราะไม่ยอมทำให้ลูกสาวมีเรื่องกระทบจิตใจ แม้ว่าเรื่องราวต่างๆ จะผ่านมานานแล้วก็ตาม

“ว่ามาสิ ป้าพร้อมแล้ว”

“ป้าส่งคนไปบอกลูก”

“ออ เรื่องนั้นหรือ”

“เรื่องนั้นอะไร มันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เลยนะป้า” คำสัญญาบ๊อบออะไรไม่รู้ของป้า กำลังสร้างเรื่องสร้างราวปวดกระบาลมาสู่เธอ คนที่เธอเกลียดกำลังมาทวงสัญญา!

“อย่าโกรธเลย คำสัญญาระหว่างลูกผู้ชายมันยิ่งใหญ่นะลูก” คนเป็นพ่อเสียงอ่อน รู้ดีสำหรับลูกสาวหัวแก้วหัวแหวน สิ่งที่ตนต้องทำคือคำพูดอ่อนๆ ถ้ารุนแรงลูกสาวของตนได้ฟาดวงฟาดงาใหญ่โต ต้องคุยกันด้วยเหตุผลที่จะทำให้เจ้าตัวปฏิเสธไม่ได้

“มดเกลียดไอ้คิม”

“แต่คิมเขาเป็นเพื่อนสนิทของมดนะลูก”

“เพื่อนตั้งแต่ประถมหนึ่งนี่นะป้า”

“อ้าว ก็รักกันดี บ้านใกล้เคียง” แนนอนว่าไอ้บ๊อบกับเธอเป็นเพื่อนบ้านกัน เคยเรียนโรงเรียนเดียวกัน บ้านมันกับบ้านเธอมีพื้นที่ติดกัน มีเพียงลำธารสายเล็กๆ คั่นไว้ คิมชอบมุดรั้วมาหาเธอ และบางทีก็เป็นเธอเองที่มุดรั้วไปหา

“มันนานแล้วนะป้า”

“แล้วทำไมเกลียด”

“ก็คนมันเกลียด ไอ้หมอนั้นเป็นมาเพีย ป้าทำไมเห็นดีเห็นงามให้มดไปเป็นเมียคนอย่างนั้น” แต่ละคำพูดยอมรับว่าเรียกจิกสมองแต่ความเกลียดในใจของเธอไม่เคยลดลงเลย ทุกอย่างมีสาเหตุเสมอละ แล้วคนแบบเธอใช้จะอภัยให้ใครง่ายๆ

“แต่คิมรับปากป้าแล้ว”

“ป้าเชื่อหรือ”

“เปิดใจหน่อยสิยายหนู ปกติยายหนูของป้าใจเย็น แล้วนี่คนกันเองค่อยๆ ปรับตัว อย่าทำให้ป้าลำบากใจเลย”

“แต่คนลำบากใจเป็นมด ที่ต้องแต่งงานกับมันอีกสามเดือน

ข้างหน้า ป้ากำลังฆ่ามดให้ตายทั้งเป็น” ความเกลียดมดมันจะเปลี่ยน
ได้หรือ บอกเลยว่ายาก ยิ่งคิดก็ยิ่งโกรธแค้น มองไม่เห็นทางว่าเธอ
กับมันจะใช้ชีวิตคู่ไปตลอดรอดฝั่งได้

“ป้ามันใจเซ็นส์ของตัวเอง”

“มดไม่แต่ง” หัวเด็ดตีนขาดอย่างไรก็ไม่มีความเอาคนอย่างมันเป็น
เป็นผิว ต่อให้เราเคยเป็นเพื่อนสนิท แต่ตอนนี้ในใจของเธอมิแต่
ความเกลียดและชิงชัง

“ใจเย็นก่อนยายหนู” คนเป็นพ่ออย่าเอน้ำเย็นเข้าลูบ ยอมรับว่า
ลำบากใจ แต่สัญญาที่ต้องเป็นสัญญา ช้าเร็วก็ต้องมาถึง

“ถ้ามันมา มดจะไล่มันกลับ ป้าคอยดูแล้วกันว่าคนอย่างมด
ไม่ยอมมันง่าย ๆ หรือ” ดวงตากลมโตเด็ดเดี่ยว

“แต่ป้าว่า...”

“เรื่องของป้า อยากรู้มันเป็นเขยนัก ป้าก็แต่งเองเถอะ แต่มด
ไม่แต่ง” ประกาศเจตนาธรรมณ์เต็มขั้น แสดงออกว่าจะทำการอารยะขัดขืน
อย่างที่สุด ทุกครั้งเธอชนะมาตลอด ครั้งนี้ต้องเช่นกัน สัญญาบ๊อบ
ใครให้สัญญา คนนั้นรับผิดชอบกันเองก็แล้วกัน

“ยายหนู”

“มดเกลียดมัน”

“เกลียดอะไร เพื่อนสนิทกัน ตอนไปเรียนต่างประเทศก็ยังมี
อยู่เลย”

สาวเจ้าแหม่มปาก คิดถึงเรื่องเก่าๆ แล้วก็โมโห ไอ้หมอนี่มันเจ้าชู้
ทำตัวเพลย์บอย คนแบบนี้เธอจะให้เธอฝากชีวิตไว้ด้วย สัญญา
สมัยเด็กไม่รู้ป้าคิดอะไรอยู่ ยุคไหนแล้วยังจะใช้วิธีคลุมถุงชน

หมอนั้นไม่ใช่คนที่เธออยากใช้ชีวิตคู่ด้วย หมอนั้นไม่ใช่เพื่อนสนิท
ที่เธออยากสนิทด้วย ปากอิมแหม่มแน่น คนเป็นพ่อเห็นแล้วได้แต่เดินมา
โอบบ่าลูกสาว เกิดมาเป็นเสียคมเดช เขามั่นใจในตัวเองเสมอ แต่ข้อเสีย

ของคนจริงแบบเขาคือการตามใจลูก ลูกไม่ได้อยู่กับแม่ นั่นทำให้เขามอบความรักทั้งหมดให้ และความที่ในบ้านมีแต่คนงานชาย ยายหนูจึงซึมซับความกลัวระดังจนบางที่ไร้ความอ่อนโยน แข็งๆ อย่างที่เห็น

“ยายหนูของป้า”

“ป้าต้องยกเลิก”

ได้ยินเสียงของป้าถอนหายใจหนัก ทำเอาเธอต้องมองป้าขวางๆ ครั้งนี้เหมือนป้าทำท่าจะไม่ยอมให้กับเธอ ปกติป้าตามใจทุกอย่าง แต่ทำไมครั้งนี้ป้าหนักใจ เป็นเพราะไอ้บ้าคิมแน่ๆ มันแน่ๆ เลยที่ทำให้ป้าไม่ตามใจเธอ

“ป้าทำไม่ได้”

“ทำไมไม่ได้ นี่ลูกสาวนะ”

“เพราะเป็นลูกสาวนะสิ”

“ไม่รู้แหละ ยังไงมดก็ไม่แต่ง” ว่าจะแล้วสาวเจ้าก็ลูกเดินออกจากออฟฟิศ มีคนสนิทตามมาเปิดประตูให้

“พีไซค์ พีไซค์อยู่ข้างมดไหม”

“ผมอยู่ข้างคุณมดตลอดครับ แต่ผมเป็นคนของเสี้ย” ไซค์ตอบอย่างเสี้ยไม่ได้ เขาเข้าใจเสี้ย และเชื่อว่าเสี้ยคิดดีแล้วจึงมันใจยอมฝากชีวิตลูกสาวคนเดียวไว้กับมาเฟียที่ชื่อคิม ซึ่งเขากับคุณคิมเคยเจอกันบ่อยๆ หากตัดเรื่องความเป็นเพลย์บอยออกไป เขาว่าผู้ชายอย่างคุณคิมจะเพอร์เฟกต์มาก

“พีไซค์ใจร้าย”

“เป็นสัญญาลูกผู้ชายครับคุณหนู”

“หึ” เธอส่งค้อนให้ ปิดประตูแล้วขับออกไปเลย ไม่อยากพูดกับคนที่อยู่ข้างเดียวกับพ่อ เธอขับรถออกจากตัวเมืองเชียงรายตรงกลับไร่ชาของตัวเอง ซึ่งใช้เวลาเพียงยี่สิบนาทีก็ถึงไร่ของเธอ

ไร่ชานี้हत्यสร้างมาเองกับมือ จากไร่เล็กๆ ของคุณปู่ เธอ

ปรับเปลี่ยนจนเป็นไร้อันดับต้นๆ ของเมืองไทย ซึ่งชาวส่วนใหญ่จะนำส่งไปยังประเทศจีนและประเทศไต้หวันเป็นหลัก และที่นั้นก็เปิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวให้เข้ามาศึกษาดูงานได้ มีร้านอาหารและคอฟฟี่ไว้บริการนักท่องเที่ยวที่ต้องการเข้ามาเที่ยวและถ่ายรูปตามมุมต่างๆ

“คุณหนูกลับมาแล้วหรือคะ น้ำเย็นๆ ค่ะ”

“ป้าสาย”

“คะ”

“ป้าไม่เปลี่ยนใจ” หุตย์บอกป้าสายสีหน้าแข็งๆ ป้าสายดูแลเธอมาตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่วันที่แม่แยกทางกับป้า ป้าสายรับหน้าที่คอยดูแลเธอมาตลอด เมื่อเธอทำงานที่นี้ก็ให้ป้าสายอยู่ด้วย

“ป้าบอกคุณหมดแล้ว” ป้าสายเอ่ยออกมาเสียงเบา ด้วยรู้ใจนายสาวกำลังไม่พอใจ สังเกตได้จากใบหน้าดูๆ ดวงตาวาวๆ ไม่สบอารมณ์นั้น สายซึ่งเลี้ยงมากับมือรู้ว่าเจ้าตัวไม่พอใจเป็นอย่างมาก

“ป้าใจร้ายกับมด”

“โอ้ คุณหมดของป้า” ป้าสายเข้ามาโอบเอวคนที่เลี้ยงมากับมือมองด้วยสายตาเอ็นดูสงสารจับใจ สำหรับท่านก็ไม่กล้าตัดสินใจด้วยไม่รู้ว่าเหตุใด คุณหมดที่เคยสนิทกับคุณคิม เป็นเพื่อนที่รักกันมาก จึงกลายมาเป็นเกลียดแบบไม่มองหน้า

แล้วตัวคุณคิมเองก็เจ็บหายไปหลายปีไม่ได้กลับมาเหยียบไร่อีก เรื่องของหนุ่มสาว ทั้งที่ควรจะเป็นเรื่องง่ายๆ ทุกอย่างกลับกลายเป็นยากกว่าเดิม เมื่อเพื่อนสนิทกลายเป็นคนที่เกลียด

“ป้าสาย”

“คะ”

ผู้สูงวัยเงยมองใบหน้าเนียนของเจ้านายสาวที่ตัวสูงกว่า

“มดคิดอะไรดีๆ ออกแล้ว”

“อะไรดีๆ คือ...”

“ถ้าไ้บ้านั้น คือมดหมายถึงคิม ถ้าเขามาที่ไร่ ห้ามคนในไร่ของเราอนุญาตให้เข้ามาณะคะ ปิดประตูใหญ่เลย” สาวเจ้ายิ้มหมายมาด ไม่มีใครกล้าขัดคำสั่งของเธออย่างแน่นอน ฉะนั้นตัดปัญหาที่ไม่ให้ไ้บ้านั้นเข้ามาเหยียบในไร่ได้ก็จบเรื่อง

แต่...สาวเจ้าก็ไม่แน่ใจ คนอย่างคิมร้ายพอๆ กับเธอนั้นแหละ เราสองคนเหมือนผีเห็นผี รู้สิรู้ฟังดีว่ามีที่ซดๆ การสั่งห้ามไม่รู้จะใช้ได้กับหมอนั้นหรือเปล่า ก็หวังว่ามันจะได้ผล แต่เค้กลางบางอย่างบอกว่าไม่น่าจะได้ผล และเธอรู้สึกได้เลยว่าไ้บ้านั้นจะต้องมาปรากฏตัวเร็วๆ นี้ หลังเสียบหายไปนานหลายปี การที่เขาส่งสารบอกพ่อว่าจะแต่งงานกับเธอ ก็ทำให้รู้ว่าหมอนั้นเดินเกมแล้ว

“ป้าว่าไม่ได้ผลนะคะ”

“ก็บอกคนของเราไป ว่าถ้าใครให้หมอนั้นเข้ามา มดจะตัดเงินเดือน”

“คุณมดพูดเหมือนไม่รู้จักคุณคิม” ป้าสายเองก็เคยเห็นคุณคิมมาตั้งแต่เด็ก แม้ตอนโตจะไม่ได้เจอกันเลย แต่ก็นะ นิสัยไม่มีทางเปลี่ยนกันง่ายๆ อยู่แล้ว

“ป้าสาย”

“ป้าพูดจริงนะคะ คนแบบนั้นไม่มีทางยอมอะไรง่ายๆ” ป้าสายอยากบอกเหลือเกินว่า ก็เหมือนกับเจ้านายนั้นแหละ ที่ไม่เคยยอมใครเลย นี่ลึนกับพันต้องมาเจอกัน คนแก่ได้แต่หวังว่าจะไม่มีเรื่องอะไรรุนแรงเกิดขึ้น

“ไม่รู้แหละ ยังไงก็ไม่อนุญาตให้เข้ามา”

“ป้าจะบอกคนของเราให้คะ”

“ขอบคุณป้าสายนะคะ” หอมแก้มป้าสายแล้วเดินแยกกลับขึ้นชั้นบน บ้านของเธอเป็นบ้านปีกไม้หลังขนาดไม่ใหญ่ไม่เล็ก สร้างแยกออกมาในพื้นที่ส่วนตัวห้ามใครมารบกวนเด็ดขาด ซึ่งตรงนี้จะแยกกับ

ส่วนกลางของไร่โดยสิ้นเชิง

ร'างสูงใหญ่นอนยิ้มอ่านรายละเอียดต่างๆ ที่คนของตัวเองส่งข้อมูลมาให้ เขายังคงอารมณ์ดี ในแบบที่คงจะยิ้มได้ทั้งวัน อะไรที่มันถึงเวลา ฟาฝนหรือสวรรค์ก็ห้ามไม่ได้ อยากรวดวงปีนี้ เขาต้องมีเมีย!

คิม เครสตันเวล คือชื่อของเขา เอาเป็นว่าพ่อแม่ของเขาเนี่ยมีส่วนผสมหลายชาติมาก รวมทั้งตัวเขาเองด้วย ส่วนผสมมันลงตัวจึงเกิดมาหล่อเหลาเอาการเขย่าหัวใจสาวแพ้อายุเทียมชนิดว่ามีแต่คนพร้อมพุ่งชนเข้าหา จะว่าเขาหลงตัวเองก็ยอมรับ คนมันหล่อจริงๆ หล่อมากกว่าเทพชะอีก หล่อชนิดที่ว่าแค่ยิ้มสาวๆ ก็แทบละลาย

ออ...แต่มีอยู่คนเดียวบนโลกใบนี้ที่ไม่เคยสะทกสะท้านกับรอยยิ้มของเขาเลย เจอหน้ากันก็แยกเขี้ยวใส่ประหนึ่งเขาคือศัตรูคู่อาฆาต ทั้งที่ความจริงเราเป็นเพื่อนรักเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก แม้ช่วงโตเราจะห่างกันไปบ้าง แต่เราก็ติดต่อกันเสมอ กระทั่งเรื่องมันเกิดเมื่อราวๆ ห้าปีก่อน

โทษใครไม่ได้ คิมโทษตัวเองล้วนๆ เพราะดันก่อเรื่องงามหน้า จึงเป็นจุดที่เธอแตกหักไม่ญาติดีกับเขาอีกเลย แต่คนมันหน้ามันโหนก เช่นเขาก็พร้อมทวงสัญญา เพราะมันเป็นสิ่งเดียวที่จะทำให้เขาเป็นเจ้าของเธอได้

“คุณคิมครับ”

“หืม”

“อ่านเรียบร้อยใจใหม่ครับ” มือขวาอย่างอลันเดินเข้ามาสอบถาม เขาให้สายรายงานกับเจ้านายโดยตรงแบบไม่ต้องผ่านเขา เพราะบางทีเขาอาจติดธุระอื่นอยู่

“อืม เมียฉันร้ายใช่เล่น” น้ำเสียงที่พูดถึงเมียมีแต่ความถูกต้องใจ

“ผมยังคิดว่าคุณคิมจะไม่เดินเกมแล้ว” อลันได้แต่ส่ายหน้าให้
เจ้านายเมื่ออีกฝ่ายมองค้อน เพราะระยะเวลาที่ถูกทิ้งห่างนั้นนานเกินไป
จนเขาเองอดคิดไม่ได้ว่าเจ้านายจะลืมหอเรชแล้ว

“ฉันไม่เคยลืมห”

“แต่ก็ช้ามากนะครับ หากเทียบกับเพื่อนอีกสองคน”

อลันได้รับสายตาค้อนๆ ขวางๆ จากเจ้านาย ก่อนฝ่ายนั้น
จะยกยิ้มพอใจ จินตนาการออกเลยว่าหากเขาอย่างกรายเข้าไปในไร
ไรนั้นจะต้องปั่นป่วนวุ่นวาย

“ฉันแค่ต้องการความซัวร์ ว่าต่อจากนี้ชีวิตจะไม่วุ่นวายอีก
ฉันทำงานหนักมาพอแล้ว มากพอให้ฉันอยากหาความสุขยั่งยืน
ให้ตัวเองสักที” จริงๆ แล้วยายตัวแสบนะเด็กกว่าเขาเกือบปี แต่เขาจะ
ลงเรียนซ้ำเพราะตอนเด็กๆ ต้องเดินทางไปไหนนี่กับพ่อแม่บ่อยๆ จนได้
มาเป็นเพื่อนกับเธอนั้นแหละ

แต่คิดถึงเรื่องวันวานมันทำให้เขาอดยิ้มไม่ได้ เขาก็ตัวเล็กกว่าเธอ
โตนลื้อจากเพื่อนๆ คนอื่นว่าเป็นเด็กเตี้ย เด็กแคระ เด็กขาดสารอาหาร
ซึ่งมันก็จริงเพราะเขาไม่ชอบดื่มนม ต่างจากเธอ ยายมดตัวน้อย
ที่ตัวใหญ่กว่าเขา แถมยังล่าบีกบินมีแก้มน่ากัดมากๆ แล้วที่สำคัญคือ
มดไม่กลัวใครเลย

“ไม่น่ามีปัญหาอะไรแล้วละครับ”

“ฉันจะได้ไปอยู่ที่ไรกับเมีย”

“ครับ”

“เพื่อนๆ แต่งงานไปแล้วหนึ่ง ฟอนเต้คงจะเร็วๆ นี้ ฉันจะช้าไม่ได้
เดี๋ยวมีลูกไม่ทันใช้” มาเพียงหนุ่มคิดอย่างฮึกเหิม มุ่งมั่นมากเรื่องทายาท
ในอนาคตที่จะต้องไล่ทันเพื่อนๆ เขาถึงต้องรีบ ประกอบกับธุรกิจต่างๆ
โอเคหมดแล้ว

“กลัวตามเพื่อนไม่ทันหรือครับ”

“ก็ส่วนหนึ่ง”

“แล้วคุณคิมจะเดินทางไปเมืองไทยเมื่อไรครับ” ตอนนี่เจ้านายกับเขาอยู่ที่โซล พอติแวนะมาหาญาติของเจ้านาย อีกฝ่ายน่าจะบินไปเมืองไทยเร็วๆ นี้

“สัปดาห์หน้าแล้วกัน” ปล่อยให้ตัวแสบชะล่าใจไปก่อน ป่านนี้เชื่อเถอะ คงกำลังวางแผนเอาคืนหรือไม่ว่าก็ตั้งรับเขาแบบหัวหมุนไปแล้ว เขารู้จักนิสัยของมดดี เจ้าตัวไม่มีทางยอมง่ายๆ แน่ ยิ่งเขาเข้าทางพ่อเธอด้วยแล้ว เจ้าตัวมีแต่จะยิ่งคับแค้นใจ

“ไวจ้งครับ”

“เข้าไปด้วยซ้้า” แกล้งเมียเล่นบ้างอะไรบ้างมันเรื่องธรรมดา แต่สิ่งที่เขาต้องเตรียมคือการรับมือกับชาวันซีโมโห เพื่อนสนิทคนนั้นไม่ใช่เล่นๆ เราสนิทแบบห้องชนกันไปแล้ว ไม่ยากหรอกที่เขาจะตามทางหัวใจของเธอให้มาเป็นของเขาลอดกาล ในอดีตบางเรื่องเขายอมรับว่าผิดจริง แต่นั่นไม่ใช่การอกใจสักหน่อย

“อืม เตียวเตรียมประชุมด้วย ผ่านวิดีโอ”

“ผมเตรียมแล้วครับ”

“โอเค ไป” ร่างสูงใหญ่ลุกเดินแยกไปอีกห้อง เพื่อสำหรับเตรียมวิดีโอคอนเฟอเรนซ์ เขาชอบการทำงานยุคใหม่มากๆ ไม่ว่าจะเรื่องด่วนแค่ไหน เทคโนโลยีก็ทำให้เราพูดคุยกันได้อย่างเข้าใจ

“คุณมด คุณมดครับ”

เสียงเรียกดังอยู่ตรงหน้าบ้าน เรียกให้สาวเจ้าที่กำลังนั่งปรินต์เอกสารยามเย็นต้องแปลกใจ เสียงนั้นฟังกระหืดกระหอบ เธอรีบเดินเร็วๆ ออกจากห้อง ผ่านห้องโถงรับแขกแล้วมายังหน้าบ้าน

“ว่าไงลุงเปี้ยก”

“มีคนมาขอพบครับ แต่ผมบอกไว้ว่าต้องรอขออนุญาตคุณมดก่อน”

“ใครคะ” ถามด้วยความแปลกใจ แต่เห็นสีหน้าไม่สู้ดีของลุงเปี้ยก ก็พอรู้แล้ว เป็นดั่งคาด คนอย่างมันไม่มีทางปล่อยให้เธอสงบสุขหรือกประกาศว่าจะรุกตั้งแต่แจ้งมาทางป่าของเธอแล้ว แต่ก็ถือว่ามาช้านะ

“ไม่ให้เข้าค่ะ ยังไงก็ไม่ให้เข้า ถ้าเขาเข้ามา แจ้งไปที่สน.ได้เลย” เธอประกาศกร้าวอย่างไม่พอใจ คิกนี้รอดูกันสักตั้งก็แล้วกัน อย่างไรก็ตาม เธอก็จะต่อต้านให้ถึงที่สุด เธอไม่ยอมแลกงานกับหมอนี่ แต่ประเด็นคือทุกคนเข้าข้างหมอนี่กันหมดสิ

“ได้ครับ”

“ถ้าเขาบุกรุกเอาป็นยิงได้เลยค่ะ”

เธอย้ำลุงเปี้ยก ผู้อาวุโสได้แต่ยิ้มแห้งๆ แม่ได้รับคำอนุญาตจากเจ้าของไร่สาวสวย แต่ใครเลยจะกล้าทำ เพราะฝ่ายนั้นก็มาเพี้ย แถมยังมีเสียคมเดชเป็นเบ็กให้ในฐานะคู่หมั้นอีกด้วย คงต้องประนีประนอมพูดไปเพื่อให้ฝ่ายนั้นเห็นใจคนงานซึ่งเป็นคนกลาง ถ้าไม่ทำตามคำสั่งเจ้านายย่อมมีความผิด

ลุงเปี้ยกเป็นรองหัวหน้าคนงานของที่นี่จึงวิ่งกลับมาด้านหน้าแล้วขับรถไปยังประตู เมื่อก็ก๊ยามหน้าประตูโทร.มาบอกตนจึงไปบอกเจ้านาย คราวนี้คงต้องไปขออรั้งฝ่ายนั้นด้วยตัวเองเพื่อไม่ให้เรื่องบานปลาย

“คุณคิม”

“ลุงเปี้ยกใช้ไหมครับ”

“อ่า ขอขอบคุณที่จำลุงได้ คือว่า...” ลุงเปี้ยกค่อนข้างลำบากใจที่จะพูดปฏิเสธออกไป

คิมพอมองออก ยายตัวแสบเพื่อนสนิทที่ไม่มีทางยอมให้เขาเข้าไป

ที่เขามาก็แค่มาส่งสารทำร้ายให้เธอรู้ว่าตอนนี้เขามาปักหลักอยู่เชียงรายแล้ว และไม่คิดถอยทัพฝ่ายๆ เธอคงลืมนึกไปว่าการจะเข้าหาเธอจะมันง่ายนิดเดียว

“มดไม่ให้ผมเข้าใช่ไหมครับ”

“ครับ”

“นึกไว้แล้ว” เขายิ้มน้อยๆ พลังส่งยิ้มให้ลุงเปียก ไม่อยากให้แกล้าปากใจ ไม่ให้เข้าตามตรอกออกตามประตูที่ดีเหมือนกัน เขาจะได้เล่นใหญ่กินรวบซะเลย ประตูเท่านี้ขวางคนอย่างคิมไม่ได้หรอก

“ฝากลุงเปียกไปบอกเจ้าของไร่ด้วยนะครับ ว่าประตูแค่นี้ขวางผมไม่ได้ แล้วตอนนี้ผมคิดถึงแทบขาดใจแล้ว” คิมแกล้งไปอย่างนั้นแหละ ส่วนลุงเปียกกับยามเฝ้าประตูสองคนได้แต่บ่นหน้าไม่ถูก

“ครับ” ลุงเปียกทำได้เพียงรับคำสั่งๆ จะพูดอะไรได้ในเมื่อเป็นเรื่องของเจ้านาย

ร่างสูงใหญ่เดินกลับไปขึ้นรถคันหรู เขาให้คนสนิทนำมาไว้ที่นี้ถึงสามคัน ระหว่างนี้ก็ถือซะว่าเป็นการพักผ่อนในตัว เขาสามารถอยู่ที่นี่ได้นานเป็นเดือน สั่งการผ่านทีมกฎหมายและทีมธุรกิจเอา เว้นซะแต่มีเรื่องจำเป็น ถ้าเขามัวทำงานเหมือนแต่ก่อน คาดว่าคงจะได้กลายเป็นมาเพียกำพร้าเมีย!

ทฤทัยแทบวินแตก หากก็ต้องเม้มปากสะกดอารมณ์ อยากอาเจียนข้าวเย็นออกมาให้หมดพุง คนแบบนั้นเธอจะคิดถึง คิดถึงแบบไหนถึงได้หายหัวไปตั้งหลายปี เธอไม่ใช่ของเก่าเก็บ เราจะมีสถานะแค่เคยเป็นเพื่อนเท่านั้น เพื่อนสนิทเธอก็ไม่อยากจะ

“น้ำเย็นๆ ค่ะคุณมด”

“ป้าก็ดูสิ ไร่บ้านคิมมันฝากลุงเปียกมาบอกมดว่าคิดถึง ประตู

ก็ขวางมันไม่ได้ ต้องการเล่นสงครามประสาทกับมดซัดๆ” กระแทก
ลมหายใจออกมาแรงๆ ระบายความโมโหที่มันคุกรุ่นอัดแน่นอยู่ในอก

“อย่าเครียดค่ะ คุณคิมคงต้องการกวนโมโหคุณมด”

“มันแน่นนอนอยู่แล้วค่ะป้า” หมอนั่นรู้ว่าบั้นประสาทแบบไหนแล้ว
เธอจะหงุดหงิด แล้วเขาก็ทำสำเร็จด้วย แบบนี้เหมือนต้องการให้เธอ
กลายเป็นคนหวาดระแวง ใ้บ้าคิมมันบุกมาแน่ๆ แต่มันจะเข้ามา
ทางไหน

ดีดๆ

เสียงมือถือของหุถุ้ยดังขึ้น เธอเหลือบมอง เป็นสายเรียกเข้า
จากป้า แล้วโงะเธอ ไม่อยากรับ ไม่อยากคุยด้วย แต่พอท่านโทร.มา
หลายสายแล้วเธอไม่รับ ท่านก็เลือกโทร.เข้าเบอร์ของป้าสายแทน

“ค่ะเสีย ออ ได้ค่ะ” ป้าสายรับคำอย่างนอบน้อมก่อนเหลือบตา
มามองเจ้านายสาว มุกนี้ป้าของเธอใช้เป็นประจำ ถ้าเธอไม่อยากคุย
และเจอฤทธิ์เดชของเธอจน ป้าก็ใช้วิธีแบบนี้

“รับสายเสียหน่อยนะคะคุณมด”

“มดไม่อยากคุย”

“คนดีของป้า ไม่ต้องลืคะ มีเหตุผลน้อย เสียอาจมีเรื่องสำคัญ
คุยด้วยนะคะ” ป้าสายถนัดหว่านล้อมหุถุ้ยมาตั้งแต่เด็ก ความเอาแต่ใจ
ความอารมณ์ร้อนของเธอมักพ่ายแพ้ให้ป้าสายเสมอ ป้าสายใจเย็น
ป้าสายเข้าใจพูด อ่อนโยนเสมอแม้ว่าหลายครั้งเธอเผลอทำนิสัยไม่ดีใส่
ป้าสายก็ไม่เคยถือโทษ นั่นทำให้หุถุ้ยเกรงใจป้าสาย

“ก็ได้ค่ะ เพราะป้าสายหอรอกนะ” ยกความดีให้ป้าสาย เพราะ
สงสารป้าสายที่เป็นตัวกลางให้ระหว่างสงครามพ่อลูก

มือบางยื่นรับมือถือของป้าสายมา แล้วสูดลมหายใจลึกๆ เข้าปอด
ไม่อยากจะคุย แต่หลีกเลี่ยงไม่พ้นก็ต้องคุย เพื่อให้ทุกอย่างจบๆ ไป
เชื่อเหอะ ที่ป้าโทร.มาก็คงหนีไม่พ้นเรื่องบุคคลที่สามอย่างไอ้คิมแน่ๆ

“ว่าไงคะป้า”

“หายโกรธป้าหรือยัง”

“ไม่หาย” ตอบเสียงหัวน้จัด ได้ยินเสียงป้าถอนหายใจตามสาย
ท่าหนักใจแหละ แต่ให้รู้ว่าเธอหนักใจและไม่ไหวกว่า

“ยายหนู”

“มีอะไรที่ว่มา มดง่วงนอนแล้ว” จริงๆ ไม่รู้คีนี่จะขมตาหลัง
ได้เมื่อไร คำว่าประตุขวางไว้ไม่ได้ มันคือการประกาศสงครามยอมๆ
มาเพียคือพวกจิตใจเถื่อน ไม่สนใจว่าวิธีต่างๆ จะถูกหรือผิด

“คิมมาเมืองไทยแล้วนะยายหนู”

“รู้ หมอนั้นหมาหมด แต่มดไม่ให้เข้าไร ป้าไปบอกด้วย ความคิดถึง
ของมันเป็นเอากองไว้ตรงประตูทางเข้าไรแล้วกัน มดไม่รับ” กระแทกเสียง
หงุดหงิด ไม่รู้ว่าป้าทำหน้าที่แบบไหน แต่คงยังหนักใจกว่าเดิม

“ยายหนูใจแข็งจริง บอกป้าได้ไหมว่ามีเรื่องอะไรกันกับเจ้าคิม
ถึงทำให้ความเป็นเพื่อนต้องพัง” โดนถามแบบนี้หยุดยั้งใช้ความเงียบ
เป็นคำตอบ พ่อถามหลายหนแล้ว และคำตอบก็คือความเงียบเหมือนกัน
ทุกครั้ง

“เงียบไปป้าอีกแล้ว”

“มดไม่ยากพูดถึง เอาเป็นว่ามดเกลียดหมอนั้น บอกเลยว่
ต่อให้แต่งงานกันไปสักวันก็ต้องเลิกกันแน่ๆ ป้าอยากใหชีวิตคู่ของมด
เป็นแบบนั้นหรือ แต่งงานแล้วหาความสุขไม่ได้ ถ้ามจริง ป้าจะทนดู
ลูกสาวตัวเองไม่มีความสุขได้หรือ” สาวเจ้าร้ายยาวอย่างอึดอันให้ป้ารู้ว่า
เธอไม่ชอบกับข้อบังคับต่อสัญญาบ้บอของผู้ใหญ่

“ป้าเชื่อว่าตัวเองมองคนไม่ผิด”

“แล้วถ้าป้ามองผิดล่ะ”

“ยายหนูยังไม่ได้ใหโอกาสคิมเลยนะลูก” ป้ายังมองการณ์ไกล
เสมอ เขาเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ลูก

“แต่เมล็ดไม่อยากได้ แค่นี้ปะป้า”

“เดี๋ยวก่อนยายหนู อย่าพูดแบบนี้ใส่ป้า ตลอดมาป้าตามใจขอแค่เรื่องนี้เป็นเรื่องเดียว คิมเป็นเพื่อนสนิท รู้จักกันมานาน คิมต้องดูแลลูกสาวป้าด้วยชีวิตแน่นอน” คนเป็นพ่อเอ่ยอย่างมั่นใจในสายตาเฉียบคมของตัวเอง

“ไม่ก็คือไม่ แค่นี้ปะป้า” แล้วสาวเจ้าก็ชิงตัดสายไปเลยแบบไม่ล้าลาอะไร ยิ่งคุยก็ยิ่งโมโห โกรธป้า แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ต้องโกรธตันเรื่อง ทำไมหมอนั้นไม่มีเมียให้รู้แล้วรู้รอดไปนะ จะได้ไม่ต้องมาวุ่นวายกับเธอ

“คุณหนู”

“มดอยากนอนแล้ว” เธอไม่ได้ง่วง เพียงสองทุ่มกว่า แต่ต้องการตัดบท ป้าสายสายหน้าไม่พูดอะไรมากกว่านั้น คงเห็นว่าอารมณ์ของเธอไม่คงที่นั่นแหละ

“ป้าสายไปพักผ่อนเถอะ ไม่มีอะไรแล้ว”

“อย่าคิดอะไรมากนะคะ”

“คงไม่ได้ค่ะ” หุทหัยไม่ชอบโกหกตัวเอง ต่อให้รับปากป้าสายคืนนี้หัวสมองของเธอก็ต้องจุกคิดเรื่องของว้ายร้ายอย่างคิมแน่ๆ แล้วสาวเจ้าก็ถอนหายใจพรีตยาวหงุดหงิด

“ว่ากันว่า ถ้าเราคิดเรื่องใคร แสดงว่าคนนั้นสำคัญ แบบนี้แสดงว่าคุณคิมสำคัญต่อคุณมดของป้าใช่ไหมคะ” ป้าสายพูดออกมาแบบนี้หุทหัยถึงกับไปไม่เป็น เป็นการจี้ใจดำเธออย่างถูกต้องตรงจุดชนิดเถียงไม่ออก เพราะความจริงก็คือความจริง หมอนั้นสำคัญ และสำคัญมาตลอด

“ป้าสาย”

“ใช่ไหมคะ”

“มด...” หุทหัยยังพูดไม่ออก ป้าสายเลี้ยงเธอมาแต่เด็ก บางช่วง

เธอไปเรียนต่างประเทศ แต่ป้าสายคือคนที่เธอพูดคุยเรื่องส่วนตัวได้แบบไม่เก้อเขิน ป้าสายเปรียบเหมือนแม่ แม้จะไม่ใช่แม่ แต่ก็ดูแลดีมาตลอด นั่นทำให้เธอพยักหน้าซ้ๆ และยังหาคำพูดอะไรมาได้แย่งผู้สู่วัยไม่ได้

“ไปนอนนะคะ คนดีของป้า”

“ค่ะ” สาวเจ้าตอบ แล้วเก็บเอกสารต่างๆ เรียงให้เป็นระเบียบที่หลีกค้อยจัดการพุ้งนี้ เธอมีหลายเรื่องต้องแจ้งคนงาน เรื่องระบบการรับนักท่องเที่ยวที่ต้องปรับมากขึ้นเพื่อไม่ให้มากเกินไป และเวลาปิดเปิดที่จะเปลี่ยนใหม่ และมีวันหยุดหนึ่งวันเพื่อให้คนงานพักผ่อน

6 ชั่วโมงรุ่งขึ้นหกห้าตั้งแต่เช้า ให้คนงานนำม้าตัวโปรดมาให้ เธอจะพามันควมซื้อรอบๆ ไร่ แม้ปลุกษาเป็นหลัก แต่ไร่ของเราก็ปลูกพืชอื่นแซมด้วย ไร่กินและแบ่งขายให้นักท่องเที่ยว จะได้มีสินค้าหลากหลายต้อนรับให้ลูกค้าเลือกสรร

“คุณหนูจะไปแล้วหรือคะ”

“ออกกำลังกายสักหน่อยนะป้า”

“อย่าไปนานนะคะ ป้าทำกับข้าวไว้แล้ว อีกอย่าง ตอนสายๆ คุณหนูเรียกรวมคนงานประชุม” หกห้าพยักหน้าเบาๆ ตารางงานของเธอว่าแน่ ยังแพ้ป้าสายที่คอยย้ำเตือนด้วยความเป็นห่วงเสมอทุกวัน ส่วนเลขาฯ ของเธอก็คือหนึ่งซึ่งเป็นหลานสาวของป้าสาย

“คุณมดคะ หนึ่งเอาแฟ้มงานไปวางไว้ที่ออฟฟิศนะคะ”

“โอเค ลักเกាំโมงเดี๋ยวนะ”

เพิ่งจะหกโมงเช้า วันวันวันเธอจะต้องควมเจ้าไทเกอร์ทะยานไปทำไร่เสมอ ให้มันได้วิ่งยาวๆ ส่วนตัวอื่นก็มีคนเลี้ยงคอยพาไป แต่บางครั้งหากเธอว่างก็จะสลับกันไป พวกมันจะถูกปล่อยเลี้ยงอิสระ

ไม่ค่อยมีการบังคับเท่าไรนัก

“ป่าสาย เมื่อวานเห็นว่าคู่มั่นคุณหนูมาเธอ” หญิงถามอย่าง
อยากรู้จริงๆ ก็พอรู้ แต่ไม่มีใครกล้าพูดมาก

“ถามทำไม ไม่ใช่เรื่องของเรา”

“ก็มีหลายคนเห็น บอกว่าหล่อมกเลยป่า หล่อยิ่งกว่าดาราชะอีก”
หญิงยังพูดต่ออึ้งๆ ตามคำเล่าลือของคนงานในไร่ที่พูดกันปากต่อปาก
และคิดว่าน่าจะหล่อจริงๆ

“บอกให้คนงานเงียบปากด้วย เดี่ยวรู้ถึงหูคุณมดจะเป็นเรื่อง”
ผู้สูงวัยหันมาเตือนหลานสาวตัวเอง หญิงทำหน้าที่เหยเก รู้ฤทธิ์ของ
คุณเจ้าของไร่ดีว่าร้อนแค่ไหน ร้อนและเด็ดขาด ที่สำคัญไม่กลัวใคร
เพราะคุณมดมีศิลปะการต่อสู้และแม่นยำเป็นมาก เคยเป็นนักกีฬาวิ่งปืน
ระดับเยาวชนได้เหรียญทองโอลิมปิกมาด้วย ใครเลยจะกล้าลองดี

“ทำไมเธอป่า”

“เรื่องของเจ้านาย”

“โห บอกหญิงหน่อยก็ได้” หญิงโอดครวญ แต่ไม่เข้าซี่ รู้ว่า
เป็นเรื่องของเจ้านายดังนั้นแหละ ตัวเองเป็นลูกจ้าง ไม่ควรเอาเรื่อง
ของเจ้านายมาพูดเล่นให้สนุกปาก เก็บความเผือกลงในหัวตามเดิม

“อย่าลืมหูลี่งล่ะ”

“รู้น่าป่า สาวๆ ก็แค่พูดถึงความหล่อของคุณเขา ไม่มีอะไร
มากกว่านั้น”

“ก็ดี คุณมดไม่ชอบให้ใครวุ่นวาย” หญิงพยักหน้า แล้วแยกตัว
ขับรถกอล์ฟกลับไปออฟฟิศ แล้วไปเตือนเด็กๆ ในออฟฟิศและคนงาน
ให้สงบปากเรื่องนี้หากยังอยากมีงานทำและได้เงินเดือนดีๆ เพราะถึง
คุณมดจะเข้มงวดเรื่องงานมาก แต่เธอก็ให้เงินเดือนสมน้ำสมเนื้อ
แถมยังไม่หวงของอีกต่างหาก

ม่าตัวสวยของเธอสีน้ำตาลเข้ม มีรอยบากสีขาวตรงหน้าผาก ตัวสูงใหญ่เป็นแม่ผีแท้ดี เธอเห็นมันตอนปีพาไปสนามม่่า มันกำลังจะถูกขาย เธอบอกปีว่าชอบ อยากได้ เท่านั้นเอง ไม่ว่ามันจะแพงแค่ไหนปีก็จัดมาให้ เพียงเพราะมันแพ้ครั้งเดียวเจ้าของก็ขายมันทิ้งแบบไม่ไยดี

“ไทเกอร์ แข็งแรงเหมือนเดิมเลย อยากมีลูกใหม่” ค่อยๆ ฝ่อผีทำให้มันเยื้องย่างช้าๆ เริ่มพูดคุยอย่างเคย ให้มันและเล็มหญ้า ละครวนที่ปลุกไว้เพื่อมันและเพื่อนอีกสามตัวในคอก เดือนหน้าจะมีแม่สาวมาให้มัน เธอตั้งใจอยากให้มีลูก ไม่ได้เลี้ยงเพาะพันธุ์ขาย แต่เลี้ยงไว้กินหญ้า และใช้เป็นพาหนะ บางครั้งอะไรที่มีชีวิตก็ทำให้เรารู้สึกถึงพลังชีวิต เธออยู่ได้ก็ด้วยการคุยกับคนงานและต้นไม้ใหญ่ รวมถึงเจ้าสี่ขาด้วย

“เป็นไง ชอบไหม”

ที่นี้มองเห็นทิวเขาไกล อากาศก็เย็นสบาย เพราะไร่ของเรา มีเนินสูงหลายแห่ง ทำให้ทุกการขับเคลื่อนเหมือนออกกำลังกาย ไร่ชา เกือบสองพันไร่แห่งนี้แบ่งโซนกันรับผิดชอบ การบริหารจัดการที่ดีเยี่ยม ทำให้ไม่ติดขัด หรือถ้าเกิดปัญหา ก็จะแก้ไขได้เร็ว

บริเวณนี้มีลำธารเล็กๆ แบ่งสองไร่แยกออกจากกัน ไร่ฝั่งนั้น เป็นบ้านพักของคนไม่ใช้ไร่ชา เจ้าของคือตระกูลของคิม ตระกูลเก่าแก่ ที่มีที่ทางในเมืองไทยหลายแห่ง เนื้อที่เยอะแยะแต่เขาไม่ได้ทำอะไรเป็นพิเศษ แค่ทำสวนแล้วส่งผักไปขายบ้างเล็กๆ น้อยๆ เนื่องมาจาก เขาเปิดโรงแรมในตัวเมืองเชียงใหม่สองแห่ง และยังมีโรงแรมติดแม่น้ำโขง บริเวณสามเหลี่ยมทองคำ

“นั่นใคร”

เสียงต้นหญ้าพัดโบก แต่เหมือนมีการเคลื่อนไหวจุดนั้น เธอจึงลงจากหลังของเจ้าไทเกอร์ กระชับปืนในมือ ตั้งใจว่าหากมีคนร้าย

ระยะประชิด เธอไม่พลาดเป้าแขนหรือไม้กีฬาของมันจุดใดจุดหนึ่งได้อย่างแน่นอน

“ที่รัก”

“คิม!”

ไม่สิ เธอควรเรียกหมอนี้ว่าไอ้คิมถึงจะถูก ไม่ได้ลืมหรอกว่าจุดไหนของไร่เราที่สามารถข้ามไปมาหากันได้ง่ายๆ และจุดนี้ก็เป็นที่หนึ่งในนั้น ง่ายกว่าเข้ามาทางประตูเข้าไร่ซะอีก

“ดีใจจัง ที่จำกันได้” คิมยิ้มหน้าระรื่น

ดวงตาคู่คมสีน้ำตาลทอประกายจัดจ้าน กวาดมองสาวสวยในชุดทะมัดทะแมงด้วยสายตาวาววาม มากกว่าการมองเพื่อนสนิท แน่แน่นอน เราเคยยืนในจุดนั้น แต่สุดท้ายก็ข้ามชั้นมาสนิทแบบท้องถิ่นกัน เธอยังสวย และยิ่งมองก็ยิ่งแซ่บ ไบหน่ายังคงเฉียวเต็มไปด้วยความดีใจ และมากกว่านั้นคือความเอ็นชახองดวงตาที่มองเขาแบบซิงซังเคียดแค้น

หยุดยืมมองอีกฝ่ายเช่นกัน มองสำรวจตรวจตรา มันเป็นไปเองแบบอัตโนมัติ เขาที่สูงใหญ่เหมือนเดิม และยังคงดูแลตัวเองดีเหมือนเดิม ความหล่อที่เหมือนจะหล่อมากขึ้น อันนี้ต้องยอมรับว่าหล่อ แต่แล้วอย่างไร สำหรับเธอความหล่อมันไม่สำคัญเท่าความรู้สึกที่เคยเสียไป บางอย่างมันเรียกคืนกลับมาไม่ได้ เราก็คแค่เดินหน้าแล้วบอกตัวเองว่าจะไม่มีวันให้อภัย

1 เพื่อนสนิท

6
เรื่องบางเรื่องก็นานจนไม่อยากพูดถึง คนบางคนจากที่เคยรู้สึกดีก็กลับกลายเป็นไม่อยากแม้จะมองเห็นหรือได้ยินเสียง กาลเวลาทำให้จิตใจและความรู้สึกของเราเปลี่ยนได้เสมอ เวลาอาจช่วยเยียวยาได้ทุกอย่าง แต่มันก็ไม่ได้เหมารวมทั้งหมด เพราะจนป่านนี้หฤทัยยังไม่รู้สึกอยากให้อภัยใครเลย

“มด”

“มาทางไหนกลับไปทางนั้น”

“เก็บปืนก่อนดีไหม”

“กลับไปไร่ของแกโน่น” บอกเสียงแข็ง ดวงตาวาวโรจน์ คิดอยู่เหมือนกันว่าจะต้องเจอ แต่ก็ไม่คิดว่าจะไวขนาดนี้ มันคงตั้งใจมาดักเธอสินะ เธอเล็งปืนไปที่เขาอย่างโมโห

คิมยิ้มบางๆ ส่งให้หวังให้คนตัวเล็กใจเย็น แต่เหมือนว่าเขาคิดผิด เธอยังคงเป็นเธอที่ใจเด็ดเหมือนเคย เขาไม่เคยต้องง้อผู้หญิง

คนไหน มีมดคนเดียวที่เขาลงทุนทุกอย่างมาปักหลักอั่งถึงเซียงราย เพียงเพราะเหตุผลเดียวว่าเธอคือผู้หญิงคนเดียวที่เขาไว้ใจและเชื่อใจ มาโดยตลอด ตั้งแต่เด็กกระทั่งถึงตอนนี้

สาวเท้าเข้าหาช้าๆ แต่สาวเจ้าก็ฉลาดสมกับเป็นเธอ มดตัวนี้ กัดเจ็บใจร้าย จำได้ว่าหลังคืนนั้นที่เราได้กัน เขาโดนเธอต๋อยไปสามหมัด เล่นเอาเลือดซั่วๆ ไหลออกมา แต่ทำไม่ได้ เขาตั้งใจให้มันเกิดขึ้น เขาแค่ไม่อยากเป็นแค่เพื่อนสนิท เขาแค่ไม่อยากอยู่ตำแหน่งนั้น ขณะที่เธอ ต่อให้พยายามบอกแค่ว่าไหนก็เอาแต่เปลี่ยนเรื่องทำเหมือนไม่ยอมรับรู้ เขาก็จำเป็นต้องเห็นแก่ตัว

“หยุด”

“มด”

“ไอ้คิม”

“เรียกจิกสมองตลอด” ตั้งแต่เกิดเรื่องคืนนั้น เราข้ามชั้น ความเป็นเพื่อนสนิท ก็จะมีคำนำหน้าชื่อของเขาตลอด คิมยิ้มกว้าง เอวาะ อย่างน้อยเธอก็ยังเรียกชื่อของเขาแหละ คิดดีคิดบวกความโกรธ ก็ไม่มี แต่ประเด็นคือเธอโคตรโกรธเขานาน

“ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นแก”

“ให้ตายสิ เรามาเริ่มกันใหม่ได้ไหม เริ่มจากเพื่อนก็ได้” ปากบอก เพื่อนแต่ในใจนี่คืออยากเป็นผัวมาก ๆ

“ไม่ ฉันเกลียดแก สารเลว มารยา ฉวยโอกาส เล็งเคิ่ง” แล้วก็ โดนด่าเปิดความคิดถึงไปหนึ่งชุดใหญ่ไฟกะพริบ มาเพียซี้เล่นแบบเขา ทำเพียยิ้มรับ พร้อมรับกับทุกสิ่ง เธอจะด่าเขาเป็นตัวเงินตัวเอง เขาก็ไม่โกรธหรอก หากมันทำให้เธอได้ระบายอารมณ์ออกมา

“ฉันเป็นทุกอย่าง โลกนี้เธออยากให้ฉันเป็นอะไรก็ได้หมด เพราะสิ่งที่ฉันไม่มีทางเป็นได้คือคนดี” มาเพียหนุ่มมียัดอกยอมรับอย่าง ภาคภูมิใจ นั่นทำให้คนตัวเล็กรู้สึกถึงการถูกกวนโมโห

เธอหรีตาลงก่อนจะยิ้มเยาะเย้ย ีไปแล้ว เพื่อนสนิทคนนั้นเป็นไม่ได้ คือการเป็นคนดี ก็เขามันเป็นมาเฟีย แต่นั่นไม่ได้สำคัญเลย หากเขา ไม่ทำล้าเส้นความเป็นเพื่อน จนไม่สามารถกลับไปยืนจุดเดิมได้ แต่ ี้อัคว่าคู่มัน และข้อตกลงของผู้ใหญ่กลับเป็นตัวชักนำให้เราต้อง วนมาเจอกันอีก

“ออกไป”

“ฉันอยากคุยกับเธอ”

“ฉันบอกให้ออกไป” เหมือนสองคนคุยกันคนละเรื่อง อีกคน อยากรู้อยากเห็น แต่อีกคนไล่ไม่เป็นไปในทางทิศเดียวกัน

คนตัวใหญ่ยังคงยิ้ม เขาสาวเท้าเข้าหา ส่วนเธอปักหลักยืนจุดเดิม เป็นการพบกันในรอบหลายปีที่แสนน่าประทับใจ เพราะมีองค์ประกอบ เป็นปืนกระบอกเล็กที่เธอใช้มันเล็งมาทางเขา มดเป็นนักยิงปืนยาวชน เทรียญทอง ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าเธอแม่นยำแค่ไหน แต่เขาก็เลือกทำทาย เดินเข้าหา หากเจ้าตัวจะใจดำจริงจังจริงๆ เขาก็ยินดีแลก

“ฉันบอกให้หยุด”

“จะยิงฉัน?”

คนตัวใหญ่เลิกคิ้วถามกวนๆ จุดยิ้มร้ายๆ มุมปากมองเธอที่ยัง เต็มไปด้วยความแค้นแค้น ก็ไม่ได้อยากยั่วหรืออก แต่อยากแสดงให้เห็น าสาวเจ้าเห็นว่า เขาต้องการอะไร เขาจริงจังแค่ไหน และเขาง้อแค่เธอ คนเดียว

“ใช่”

“ก็ยิงสิ เล็งที่หัวใจนะ จะได้นัดเดียวตาย”

ไม่มีความสะทกสะท้าน ไม่ใช่รู้ว่าอยากทำทาย แต่ถ้าเธอเกลียด ความเกลียดนั้นจะทำให้เธอสามารถยิงปืนใส่เขาได้โดยไม่ต้องลังเล

“ไอ้คิม”

“เรียกจิกสมองผ้าอีกแล้ว”

“ไอบ้า หุบปากเลย”

“โอเคๆ เพื่อนเนอะ เพื่อนสนิท” คิมพยายามจะไม่พูดให้อีกฝ่าย
ใจร้อน แต่สถานการณ์ไม่ดีขึ้นเลย จากสายตาของเธอที่มองมาแทบจะ
กินเลือดกินเนื้อ ถ้าตาของเธอเป็นกระสุนคงทะลุทะลวงเขาพรุนไป
ทั้งร่างแล้ว

“ถอยไป”

“มด ฉันคิดถึงเธอนะ คิดถึงมากเลย ไม่ได้เจอกันตั้งนาน
วางปืนลงก่อนดีไหม ถ้าตายด้วยมือเธอ ฉันไม่กลัวหรอก แต่เลือกได้
ก็ไม่อยากตาย” อันนี้พูดเรื่องจริง หวังว่าเธอจะฟังกันบ้าง เขาอยากคุย
อยากถาม อยากกอด และอยากจูบเพื่อนสนิทคนหนึ่งที่หลงรักปักใจ
มาตั้งแต่สาวเจ้ายังเด็ก เพราะรักทั้งนั้นเขาถึงได้รวบหัวรวบหาง

“ฉันเกลียดนาย”

“ไม่เชื่อ”

“เกลียดก็คือเกลียด นายไม่ใช่เพื่อนฉัน”

“ใช่ เราไม่ใช่เพื่อน” มาเพียหนุ่มยิ้มร้ายๆ เพราะอะไรเราสองคน
ต่างรู้ดีแก่ใจ เขาเองแหละที่ทำให้ลายความสัมพันธ์นั้นเพื่อให้เราสองคน
ข้ามขั้นพัฒนาเป็นอย่างอื่น แต่ความใจเร็วด่วนได้ทำให้เธอโกรธและ
กลายเป็นเกลียด เข้าใจไหมบางเรื่องเราก็ไม่เอายกろ บางเรื่องเรา
อยากชัดเจน แต่เธอไม่พยายามเข้าใจหรือรับฟัง และตอนนี้ระหว่าง
เราสองคนปล่อยเวลามาเนิ่นนานมากพอแล้ว

“กลับไปเซตไร่นายโน่น ฉันไม่อยากเห็นหน้า”

“กลัวว่าความจริงในใจจะเผยใช่ไหม” เขาเชื่อ ว่าขนาดเขายังมีใจ
เธอก็น่าจะเช่นกัน ไม่อย่างนั้นเธอคงจะมีแฟนนานแล้ว

“เหอะ จะเข้าข้างตัวเองมากเกินไปแล้วไ้อัคิม นายไม่ได้สำคัญ
และไม่สำคัญมานานแล้ว”

“หึ โทกหกตัวเองเก่งจริงๆ”

“ไอ้คิม”

“เรียกแบบนี้อีกแล้ว มด ฉันมาตี ตั้งใจมาคุยด้วย อยากมาคุยกันให้เข้าใจ อย่าลืมนะความจริงที่ว่า นอกจากเป็นเพื่อนสนิท และเป็นมากกว่านั้น เราสองคนคือคู่มั่นกัน และเราต้องแต่งงานกันตามสัญญา” ขอขอบคุณสัญญานี้ระหว่างผู้ใหญ่ที่ทำให้เขารู้สึกนำเธออยู่หนึ่งก้าว

“เชิญแต่งกับผีเถอะ ฉันไม่แต่ง”

“อย่า อย่าปฏิเสธ”

“สารเลวอย่างนาย ฉันไม่มีทางแต่งงานด้วย แค่มองหน้าตอนนั้นก็อยากจะอ้วก” เย้ยหยันให้มันรู้ จะได้ไม่สำคัญตัวเองผิด

“อะไรนะ จะอ้วก ไฉนจริง แค่เห็นหน้าก็ท้องแล้ว”

“ไอ้บ้า ประสาท” เหม็นหน้ามันจริงๆ ว่าแล้วก็หมุนตัวหันหลัง ไม่อยากเสวนาต่อ จะกระโดดขึ้นหลังเจ้าไทเกอร์ แต่อีกฝ่ายเข้ามาถึงตัวก่อน คิมเคลื่อนไหวเร็วมาก คงเพราะเป็นมาเพียงจ้วงไว้มิดมนุษย์ทั่วไป และมันจับแขนเธอไว้ แสยะยิ้มร้ายๆ

คนดูหน้าระรื่น เขาชอบให้เธอตำมากกว่าการทำหน้าเย็นชาใส่รู้ว่าถูกเกลียด แต่คนที่เคยเป็นเพื่อนสนิท คิมมั่นใจว่าสามารถทำให้คนคืออย่างมดรักตัวเองได้ไม่ยาก เมื่อเขาเองก็พร้อมปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น

“ด่าเก่ง”

“ปล่อย”

“ไม่ปล่อย คุยกันก่อน” เขาตั้งปิ่นที่เธอเอาเหน็บเอวเมื่อครูโยนห่างออกไป ไม่อยากให้อยู่ใกล้มือ อย่างน้อยตอนนี้ก็อยากกอดอยากคุยให้ชื่นใจ แล้วเขาก็โอบกอดเธอเข้าหากอก แล้วกระทำการอุกอาจรวดเร็ว

พอด พอด

กตัญญูบนแก้มนุ่มด้วยความมันซึ่ยว หอมเพื่อนสนิทมันดีแบบนี้เอง เขาไม่เคยหอมแก้มใคร เรื่องบนเตียงอาจผ่านมาร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำ แต่สาบานได้ว่าเขาไม่เคยแสดงความรักกับใครมาก่อน เนื้อนุ่มๆ หอมๆ ใครจะอดใจไหว เพื่อนก็เพื่อนเถอะ เพื่อนก็เลื่อนเป็นอย่างอื่นได้

“ไอ้คิม”

“อยากหอม อยากกอด”

“แกแค่คนเคยเป็นเพื่อน”

“เพื่อนสนิท” เขาแก้ให้ถูกต้อง รักจนหมดใจขนาดนี้ จะให้แค่มองเฉยๆ มันก็ไม่ใช่เขาแล้ว โอบกอดสาวเจ้าจรรยาบางแหมมากับอกเธอดีจนทรวงให้หลุด แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็หลุดไม่ได้ เพราะไอ้บักคิมไม่ใช่มีดีแค่หล่อ แต่ฝีมือของหมอนี้คือระดับเพชรฆาต เพื่อนๆ ของเขาอีกสองคนก็ด้วย ซึ่งเพื่อนพวกนั้นเราเคยเจอกันตอนเธอไปเรียนต่างประเทศ

“ฉันไม่อยากเป็นแล้ว”

“เธอเปลี่ยนความจริงได้หมด ความจริงที่ว่าเราสองคนเป็นมากกว่านั้น ฉันไม่ได้อยากแอบอ้างทางสิทธิ์ เพราะยังไงเราก็คือคู่หมั้น เธอจะไม่ยอมทำตามคำสั่งของพ่อ เธอจะทำให้ผู้ใหญ่ไร้ความน่าเชื่อถือ เธอจะทำแบบนี้จริงๆ เหมอมด” ตามเสียงอ่อนโยนพยักท่ายาวกับหนักอึ้งหนักใจนักหนา

“ฉันเกลียดแก”

“งั้นเธอก็รักฉันสิ ถ้ารักกันรับรองเราอยู่ด้วยกันยันเหี่ยวแน่ๆ” มาเพียหนุ่มยังคงทะเล้นได้ต่อเนื่อง

“ความรู้สึกมันไม่เปลี่ยนกันได้ง่ายๆ”

“แต่เชื่อว่ามันจะเปลี่ยนไม่ได้ มด ฉันคิดถึงเธอนะ” เขาวางปลายคางบนบ่าเนียน ส่งความคิดถึงผ่านไปยังร่างเล็ก หวังให้เธอรับฟัง

ความรู้สึกในหัวใจของเธอ ทุกพื้นที่มีแต่เธอคนเดียว เป็นแบบนี้มานานแล้ว ยอมรับว่าร่างกายนี้เสพสุขกับผู้หญิงมามากมาย แต่มันก็แค่นั้นตอนนี้เขาพร้อมหยุดแล้ว

“ไอ้สำล่อน”

“อืม ฉันทันแล้ว”

“ไอ้มีกมาก เห็นแก่ตัว มัวไม่เลิก” หกทัยพรังพรูออกมาเหมือนอัดอั้น อยากด่าแต่ก็ด่าได้เท่านี้ พยายามจะจับแขนอีกฝ่ายออกเมื่อเขายังรัดแน่นจึงจิกเล็บบนท่อนแขนของเขา จนเล็บจมเข้าไปในเนื้อผิวหนังของหอมนี้ถลอกจนได้เลือดซิบๆ ออกมา

“ต่อให้เลือดไหลหมดตัวฉันก็ไม่ปล่อยหรอก อยากกอดนานแล้ว”

“เหอะ หายหัวไปตั้งนาน”

“การกิจเยอะ”

“ฉันเกลียดแก ปล่อยสักทีไอ้คิม” กระแทกเสียงใส่อีกฝ่ายหวังให้เส็บแก้วหู แต่เขากลับขยับเอียงไปหน้าแล้วหอมแก้มเธอแรงๆ เหมือนมันเขียว แล้วก็หอมอีกครั้งและอีกครั้งจนสาวเจ้าหน้าหน้า เหมือนมายืนให้อีกฝ่ายกอดหอมตามอำเภอใจ

“แก้มหอมวะ”

“ไอ้...”

“คิดถึง คิดถึงจริงๆ”

คนตัวเล็กหยุดเดิน สมองไม่ยอมรับหรือประมวลผลอะไรทั้งนั้น คิดถึงอย่างไรหายใจเบบเหมือนตายจาก ซึ่งหกทัยรับรู้มาตลอดว่าคิมมันไม่ได้หายไปไหน มุ่งมั่นทำงาน และข้างกายของมันก็ไม่เคยขาดผู้หญิง เธอยิ้มเยาะให้ตัวเอง นี่เรากำลังหวังอะไร

“คุยกับฉันได้ไหมมด” เขายังคงพูดน้ำเสียงอ่อนโยนนุ่มนวล หากคนในอ้อมแขนแรงเขาก็ควรยั้งต้องอ่อน ชื่นอ่อนตามเราสองคนคงไม่ได้พูดคุยกันให้เข้าใจสักที เขาไม่ยอมทำสงครามกับเธอ

“หิ”

“นะครับ คุณกับคิมหน้อย นะมदनะ” เสียงอ่อนลงอีกหนึ่งระดับ มีใส่เพิ่มลูกอ่อนเข้าไปด้วย

“ยกเลิกงานหมั้นซะสิ แล้วฉันจะยอมคุยกับแกดีๆ ทำได้หรือเปล่า” ถามไปอย่างนั้น ทั้งที่รู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้ แต่เธอมั่นใจว่าหากเธอตั้งต้นและบั่นบั้ง เต็มใจคิมมันก็รามือถอยทัพกลับไปเอง คนความอดทนต่ำมุงมันได้ไม่นานหรอก

“มด”

“ได้หรือเปล่าละ แล้วก็เลิกหาเศษหาเลยทำตัวเป็นพวกปลาหมึกฉันไม่ใช่พวกผู้หญิงในสต็อกของแก ที่อยากจะทำอะไรด้วยก็ได้โดยไม่รู้สึกอะไร” น้ำเสียงเย็นยะเยือกแกมหยันโต้ตอบกลับไป คนฟังแอบสะอึก เรื่องนี้ด้วยสินะที่ทำให้เธอโกรธและแค้นจนกลายเป็นเกลียดเข้าไป

“อย่าทำอะไรที่ฉันทำไม่ได้สิ”

“เพราะแกมันเห็นแก่ตัว”

“ฉันเห็นแก่ตัวตรงไหน”

“ตรงที่แกสารแล้ว เราเป็นเพื่อนกันแท้ๆ เพื่อนสนิท เพื่อนที่ไว้ใจแต่แก...ก็ยังทำร้ายๆ กับฉันในตอนที่ฉันไม่ได้สติ แกทำได้ยังไงวะคิม แกทำได้ยังไง” ตะเบ็งเสียงในตอนท้ายยากจะควบคุมอารมณ์ ที่มันนึกย้อนถึงที่ไรความโมโหก็เล่นลิวลิวส่องและหัวใจจนยากจะให้ภัย

“ฉันไม่อยากเป็นเพื่อน”

“แต่เราเป็นเพื่อน”

“ฉันไม่เคยอยากเป็นเพื่อนกับเธอเลย ไม่เคยอยากเป็น”

ใครจะไปทนได้ ยิ่งโตยิ่งสวย และเราก็รู้จักกันมากที่สุด มดชอบไม่ชอบอะไรทุกอย่าง อย่างเขารับรู้มาตลอด มดก็รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเขาเช่นกัน และเธอน่าจะรู้ว่าไว้ตัวว่าครั้งนี้เขาจะไม่รามือ จะไม่ปล่อยผ่าน

ให้ทานเหมือนที่ผ่านมาก็แล้ว

“ไอ้คิม” หกขัตตะโกนชื่ออีกฝ่ายออกมา เหมือนต้องการให้เขาหยุดพูดในสิ่งที่เธอไม่อยากจะยอมรับ แต่เขาก็พยายามยัดเยียด

“พูดความจริงผิดตรงไหน เราารู้ใจกันที่สุดแล้วมด แกชอบไม่ชอบอะไร ฉันชอบไม่ชอบอะไร เราต่างรู้จักันดี แล้วทำไมเราจะแต่งงานใช้ชีวิตคู่ร่วมกันไม่ได้ จากเพื่อนเล่นเป็นัวเมีย ยากตรงไหน”

เป็นมาเพียงหนุ่มขอรบบายความรู้สึกบ้าง แค่เรื่องง่ายๆ แต่เจ้าตัวก็ยังบ้ายเบี่ยง ซึ่งความจริงเราสองคนก็ไปไกลมากกว่าจะกลับไปยืนจุดเดิมมากแล้ว

“ปล่อย”

“คุยกันก่อน”

“บอกให้ปล่อย”

“ไม่หนีได้ไหม” เขาขอมถอยให้ก่อน ด้วยการต้อรอง เธอพยักหน้าแทนคำตอบ แล้วพอสาวเจ้าหมุนกายออกไป ไบหน้าหล่อเหลาก็ต้องหันไปด้านข้าง โดนหมัดต้อนรับของสาวเจ้าไปเต็มๆ

“ไอ้ย ให้ตาย”

“ที แค่นี้น้อยไป ฉันเกลียดแก” แล้วรีบกระโดดเหยียบหว่างสรวงตัวขึ้นบนหลังม้าแล้วบังคับออกไป เซ้านี้ไม่สดใสแฮบปี้สำหรับหกขัตตะแล้ว เพราะมันเลย ไอ้บ้าคิม

๖๖มันเป็นคนอารมณ์ร้อน แต่คนอย่างหกขัตตะเป็นเจ้าของไร่ ย่อมมีวุฒิภาวะมากพอไม่นำเรื่องส่วนตัวมาวินแห้วยิงใส่คนงาน ทำหน้าที่ได้ดี การประชุมจึงไม่มีปัญหา หากพอขอตัวกลับบ้านสาวเจ้าก็หงุดหงิดนึกถึงเรื่องเมื่อเช้าแล้วยิ่งโมโหที่โดนคิมเอาเปรียบ

“เป็นไงบ้างคะคุณมด”

“เรียบริ่อยดีค่ะป้าสาย”

“แต่คุณหมตของป้าหน้าตาไม่ยิ้มแย้มเลย มีอะไรหรือเปล่านั้นคะ”
ป้าสายถามด้วยความห่วงใย ทุกครั้งเวลาเจ้านายสาวอารมณ์ไม่ดี
สีหน้าไร้รอยยิ้ม ตนก็จะคอยสอบถาม ถึงแม้จะแบ่งเบาภาระไม่ได้
แต่อย่างน้อยก็ขอให้ได้เป็นคนคอยให้กำลังใจเจ้านายสาวก็ยังดี

“ก็...” เกือบพูดออกไปแล้ว ดิยังปากไว้ทัน ไม่อยากให้ป้าสาย
รู้ว่าเธอกับไอ้บักคิมนะเจอกันแล้ว และที่ซัดเคืองใจถึงตอนนี้เพราะ
โดนหมอนั่นพุดแก้มไปหลายครั้ง แต่เอาคืนได้แค่หมัดเดียว มันยังไม่
สะใจพอ

“ไม่เป็นไรค่ะ บอกไม่ได้ไม่เป็นไร”

“ป้าสาย ไม่ใช่แบบนี้หรอกค่ะ” สาวเจ้าถอนหายใจเบาๆ
ไม่อยากมีความลับกับป้าสาย จึงเล่าบอกแค่สั้นๆ ในส่วนที่เล่าบอกได้
ก็แล้วกัน เธอยิ้มบางๆ แบบเป็นการฝืนยิ้ม

“ไม่เป็นไร ป้าทราบค่ะ”

“ป้าสายก็ คือเมื่อเข้ามาดเจอกับคิมแล้ว ไอ้บ้านั้นมาดักรอ
ท้ายไร่ค่ะ” ดวงตาวาววับเรืองแสงเล็กๆ ยามเอ่ยถึงคนที่เกลียด

“นี่แล้วเชียว”

“หมอนั่นจะคุยกับหมต แต่หมตไม่อยากจะคุย”

“เป็นเพื่อนสนิทรักกันมาก่อน อย่าหาว่าป้าสอนเลยนะคะ แต่ป้า
อยากให้คุณหมตลองคุยกันดีกว่า ก่อน” ป้าสายไม่อยากให้ความสัมพันธ์
ของคนทั้งคู่แย่งลง อะไรพอให้อภัยกันได้ก็ควรให้ อายุคนเราไม่ได้ยืนยาว
ขนาดนั้น รู้วันเกิดแต่ไม่มีใครรู้วันตาย ไม่รู้ว่าวันไหนจะพรากจากกัน
นิรันดร์ ทำดีกันไว้ย่อมดีกว่าโกรธเกลียดกัน

“ป้าสายก็ต้องเข้าข้างมันอยู่ดี”

“ไม่เอาสิคะ พุดเพราะๆ นะคะ”

“ก็หมตเกลียด” เธอยังยืนยันคำเดิม ไม่เปลี่ยนใจหรอก แล้ว

ความเกลียดมันก็ได้เปลี่ยนกันง่าย ๆ ด้วย

“พูดแบบนี้ไม่น่ารัก คุณคิมเคยเป็นที่หนึ่งเสมอ นะคะสำหรับคุณมด จะโกรธเกลียดอะไรกันก็อยากให้ลองนึกถึงเรื่องราวดีๆ ระหว่างกันไว้ อย่างน้อยคุณคิมก็เคยเป็นความสุขของคุณมดไม่ใช่หรือคะ” ป้าสายบอกด้วยความหวังดีอย่างคนที่อาบน้ำร้อนมาก่อน ความโกรธความเกลียดไม่เคยให้คุณประโยชน์กับใครทั้งนั้น การให้อภัยต่างหากที่ทำให้โลกนี้ยังหมุนต่อไป

“แค่เคย”

“แล้วทำไมไม่ทำให้ทุกอย่างกลับมาเหมือนเดิมล่ะคะ”

“ไม่มีทางเหมือนเดิมแล้วค่ะ”

“มันต้องมีทางออกสิคะ ประเด็นคือปัญหาระหว่างกันคืออะไร” คำถามของป้าสายทำเอาเธอเหม้มปากแน่น มันเป็นเรื่องที่เธอไม่อยากจะบอกใครถึงสาเหตุแห่งความเกลียด อาจเพราะวีรกรรมส่วนตัวของคุณคิมมันก็เยอะ จนเธอเอามันมาทับถมสะสมกลายเป็นความเกลียดที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในใจ

“ช่างมันเถอะค่ะ”

“คุณมดกำลังหนีความจริง”

“ป้าสาย” เป็นอีกคนที่สาวเจ้าหาคำพูดไม่เจอ ไม่รู้จะเถียงอย่างไร เพราะตัวเองกำลังกลายเป็นคนขี้ขลาด ความจริงที่ทุกอย่าง อย่างมันเกิดขึ้นแล้ว แต่ก็ไม่เคยอยากยอมรับมัน ถามว่าปัญหาคืออะไร ก็คือเธอเกลียดที่คุณคิมมันทำเมื่อหลายปีก่อน

“ป้าพูดผิดหรือคะ”

“ป้าพูดถูกต่างหาก” หลุ่ยแก๊ตต่างให้ คนหนีความจริงก็คือคนขี้ขลาดตาขาว เธอกล้าทุกเรื่อง ยกเว้นเรื่องเพื่อนสนิทที่มันบังอาจคิดไม่ซื่อกับเธอ แล้วพอนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นที่ไร่ หัวใจก็พลันเต้นแรง

แต่จริงๆ แล้วเรื่องราวในอดีตจะโทษคิมมันฝ่ายเดียวก็ไม่ได้

เธอดันผลอไพล่ไปให้ความร่วมมือนะสิ เรื่องมันก็เลยเถิดไปไกลแบบข้างหิ้งโซลาก็คงจุดไม่อยู่ อารมณ์หนุ่มสาว อารมณ์อยากรู้ อารมณ์มีเนฯ เมฯ ปะปนมาด้วย มันทำให้เราสองคนลงเอยกัน

“ค่อยๆ ใช้สตินะคะ คุณคิมนิสัยเหมือนคุณมด ชอบความท้าทาย ฉะนั้นอะไรยิ่งห้ามยิ่งเหมือนยิ่งยุ” ป้าสายพูดต่อให้คนตรงหน้าค่อยๆ คิดถึงความเป็นจริงในสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

“ก็มดเกลียดนี่นา”

“จากความเกลียดเปลี่ยนเป็นให้อภัยดีไหมคะ”

“มันยาก” แม้ความจริงโลกนี้บอกว่าการให้อภัยดีสุด แต่ในทางปฏิบัติจริงมันช่างยากเย็น เธอก็เป็นหนึ่งในความยากนั้น

เธอค่านหัวชนฝามาตลอดตั้งแต่บอกว่าเธอกับไอ้คิมคือคู่หมั้น แต่ป้าก็ไม่พยายามอะไร ป้ารับรู้แต่ป้าบอกว่าคือสิ่งที่ต้องยอมรับ และตอนนี้ไอ้บ๊านมันยิ่งได้ใจ เพราะมันคงรู้แหละว่าอย่างไรเธอคงหนีไม่รอด แต่สุดท้ายก็พยายามจะยื้อให้นานที่สุด แต่ตอนนี้เหมือนจะไม่ได้แล้วนี่สิ

“ถ้ามันง่าย โลกนี้คงไม่มีคนโกรธเกลียด แต่ถ้าเราผ่านไปด้ รับรองว่าหัวใจของคุณมดจะมีแต่ความสุข” ผู้ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากกว่าบอกเสียงอ่อนโยน

สุดท้ายคิดตามคำพูดของป้าสาย มันยากสิ เพราะนอกจากความเกลียดยังมีความเคืองแค้นด้วยในใจเธอ มันมีเยอะ เพราะคิมมันเป็นเพลย์บอย จุดนี้ไม่มีผู้หญิงคนไหนรับได้ เหมือนป้าของเธอที่เห็นคิ้วผู้หญิงมาทั้งชีวิต จนแก้มก็แก้มหาย เธอยังปล่อยวาง

“ไม่ต้อรับค่ะ คุณมดทำความเข้าใจกับตัวเองก่อน ถ้ามตัวเองให้แน่ใจว่าเพราะอะไร และทำไม”

“ค่ะ มดจะพยายาม”

คำตอบของเจ้านายสาวทำเอาป้าสายลอบยิ้ม อย่างน้อยก็เป็น

สัญญาณที่ดี ทุกครั้งจะพูดแต่เกลียดๆ ไม่ชอบ ไม่อยากแต่ง แต่เมื่อเจ้าตัวพูดแบบนี้ ถือว่าวิธีเข้าหาของตนได้ผล ค่อยๆ หวานลุ่มมตะล่อมทีละน้อย เชื่อว่าคุณหนูต้องจัดการกับอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองได้ ไม่ยาก

“รับอะไรไหมคะ จะกินข้าวเที่ยงเลยไหม”

“ยังค่ะ”

พอป่าสายออกไปแล้ว เธอก็นั่งทำงานต่างๆ ที่จริงเธอควรทำที่ออฟฟิศ แต่เพื่อความเป็นส่วนตัวมากกว่า จึงเลือกเอาเอกสารมาทำที่บ้าน เธอยิ้มบางๆ กับตัวเอง มองดอกไม้ในแจกันที่ป่าสายจัดไว้ ป่าสายรู้ว่าเธอชอบดอกลิลลี่ จะสีไหนก็ได้ขอให้มันเป็นดอกลิลลี่ มันมีกลิ่นหอมอ่อนๆ หรือถ้าไม่มีลิลลี่ เป็นมะลิก็ได้ เธอชอบ

ดี๊ดี ดี๊ดี

เบอร์แปลกๆ โทร.เข้ามาในมือถือ ปกติจะไม่ค่อยมีเบอร์แปลก เธอจึงยังไม่กดรับ แต่พอมันเงียบไปสักพักก็ตั้งขึ้นมาใหม่ จึงหยิบมากดรับในที่สุด

“ฮัลโหล มดพูดค่ะ”

“ที่รัก”

“ไอบ้าคิม”

“อืม ฉันเป็นคนบ้า หรือจะเป็นอะไรก็ได้ หากเธอสบายใจอยากให้เป็น” คนฟังถึงกับเขม่นปากแน่น อยากจะด่ากราดกลับไป

“มีอะไร” เหยียงไปอย่างเหลือรอด เวลางานของเธอกำลังถูกไอบ้ามาเพียก่อกวน เมื่อเขายังโกรธมันอยู่เลย

“คิดถึง เธอคิดถึงฉันไหม”

“ทำจะว่างมากนะ”

“ว่างสิ ว่างคิดถึงมดทั้งวันทั้งคืน ฉันไปหานะ อยากกินข้าวเย็นด้วย ได้ไหม” คิมพยายามใช้ลูกอ้อนให้เป็นประโยชน์ หวังได้รับ

คำอนุญาตจากยายเพื่อนสนิทตัวแสบ แต่คำภาวนาของเขากลับ
ไม่เป็นผล

“ไม่ต้องมา”

ค่านหัวชนฝา เรื่องอะไรจะให้หมอนั้นมาแล้ว ขึ้นมองหน้ากันนี้
ได้มีแต่คำตำหนิออกมาจากปากของเธอแน่ๆ หุทัยยังไม่อยาก
กลายเป็นคนปากจืด เขาจะทำให้เธอพิวส์ขาด ตอนนี้อยู่กำลังคิดว่า
ตัวเองจะทำใจได้แค่ไหน ก็ต้องขอเวลาทำใจแหละ แล้วค่อยพูดกับ
หมอนั้นดีๆ

“ใจร้าย”

“ฉันใจร้ายใจดำ แล้วยังอยากจะทำงานด้วยอีกเหรอ อาจโดน
ฉันซ้อมบ่อยๆ ต่อยปากแตก อยากโดนหรือไง” ตามกลับอย่างนักเลง
คนต้นสายยิ้มกว้างกับคำพูดคำจาชวนตีนั้น โกรธเจ้าหล่อนไม่ลงจริงๆ

“อยาก”

“โรคจิต” เธอเปลือด่าออกมาอย่างลึมตัว คืออะไรที่จะทำให้
อีกฝ่ายเจ็บแสบได้ ก็อยากพ่นออกไป ทว่าได้ผลตรงกันข้าม ได้ยิน
แต่เสียงหัวเราะที่ๆ เหมือนชอบบอกชอบใจของคนในสายตอลกลับมา
ให้ยิ่งหงุดหงิดคูณสอง

“บอกแล้วไง สำหรับเธอให้ฉันเป็นอะไรก็ได้ ยอมหมด”

“จะวางแล้วนะ”

“อยากไปกินข้าวด้วย” มาเพียหนุ่มยืนยันความต้องการเดิม

“ไม่”

“แล้วเมื่อไรจะยอมใจอ่อน แคไปกินข้าวด้วยเอง ไม่ทำอะไรหรอก”
คนต้นสายย่นจมูกให้ ไม่ทำอะไรหรอกของเขามันเชื่อถือไม่ได้ เมื่อเข้า
หมอนี้ยังหอมเธอไปตั้งหลายที ได้ทำอะไรเห็นๆ แล้วมันทำให้เธอเปลือ
ยกมือลูบแก้มตัวเองโดยไม่รู้ตัว แม้มปากบอกไม่ถูกกับความรู้สึก
บางอย่างที่พยายามกดไว้

“ไม่ก็คือไม่”

“ใจแข็ง”

“ฉันก็เป็นแบบนี้ แกจะถอยก็ได้” สาวเจ้าทำท่ายกกลับ จะยืนตีมาก หากหมอนี่ถอยทัพกลับไปแบบถาวรแล้วยกเลิกการหมั้นหมายระหว่างเราสองคน

“ชอบเหลือเกินนะ เรื่องทำท่าย”

“ฉันเปล่า ก็แค่บอกเฉยๆ ฉันไม่ได้อยากแต่งกับแก”

“แต่ฉันอยากแต่ง” ความมุ่งมั่นแน่วแน่ของคิมคงเดิม คนจะยืนในตำแหน่งเมียของเขาได้มีแค่เธอเท่านั้น ตอนนีก็รอแค่พ่อกับแม่ของเขา พวกเขาจะระงับวันแต่งของเราสองคน แค่น้องสาวของเขา ก็รอฟังข่าวดีอยู่

“หึหึๆ ที่เราเกลียดกันงั้นหรือ”

“ฉันไม่เคยเกลียดเธอ เป็นเธอที่เกลียดฉันข้างเดียว หรืออีกทีก็แค่พยายามเกลียด” คนฟังตาลุกวาว บางคำพูดจี้ใจดำอีกแล้ว สุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ทำไม่ยิ่งคุยกลับยิ่งผูกมัดตัวเอง

“แค่นี้ละ ฉันจะทำงานต่อ”

“คำนี้เจอกัน”

“บอกว่าไม่ต้องมา พูดไม่รู้เรื่อง”

“อย่าห้าม เธอรู้ว่าห้ามฉันไม่ได้ ฉันไม่ได้จะยอมไปซะหมด แค่กินข้าว” คิมเน้นย้ำ มันอาจทำให้ระหว่างเราดีขึ้นหากได้ลองพูดคุยปรับความเข้าใจ ตรงไหนที่มันเคยแะ เขาจะปรับ จะพยายาม

“เห็นหน้าแกแล้วจะกินข้าวไม่ลง”

“ไม่ต้องห่วง ต้องมีแต่กับข้าวอร่อยๆ แน่ เจอกันนะเพื่อนรัก” เขาทิ้งท้ายไว้แค่นั้นแล้วก็ชิงตัดสายไปก่อน ต้องชิงความได้เปรียบให้ตัวเอง

“อ้อบ้า มีสิทธิ์อะไรมาวางสายก่อน” หงุดหงิดเลยสิ ได้แต่คิดว่า

จะรับมือกับความบ้าของไอ้คิมอย่างไรดี หมอนี่พูดจริงทำจริง เรียงง่ายๆ ว่าคนจริงนั่นแหละ

ตกเย็นหลังออกไปตรวจงานที่ไร่ ยังไม่ทันกลับบ้าน ก็ได้รับสายจากยามว่าคนจากบ้านแสนส่องดาวมาอีกแล้ว แนนอนบ้านแสงส่องดาวก็คือบ้านที่ติดกับไร่เรา เธอถอนหายใจกำลังคิดว่าจะอย่างไรดี สุดท้ายก็บอกไปให้เข้ามา นึกถึงคำพูดของป้าสายหрокนะ หมอนั้นถึงได้อานิสงส์ความใจดีของเธอ

รถคันหรูขับเข้ามาหนึ่งคัน ตามด้วยรถออฟโรดอีกคัน น่าจะเป็นรถของผู้ติดตามเขา ระเบิดมาเพียอะนะ จะไปไหนมาไหนต้องมีคนคอยคุ้มกัน ดีแค่ไหนไม่ยกกันมาลิบกัน

เหตุที่ยะหูดผีเท้าลงบนสนามหญ้า เธอหันไปมองเมื่อรถมาหยุดลงใกล้ๆ คนของเขามีมาสี่คน และเขาซึ่งลงมาจากซูเปอร์คาร์คันหรู บ่งบอกความรวยความมีฐานะ เพราะลัมโบร์กินีสีขาวยุติงที่ตกแต่งลวดลายไว้อย่างสวยงามมันไม่ใช่ใครจะซื้อมาขับได้ง่ายๆ

“มด”

“มีอะไร”

“ฉันจะมากินข้าวด้วย” แล้วเขาก็หันไปพยักหน้าให้คนของตัวเอง พวกนั้นหิ้วปืนโตออกมาสองเถา แล้วเดินนำไปหน้าบ้าน มีป้าสายยืนยิ้มรอรับอยู่ ทำให้เธอค่อนข้างแปลกใจ หมอนี่พกกับข้าวมาด้วยหรือ

“อะไรของนาย”

“กับข้าวจากบ้านฉัน”

“หอบมาด้วย กลัวกินของที่นี้แล้วจะเจอว่าฉันใส่ยาพิษให้กินสินะ” สาวเจ้าอดดื้อจนแคะไม้ได้ มองอย่างหมั่นไส้ ส่วนคนถูกกล่าวหาว่ากลัวยาพิษทำเพียงยิ้มแล้วเข้ามาใกล้เกินจำเป็น จนเธอต้องถอยหลังไป

หนึ่งก้าว ไม่ชอบใกล้ชิดหมอนี่

“ให้คนของนายไปนั่งรอสิ ที่ห้องรับแขกก็ได้”

“ไปเดินเล่นก่อนไหม ระหว่างรอป่าสายจัดเตรียม”

แน่ละ คิมโทร.มาหาป่าสายแล้วบอกท่านว่าเขาจะเตรียมอาหาร
มาเอง ซึ่งเป็นเมนูที่ค่อนข้างคลีน ทุกอย่างเพื่อสุขภาพ เหมาะกับ
สายออกกำลังกายอย่างพวกเรา

“ไม่มีอารมณ์”

“ฉันไม่ได้มาวันนี้ตั้งนาน พาเดินเล่นหน่อยสิ” คนถูกชวนไป
เดินเล่นหันขวับมามองอย่างเคืองๆ ไม่ได้ดูสีหน้าเธอเลยหรือไงว่า
มีอารมณ์อยากจะเดินเล่นชมนกชมไม้ด้วยหรือเปล่า

“อยากเดินก็ไปเดินเอง”

“ทำไมเจ้าของไรใจดำ ไล่คู่หมั้นให้ไปเดินเอง เกิดฉันหลงทาง
จะทำไง” คนพูดยิ้มทะเล้นไม่ได้จริงจัง แค่อยากหยอกๆ คนตัวเล็ก
และพอบประโยคของเขา ทั้งคนของเขาและป่าสายก็ถึงกับกลั้ม

“ประสาห์”

“เฮ้อ พุดจริง”

“ถ้าหลงทางกลับมาไม่ได้ก็เชิญอดตายไปซะ” นอกจากไม่รับ
มุก เขายังโดนตอกกลับแรงๆ แต่แรงแค่ไหนก็ไม่หวั่นหรือคิมรับมือ
ได้สบาย คนอย่างเขาชอบแบบโหดๆ โหดใส่มาเถอะ แบบนี้แหละ
เป็นตัวของตัวเอง อย่างไรก็ตามเขาก็รักไม่เปลี่ยน

“ป่าสายฟังสิครับ”

“ไม่ต้องหาพรรคพวก จะเดินเล่นก็ตามมา ป่าสายฝากเรื่อง
โต๊ะอาหารด้วยนะคะ นอกชานนะคะ”

“ได้ค่ะ ป่าจัดการให้” แล้วป่าสายก็เดินเข้าบ้านไป คนของเขา
แยกไปนั่งชุดม้าหินอ่อนใต้ต้นไม้ ส่วนเธอพาเขาเดินไปอีกด้านซึ่งเป็น
เนินเล็กๆ จัดสวนไว้ และมีน้ำตกจำลอง

“ไม่น่าเชื่อ”

“ไม่น่าเชื่ออะไร”

“ว่าเธอจะทำมันได้จริงๆ”

“ฉันคนจริง อะไรที่เป็นความฝันหากไม่เหลือปากว่าแรง ฉันจะทำให้เป็นจริงจนสำเร็จ” สาวเจ้าตอบกลับเรียบๆ หลุ่ยแสบภาคภูมิใจกับความสามารถของตัวเอง สม่กับที่มู่มานะพยายาม แม่จะเรียนบริหาร แต่เธอก็เรียนการเกษตรร่วมด้วย ได้ทำในสิ่งที่รักและใฝ่ฝันมาตั้งแต่เด็ก

“เก่ง”

“ไม่ต้องแสร้งย่อ”

“นี่ไม่ได้แกล้ง ยกยอเลย” คิมยังคงหยอกเย้าต่อเนื่อง ชอบสายตาทำทางขวางๆ ค้อนๆ ของเธอเวลาจิกมอง มันทำให้รู้สึกมีความสุขนานแค่ไหนที่เราไม่ได้พูดคุยกันแบบนี้ นานจนนึกว่าเราสองคนจะไม่มีโอกาสแบบนี้อีกแล้วด้วยซ้ำ ทุกอย่างคงอยู่ที่เขาว่าจะทำสำเร็จหรือไม่

“นายมันสะตอ”

“อู๊ย ปากร้าย”

“สะตอจริงๆ” เธอต่อว่า รู้ว่าเป็นคำหยาบ แต่ผู้ชายอย่างคิมบอกตามตรงว่าเธอไม่เชื่อ แล้วตอนนี้ก็ไม่มีทั้งความเชื่อใจและความไว้ใจใดๆ เขามันปลิ้นปล้อนเก่งก็ทีหนึ่ง

“ที่ผ่านมามาเธอคงเหนื่อยมาก”

“ทำงานก็ต้องเหนื่อยเป็นธรรมดา ไม่ใช่ดีแต่ออกคำสั่ง” เธอตอบเรียบๆ อันนี้ไม่ได้เจาะจงอะไร แต่พูดถึงความเป็นจริง จะเป็นเจ้านายคน จะเป็นเจ้าของไร่ เราต้องรู้ระบบการทำงานทั้งหมดอย่างละเอียด เพราะถ้าผิดพลาดตรงไหนเราจะแก้ปัญหาได้ทันที่

“ขอโทษ ที่ผ่านมาฉันไม่ได้ช่วยเหลืออะไรเธอเลย”

“ไม่จำเป็น” ตอบเสียงสละบด ไม่มีเขาชีวิตเธอก็ต้องเดินหน้าต่อไปอยู่แล้ว เขาเป็นมาเฟีย เธอเป็นชาวไร่ชาวนาน มงมุ่นไหนก็ไม่มีทาง

จะอยู่ด้วยกันได้ ข้อนี้เป็นอีกข้อหนึ่งที่ทำให้เธอมองระยะไกลว่าไม่ควร
แต่งงานกับเขา จะรักหรือไม่รักมันก็มีเรื่องนี้เป็นตัวแปรอยู่ดี

“ฉันเองก็ทำงานหนักเหมือนกัน”

“แล้วยังไง”

“เสี่ยงตายก็หลายครั้ง บางทีเกือบจะไม่รอดกลับมาเห็นหน้าเธอ
แต่สุดท้ายก็รอด คงเพราะฉันมันคนกรรมหนา ยมบาลเลยไม่อยากได้
หรือไม่อีกทีนรกคงเต็ม เลยให้ฉันมีลมหายใจต่อไปจนได้มาอยู่กับเธอ
อีกครั้ง” พูดไปก็ยิ้มไป พอหันมามองคนข้างกาย ก็พบว่าเธอทำหน้าที่
แบบเหลือเชื่อ

“เธอ”

“ให้ตาย เธอทำเหมือนฉันเป็นพวกชอบโกหก”

“ไม่รู้สิ เหมือนฉันจะรู้จักนายดี แต่อีกทีก็เหมือนไม่รู้จักนายเลย”
ยิ่งรู้สึกยิ่งทำให้มองเห็นถึงความต่างรวมทั้งไลฟ์สไตล์ของเราสองคน
มาเทียบกับชาวไร่ มองมุมไหนก็ไม่น่าจะเกี่ยวดอง

“พูดแบบนี้ฉันน้อยใจนะมด”

“เรื่องของแก” เธอว่าน้ำเสียงกระแทกในแบบที่ชอบทำ เดินนำไป
จนถึงแปลงดอกดาวเรืองที่กำลังออกดอกเหลืองสะพรั่งประมาณ
หนึ่งงานได้ เขาเลิกคิ้วน้อยๆ

“ชอบดาวเรืองเธอ”

“ก็ชอบ ที่นี้เน้นดอกไม้พื้นบ้านของประเทศไทย มันทนความร้อน
ได้ระดับหนึ่งและอยู่กับความเย็นได้ดี ส่วนกุหลาบอยู่ทางโน้น ตรงนี้
เป็นมุมส่วนตัวของฉัน” เธอเล่าเรื่อยๆ นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้พูดได้เล่า
อะไรแบบนี้ให้ใครฟัง

“นั่นสิ เธอชอบดอกไม้ ทำให้เธอสดชื่น” สาวเจ้าหันขวับไปมอง
เขายังจำได้อยู่ ประโยคนี้เธอเคยพูดตั้งแต่เด็กสมัยเราวิ่งเล่นด้วยกัน
ทำไมออกด้านซ้ายมันต้องตีรวนขนาดนี้กันนะ แค่นี้ทำดีใจ ผู้ชายอย่างเขา

ปากหวานไปเรื่อยแหละ เราไม่ได้สำคัญหรอก

“อืม”

“ฉันจำได้ทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเธอหมด”

“เธอ”

“อย่าใช้เสียงแบบนี้สิ ฉันรู้สึกผิตยงังก็ไม่รู้” เอ่ยพลางเดินมา
ดักหน้า กอดอกมองใบหน้าเนียนที่กำลังซึ้งตาใส่เขา ยอมรับเลยว่า
หมดคือความสุขของเขา เพื่อนสนิทคนนี้เป็นคนเดียวจริงๆ ที่สามารถ
หยุดเขาได้ คิมยิ้มกว้างกว่าเดิม

“ยิ้มทำไม ประสาทเธอ หรือเป็นบ้า” ฤทธิ์ยั่วแหวกออกมา เมิน
สายตาไปทางอื่น หากยังรับรู้ว่ไอ้บ้าคิมมันยังคงยิ้มกว้างอยู่

“คงเป็นทั้งสองอย่าง”

คิมกำลังคิดว่าต้องทำแบบไหนถึงจะอ้อเธอได้เร็ว จะรุกใส่เหมือน
ไอ้ที่นั่นที่นั่น แบบนี้แม่คุณจะยิ่งโกรธเกลียดเขาเข้าไปใหญ่ ความใจร้อน
ของเขามีอยู่มาก แต่กับเธอต้องพยายามใจเย็นอย่างที่สุดเพื่อไม่ให้
ทุกอย่างกระทบใจเธอไปมากกว่านี้

“มด”

“อะไร”

“ฉันขออ้าคำเดิมเหมือนเมื่อหลายปีก่อน ว่าจะไม่ขอโทษกับ
เรื่องนั้น” คำพูดของเขาทำให้เธอเกือบเปิดปากด่า แต่เขาก็รีบพูดต่อ
อธิบายเพิ่มเติม

“เพราะฉันรู้สึกดีๆ กับเธอไม่เคยเปลี่ยน”

“แกกำลังทำให้บรรยากาศมันเสียนะคิม” เธอไม่อยากโมโห เขา
ก็ยิ่งพูดเรื่องนั้นมาทำให้เป็นอารมณ์ ผู้หญิงเราจะบอกว่าจะไม่เสียตาย
มันก็เป็นไปไม่ได้หรอก แต่ประเด็นคือมันเรียกสิ่งทีเสียไปคืนกลับมา
ไม่ได้ ชีวิตทำได้แค่เดินหน้าต่อและเข้มแข็ง

“ห้ามพูดเรื่องนี้อีก”

“เธอคงโกรธฉันมาก”

“มากจนเกลียด เพิ่งรู้ว่าเธอ จะขี้เพื่อ?”

ส่งก้อนแรงๆ ไปให้อีกหนึ่งที สาวเท่าเดินนำไปอีกก็จะไปเจอกับ
เนินสำหรับปลูกสตอร์เบอร์รี่ ตรงจุดนี้ปลูกไว้แค่ห้าไร่ เอาไว้กินเอง
ส่วนที่ชายจะปลูกในส่วนของพื้นที่ที่ให้คนงานคอยดูแล อันนี้เธอ
ดูแลเองแล้วก็คนสวนอีกสองคน เป็นพื้นที่ของตัวเอง

“ฉันรู้”

“รู้ก็ดี” ว่าแล้วก็นั่งยองๆ เก็บผลสตอร์เบอร์รี่สีแดงมาสวมผล
มันลูกใหญ่มาก เป็นพันธุ์ใหม่ที่เพิ่งได้มาจากโครงการหลวง

“แน่ะ ขี้ตลอด”

“หึ ก็นายอยากเปิดช่องให้ฉันขี้ทำไมล่ะ ว่าแต่มาเนีย เพื่ออะไร”

“เพื่อสานสัมพันธ์ไมตรีอันดีระหว่างเรา อย่าถามเลย เธอรู้ดีว่า
ฉันมาทำไม” หกท้ายยิ้มให้กับผลสตอร์เบอร์รี่ ก็คงเรื่องแต่งงาน

“ผู้หญิงมีมากมาย เลือกสักคนสิ”

“ไม่ แค่เธอที่ฉันอยากแต่งงานด้วย”

เขานั่งลงข้างๆ เด็ดผลสตอร์เบอร์รี่มาสวมผล มันลูกใหญ่มาก
สองคนนั่งเงียบๆ ไม่มีใครชวนคุยอีก กระทั่งได้ยินเสียงเรียก
ของป่าสายด้านหลัง สาวเจ้าลุกขึ้น มาเพียงหนุ่มลูกตาม สองคน
เดินยิ้มบางๆ มาหาป่าสาย ป่าสายเห็นแบบนั้นก็พ้อยิ้มออก อย่างน้อย
ทั้งคู่ก็ไม่ได้ร้ายใส่กัน

“ป่าตั้งโตะเรียบบร้อยแล้วละ รีบไปกินนะคะ เดี่ยวค่ากว่านี้
ยุ่งจะชุม” ป่าสายรีบบอก

“ขอบคุณนะคะป่า”

“ขอบคุณครับป่า”

“ป่าเต็มใจละ” แล้วป่าสายก็เดินนำไปก่อน ทั้งคู่เดินช้าๆ เคียง
กันมาโดยยังไม่มีใครเปิดปากชวนคุย รวากับว่าต้องการชิมชิมบรรยากาศ

รอบๆ ภายไว้ และให้ตัวเองได้ขบคิดถึงเรื่องราวระหว่างกันที่ผ่านมานในอดีต

พอมาถึงบ้าน ชานด้านนอกของชั้นสองยกสูง เป็นระเบียงกว้างไว้สูดอากาศดีๆ เพราะจากจุดนี้มองลงไปก็คือแปลงดอกไม้หลายสายพันธุ์ที่หึ่งคู่เฟิงเดินชมกันเมื่อสักครู่ แต่ตอนนั้นเริ่มมืดแล้วจึงมองไม่ค่อยเห็น มีไฟเปิดให้ความสว่าง แต่บางจุดก็อับแสง

“กับข้าวของชอบเธอทั้งนั้น”

“จ้างแม่ครัวที่ไหนทำล่ะ” อดถามอย่างเสียไม่ได้ กับข้าวหน้าตาน่ากินแถมยังส่งกลิ่นหอม คนทำคงระดับเชฟร้านอาหารใหญ่ๆ ในเชียงใหม่แน่นอน

“เชฟคิมเป็นคนทำเองครับผม” มาเพียหนุ่มตอบ ยิ้มกว้างส่งให้เธอที่กำลังขมวดคิ้วเข้าหากัน คงคาดไม่ถึงถึงสินะ ที่ไอ้คิมที่เธอเรียกจิกสมองจะเป็นคนเข้าครัวจัดการอาหารทั้งหมด

งานนี้เขาทุ่มสุดตัว อะไรที่เธอชอบเขาจะต้องทำเป็นทั้งหมด เขาฝึกฝนมาตลอดหลายปีนี่จนได้รสชาติกลมกล่อม เขาไม่ได้เรียนกับเชฟแค่คนเดียว แต่ยังหัดเรียนกับเจ้าของร้านอาหารต่างๆ ที่คิดว่าอร่อย แล้วมารับสูตรให้สูตรในแบบของตัวเอง

“อึ้งเลยเธอหืม”

“ไม่น่าเชื่อ” สาวเจ้าหลุดคำนี้ออกมาเลื่อนลอย ใครจะไปคาดคิดคนอย่างไอ้คิมเนี่ยนะ

“สิ่งเหลือเชื่อเกิดขึ้นบนโลกนี้ทุกวัน จากที่เหยียบแค่ดวงจันทร์ทุกวันนั้นมนุษย์เราไปเหยียบได้ถึงดาวอังคาร แล้วทำไมมาเพียอย่างฉันจะทำอาหารไทยที่มีใครบางคนชอบไม่ได้” โฆษณาตัวเองเสร็จสรรพมันเป็นความดีความชอบที่ต้องคุยไซ้เพื่อให้สาวเจ้าเห็นถึงความจริงใจและความพยายาม

“หึ”

“ไม่เชื่อหรือไง”

“มันน่าเชื่อไหมเล่า” สาวเจ้าตอบเสียงสละบัด แอบไม่สบอารมณ์นิดหน่อย ไม่ได้โมโหอีกฝ่ายหรอก โมโหตัวเองนี่แหละ ก็ไอ้หัวใจเง่ามันดันเต้นแรงเพียงแค่ว่าอาหารพวกนี้คิมเป็นคนทำ

“แต่มันคือเรื่องจริง เธอชอบปลากะพงทอดน้ำปลา เธอชอบแกงเขียวหวาน น้ำพริกที่ฉันปรุงเองแบบคลีนๆ ไหนจะผัดผักรวมใส่กุ้งแกงฮังเลที่ฉันต้องใช้เวลาในการทำ ไหนจะแกงส้มแบบน้ำพริกแกงใต้ที่เธอบอกว่าต้องเผ็ดนิดหน่อยถึงจะอร่อย แล้วยังจะอกไก่พริกไทยดำที่เธอบอกว่าชอบกินไก่อ่าง แต่ไม่เอาหนัง ฉันก็ลอกหนังออกเรียบร้อยแล้วสายคลีนกินได้สบายไม่ต้องกลัวอ้วน”

มาเพียหนุ่มพูดเรื่อยๆ เชื่อว่าสิ่งที่ตัวเองตั้งใจทำวันนี้ไม่สูญเปล่า อาจใช้เวลาบ้างในการเข้าหา แต่เขาก็มีวิธีในแบบของตัวเอง ให้เธอซึมซับและมั่นใจว่าผู้ชายแย่ๆ คนเดิม ตอนนี้ปรับปรุงตัวแล้ว

“ทำไมต้องทำเอง”

“แค่นี้เธอมองไม่ออกเหรอมด”

“ไม่รู้”

“ก็เพราะรักเธอ ฉันถึงทำ”

“หวังผล”

“ใครบ้างบนโลกใบนี้ไม่หวังผล ฉันทำธุรกิจฉันก็หวังผล เธอทำไร ก็หวังผล” เขาอธิบายกว้างๆ เธอทำได้เพียงมองแรงอย่างหงุดหงิดเข้าใจความหมายดี แต่เลือกจะปฏิเสธไม่อยากจะยอมรับความจริงว่าคิมมันกำลังพยายามดี

“แค่อยากให้ฉันยอมรับ”

“เธอยอมรับฉันนานแล้ว แต่ไม่ยอมรับความจริง” เขาเลิ่กคิ้วน้อยๆ ก่อนจะตักปลากะพงทอดน้ำปลามาวางในจานให้เธอก่อน ไม่อยากให้เสียบรรยากาศ และเขายังไม่อยากจะเถียงกับเธอเวลากินข้าว

“พูดมาก”

“ฉันไม่เคยพูดน้อย”

“น่ารำคาญ” สาวเจ้ายังพูดต่อ ส่งค้อนให้คนตัวใหญ่อย่างเสียไม่ได้ เขาพูดมากจริงๆ นั่นแหละ

“เธอคงต้องรำคาญไปทั้งชีวิต” เขายังก็หัวน้อยๆ แล้วตักแกงส้มไปวางบนจานให้สาวเจ้าอีก งานเอาใจต้องมา แต่ไม่ว่าเมื่อก่อนหรือตอนนี้ เขาก็เอาใจและชอบตักกับข้าวให้เธอเสมอ

เหตุที่ยัดข้าวเข้าปาก สมองขบคิดเรื่องวันวานสมัยเราเป็นเด็ก ตั้งแต่จำความได้ พอเข้าประถมสี่หมอนี้ก็ต้องไปเรียนที่อื่น นั่นทำให้เราห่างกัน แต่กระนั้นเราก็กังโกร.คุยกันเสมอ หรือบางทีก็ส่งจดหมาย คิดแล้วก็ตกลงดีเหมือนกันนะ

“อ่อยใหม่” คำถามของเขาเรียกให้สาวเจ้าหลุดจากภวังค์ ความคิด เงยหน้ามองอีกฝ่าย นั่นสิ อ่อยหรือเปล่านะ ไม่ได้รับรู้รสชาติ เพราะสมองเอาแต่คิดเรื่องอื่นอยู่

“ก็ อืม”

“ลองอีกคำ กลัวเผ็ดไป ครั้งหน้าจะได้ลดพริกลง” เขาหมายถึงแกงส้ม น้ำพริกแกงใต้จะค่อนข้างเผ็ดกว่ารสชาติของภาคกลาง เหตุที่ยชอบกินปลาเป็นชีวิตจิตใจ เพราะเป็นโปรตีนย่อยง่าย แม้ช่วงที่เราห่างกัน แต่เราก็กังโกร.คุยกันเสมอ พูดคุยในสิ่งที่ชอบและไม่ชอบในชีวิตประจำวัน อะไรที่เกี่ยวกับเธอแม้เพียงเรื่องเล็กน้อยเขาก็จดจำได้ในสมองของเขามีพื้นที่สำหรับเรื่องราวของเธอเสมอ

“กำลังดีแล้ว”

“ชอบใช้ใหม่”

“ไม่ได้บอกว่าคุณชอบสักหน่อย บอกว่ากำลังดี”

“เอาที่เธอสบายใจเลยมด” เขายิ้มกว้าง เธอส่งค้อนให้ ชอบแหละ แต่ไม่อยากยอมรับ ไอ้ความนิสัยปากแข็งนี่กระมัง ทำให้เธอกร้าวกระดัง

และเป็นนิสัยที่แก้ไขยาก

“ฉันสบายใจเสมอ แล้วจะสบายใจมากถ้านายจะไม่พาตัวเองมาที่นี่” เป็นการกันเขาออกจากชีวิต แต่คนถูกไล่ทางอ้อมยิ่งกว้างกว่าเดิม ก็เขาไม่ถอย ใครจะทำอะไรได้

“ไล่ไปหอะ ยิงไล่ก็ยิ่งอยากได้ ยิงไล่ก็ยิ่งต้องได้”

“พูดอะไรของนายเนีย”

“อยากได้เป็นเมีย เป็นแม่ของลูก ดุๆ โหดๆ แบบนี้โคตรรั้าใจ” เขาพูดเมื่อเคี้ยวข้าวในปากแล้วกลืนเรียบร้อย ยิ้มทะเล้นมาดกวนๆ ส่งสายตาหวานเชื่อมให้สาวเจ้าที่มองมาเคื่องๆ มองแบบนี้รอบที่เท่าไร ไม่อยากจะนับ

“ใครเขาอยากเป็นเมียแก่กัน”

“มีเยอะเยาะ แต่ฉันอยากได้แค่เธอคนเดียว”

“ปากดี” เธอสำหย้าแล้วตักอาหารเข้าปากต่อ เป็นการกินมือเย็นที่ค่อนข้างยาวนานกว่าปกติ เพราะคนตัวใหญ่กวนประสาทเก่งมาก ชวนคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ เสร็จแล้วก็วกกลับมาเรื่องส่วนตัว จนบางทีเธอไม่อยากคุยด้วย แต่ก็กะ ใ้อ้ำคิมมีวิธีทำให้เธอเปิดปากเสมอ ไม่คุยด้วยดีๆ ก็ชวนให้ด่า

“ทำมาเยอะเกิน”

“อยากทำให้กิน ตื่นเต้นไปหน่อย เลยจัดมาหลายเมนู” คนตัวใหญ่ว่าอย่างนั้น อยากโชว์ให้เธอเห็น ว่าเขามีฝีมือ เขาบางคนยังไม่ร่อยเท่าเลย อันนี้มันออกมันใจและมันหน้ามาก

“คราวหลังไม่ต้องเยอะ”

“ได้ครับ เดี่ยวเซฟคิมจัดให้” ไม่พูดเปล่า ลูกชิ้นเก็บถ้วยเก็บซามอย่างรู้หน้าที่ ทั้งที่คนระดับเขาควรใช้คนอื่นมากกว่าจะทำเอง

“ไม่ต้องหรอก ฉันทำเอง”

“ทำได้ และเต็มใจ” คิมเป็นคนรุ่นใหม่ ถึงเป็นมาเฟียมีบริวาร

มากมาย แต่บางเรื่องเขาก็ชอบทำเอง เขาเป็นลูกผสม ได้ชิมซบสิ่งต่างๆ จากแม่ค่อนข้างเยอะ แม่ของเขาเป็นคนเรียบร้อย ตรงจุดนี้ทำให้เขาไม่กระด้าง เรื่องการทำอาหารแม่ก็เป็นอีกคนที่ช่วยแนะนำและปรับปรุงสูตร

“แล้วแต่เลย” กระแทกเสียงตอบกลับไป น่าแปลก ยิ่งพูดอะไรก็กลายเป็นว่าหมอนี่ชนะ

“พุงนี่ฉันมากินข้าวเย็นด้วยอีกนะ”

“จะมาทำไมทุกวัน”

“ทุกวันที่ไหน วันที่สองเอง” มาเพียหนุ่มแก้ให้ถูก เพิ่งมาวันนั้นวันแรก เธอจะมาเหมารวมว่าทุกวันไม่ได้ เสียโอกาสของเขา เรื่องอะไรจะยอม

“เรื่องมาก ได้คือบจะเอาตอก”

“อะไรที่เกี่ยวกับเธอ ฉันโลภอยู่แล้ว” ที่มาบักหลักอยู่เชียงรายก็เพื่อเธอล้วนๆ มีความขี้กลัวให้อีกรอบ

สาวเจ้าถอนหายใจเฮือกใหญ่ในความเยอะสิ่งของคิม เธอจะโดนหมอนี่ป่วนก็วัน เมื่อไรหมอนี่จะเบื่อ ถ้าทั้งสัปดาห์ต้องเห็นหน้ากันคงเบื่อตายแน่ๆ พูดมากน่ารำคาญ หยิกแกมหยอก แล้วก็อย่างที่เห็นพออนุญาตให้เข้ามาก็หาเรื่องเข้าหาตลอด

มาเพียหนุ่มกระหิ่มีนอก เราเป็นเพื่อนสนิทเป็นเพื่อนรัก แล้วทำไมเขาจะทำให้ความรู้สึกดีๆ ที่ถูกกดซ่อนลึกเผยออกมาไม่ได้ เธอคือคนสำคัญเสมอไม่ว่าเมื่อไร แต่ที่เขาทิ้งห่างเวลาไปนั้นก็เพราะตัวเองยุ่งเรื่องธุรกิจ ไม่อาจมาหาเธอได้อย่างที่ทำอยู่

“ฉันช่วยล้าง”

“ไม่ต้องค่ะคุณ ป้าจัดการให้เอง” เสียงป้าสายดังมา แล้วเจ้าตัวก็เดินมาถึงช่วยนำจานชามออกไปล้างให้

“กลับไปได้แล้ว”

“กินเสร็จก็ไล่เลย”

“ฉันอยากอาบน้ำ วันนี้ร้อนทั้งวัน ร้อนวายตั้งแต่เช้า” เน้นคำว่าเช้า เพราะเขานั้นแหละคือต้นเหตุ

“โอเค ไว้เจอกันพรุ่งนี้” มันต้องคืบหน้าสิ นาคีนี้กำลังใจหลังไหล มาเป็นกอง มาเปียหนุ่มเดินทางกลับไร่ของตัวเองซึ่งอยู่ติดกันด้วย ใบหน้าที่ยิ้มกว้าง กว้างมากกว่าครึ่งไหนๆ

2

รูกหนัก 1

ทฤทัยนอนพลิกตัวไปมาชมตาให้หลับ แต่ไม่หลับสักที อาการนี้เมื่อคืนว่าหนักแล้ว แต่คืนนี้หนักยิ่งกว่า ขบคิดอะไรุ่นวายในหัวสมอง ยิ่งอีกฝ่ายมาทำดีด้วย ก็หัวน้ใจว่ากรอบกำแพงหนาที่บที่ตัวเองสร้างไว้ อาจพังหลาย ความใกล้ชิดนั้นน่ากลัว

กันดำตัวเองว่าใจอ่อนง่ายๆ ไม่ได้เด็ดขาด เผ่าย้าคิดย้าทำจนเวลาล่วงเลยผ่านมาเกือบห้าทุ่ม เพราะไอ้บ้าคิมคนเดียวเป็นต้นเหตุ ถ้าเธอต้องกลายเป็นหมีแพนด้าในวันรุ่งขึ้น เธอจะแฉงหมอนั้นให้แก้วหูสะเทือนเลยคอยดู

“บ้าจริง เราเป็นอะไรเนี่ย”

สุดท้ายลูกนั่งฟังหัวเตี๋ยง ถอนหายใจเข้าถอนหายใจออก ไม่ได้มีเรื่องให้ทุกข์ใจ แต่มันนอนไม่หลับ เห็นสายฟ้าแลบผ่านผ้าม่านลูกไม่เข้ามา จึงเดินไปหยุดที่ริมหน้าต่าง แหกผ้าม่านออกไปมอง ฝนกำลังเริ่มโปรยปราย

ปีนี้ฝนเยอะ ตกมาจนน้ำเจิ่งนอง แต่ก็ยังเป็นปลายฝนแล้วละ
เอาเป็นว่ามีน้ำดีกว่าไม่มี เพราะทุกชีวิตบนโลกใบนี้ต้องพึ่งพาน้ำ เพราะ
น้ำคือชีวิต ลูๆ หัวสมองก็ปรัชญาขึ้นมาเลย

“เราจะฟังชานมากไม่ได้” สาวเจ้าพึมพำกับตัวเอง

“เพราะแกลยไอ้คิม” ไม่รู้จะโทษอะไร ก็เฝ้าโทษอีกฝ่ายที่เป็น
ต้นเหตุมาตั้งแต่เมื่อคืน สุดท้ายเดินไปหยุดยังโต๊ะสำหรับนั่งทำงาน
ในห้อง เปิดลิ้นชักด้านล่างที่มีแบบสามชั้น เปิดชั้นล่างสุดแล้วหยิบ
อัลบั้มรูปขนาดใหญ่ออกมา

วางบนโต๊ะและพลิกดู แนนอนมันเป็นรูปสมัยวัยเด็กที่ป่าและ
คนอื่นๆ ถ่ายไว้ ภาพค่อนข้างสีจืด ในยุคนั้นเป็นกล้องฟิล์ม แต่ก็ถือว่า
เจ๋งแล้ว ภาพของเธอตั้งแต่แรกคลอด มีบางภาพถ่ายกับแม่และ...
น้องชาย

มือบางแตะไล้เบาๆ บนภาพ ซึ่งถูกสอดไว้ในซองพลาสติก
อย่างดี เป็นแบบกันน้ำ ทำให้ภาพนี้ถูกเก็บไว้อย่างดี เธอคลี่ยิ้มเมื่อ
นึกย้อนไปกับความสุข ครั้งหนึ่งครอบครัวของเราเคยพร้อมหน้าพร้อมตา
หากวันเวลาก็ทำให้เราพรากจากกัน แม่จะติดต่อกันอยู่แต่ก็ห่างไกล

“คิดถึงแม่จัง คิดถึงน้องด้วย” พึมพำออกมาเสียงเบา การไป
ของแม่พ่อเข้าใจดี เธอยังติดต่อกับน้องเสมอ

พอพลิกหน้าต่อไปเรื่อยๆ ก็มีช่วงที่ตัวเองเติบโต กระทั่งมาถึง
ภาพแรกที่ถ่ายคู่กับคิม น่าจะสักสองขวบได้มั้ง เด็กกรุงเทพฯ ถูกพา
มาเลี้ยงที่เชียงใหม่ ทั้งสองบ้านพาลูกมาเล่นด้วยกัน เธอจึงมีเพื่อนเล่น
ที่อายุมากกว่าหนึ่งปี เด็กคนนี้น่ารักตาน่ารัก ผิวขาวไม่ต่างจากผู้หญิง
เป็นเพื่อนเล่นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

1
ไม่รู้เป็นอะไรเมื่อคืนก่อนหลับ คิมจามติดกันหนักมาก ประหนึ่ง

มีคนบ่นคิดถึง พอได้หลับตาก็ฝันไปถึงอนาคต เข้าใจการะปรีะกระเปล่า
สดชื่น คงเพราะเมื่อวานได้เจอเพื่อนสนิทที่ตอนนี้อยากตำแหน่ง
คนพิเศษไว้ให้ แบบนี้กำหนดการงานแต่งของเราคงไม่ต้องถูกเลื่อน
เพราะเขาก็ไม่อยากจะรอแล้วเหมือนกัน เดี่ยวมีทายาทไม่ทันเอาเดี๋ยวน

ไว้ของคุณยายกว้างใหญ่ แต่คุณยายเลือกเก็บไว้ พื้นที่กว้าง
ปลูกผักไว้กินบ้างและให้คนงานนำขาย บ้านคุณยายมีธุรกิจโรงแรม
พื้นที่ตรงนี้สามร้อยกว่าไร่ท่านจึงเก็บไว้ สำหรับเป็นพื้นที่ส่วนตัวของ
คนในครอบครัวเพื่อพักผ่อน

แม่ของคิมเป็นลูกครึ่งไทยเกาหลี ส่วนพ่อเป็นอเมริกัน เขากับ
น้องจึงมีส่วนผสมที่ลงตัว จะว่าเอเชียก็ไม่เชิง จะว่าฝรั่งก็ไม่ใช่ เขาถูก
ทาบทามเป็นนายแบบ แต่ด้วยงานที่ยุ่งทำให้เขาปฏิเสธไป

“โง่ๆ ตื่นเช้าจัง”

“อยากตื่นไวๆ ครับ”

“นี่ก็ยังไม่ว่างที่นี้ล่ะ”

“คุณแม่รู้ดีที่นี้ครับ” แสงเขยิบมาๆ ส่งให้ลูกชายคนโต ตนพอรู้
เพราะตนก็เดินทางมาที่นี้เพื่อลูกชายเหมือนกัน บ้านหลังนี้ของเรา
เมื่อก่อนคุณยายอยู่ดูแล แต่เมื่อคุณยายเสียไป จึงมีเพียงคนงาน
ที่รับจ้างมาดูแลเท่านั้น ส่วนตัวของแสงเขกับสามีอยู่ที่เกาหลี เรามี
บ้านพักอยู่ที่ปูซาน ตอนนี้องค์สามีว่างมือเต็มตัวจึงใช้เวลาไปกับการท่องเที่ยว
ส่วนตอนนี้สามีไปหาเพื่อนที่ฮาวาย จะบินตามมาอีกเดือนหน้า แสงเข
จึงมาก่อน

“แล้วหนูมดเขาจะยอมแต่งกับลูกชายแม่ใหม่”

“ต้องแต่งครับ”

“บังคับเขาละสิ”

“โธ่แม่...” มือหนาวางถ้วยกาแฟ ก่อนเดินไปสวมกอดมารดา
หอมแก้มของท่านรัวๆ เอาใจไปอีก ถึงจะเป็นลูกชายคนโต แต่เขา

ก็ยังทำแบบนี้เสมอต้นเสมอปลาย

“ทำมาออเซาะแม่”

“ฝึกไว้ครับ”

“ไว้ออเซาะหนุ่มเด้อ”

“มดเขาตอบกลับด้วยหมัดครับ”

คุณแสงเซหัวเราะเบาๆ เมื่อวานตอนเช้าลูกชายมุ่มปากคล้ำ เพราะโดนหมัดของสาวเจ้าเสยมาเต็มแรง เขาก็ว่าหลบแล้ว แต่ยังไม่ทัน

“แล้วไหวหรือเปล่า”

“ไหวสิครับ ไม่งั้นผมคงไม่ไห้แม่กับพ่อมา”

“แม่ก็หวังว่าลูกจะรับมือหนุ่มได้” คนแบบลูกชายต้องเจอหนุ่มชนิดนี้แหละ ต้องขอบคุณเสียที่ทำตามคำสัญญาที่เคยให้ไว้ เรื่องการหมั้นหมายของเด็กทั้งสอง ส่วนเรื่องหนุ่มผิดใจกับลูกชายตน หวังว่าทุกอย่างจะค่อยๆ ดีขึ้น

“นั่นว่าที่สะใภ้ของแม่เลยครับ”

“อย่าทำตัวแย่อีกล่ะ”

“แม่ครับ มันมีเหตุ” มาเพียหนุ่มครวญเบาๆ เขาก็เข้าใจมดนะที่จะโกรธนานขนาดนี้ เขาเองก็หุ่กับงานจนหลงลืมไปว่าเธอจะรู้สึกอย่างไร แล้วเขาก็ทำตัวสนุกสนานไปด้วยช่วงนั้น

“ชีวิตคุณะลูก จะยังยืนหรือไม่อยู่ที่ความเข้าใจ”

“ผมพร้อมหยุดที่มดครับ ผมรักมด”

“ต้องไปบอกเจ้าตัว ไม่ใช่มาบอกแม่” แสงเซว่ายิ้มๆ ลูกชายทำหน้าที่อันแล้วหอมแก้มเธอ ก่อนคว่ำถั่วยกาแพแล้วเดินออกไปรับอากาศดีๆ สดชื่นๆ นอกบ้าน

6 เป็นไปตามคาด เขานี้กับสภาพไม่ต่างจากหมีแพนด้า ตาของเธอ

คล้าจันต้องใช้คอนซีลเลอร์ช่วยปกปิด แต่ดวงตาแอบลอยๆ อันเนื่องมาจากการพักผ่อนไม่เพียงพอ หากสังเกตจะเห็นเลยว่าใบหน้าไม่ค่อยสดชื่นเท่าที่ควร

วันนี้ออกตรวจไร่ชาแต่เช้า คนงานมาทำงานตามปกติ โรงอบชาเป็นไปด้วยดี การลงมือทำครั้งแรกยากเสมอ แต่เมื่อเข้าที่เข้าทางทุกอย่างก็ราบรื่นเป็นไปด้วยดี สร้างเงินและสร้างงานให้กับคนในพื้นที่ ทุกคนทำงานอย่างมีความสุข ใครไม่มีบ้านพักเธอก็สร้างตึกสำหรับพักไว้รองรับ มีสวัสดิการต่างๆ เพราะเราจดทะเบียนเป็นบริษัท

“วันนี้ไม่พาเจ้าไทเกอร์ออกไปเที่ยวหรรอครับคุณมด”

“ไม่ละ วันนี้มดเปลี่ยวๆ” สาวเจ้าตอบคนงาน ทุกคนที่นี้พูดคุยกันอย่างเป็นกันเอง ไม่มีแบ่งชนชั้นวรรณะ เธอขับรถกอล์ฟคันเล็กเล่นมาตามถนนคอนกรีตที่ทะเลสาบไว้อย่างดี ขึ้นลงเนินสองลูกแล้วจึงถึงเนินที่ทำเป็นลานกว้าง มีต้นไม้ร่มกมาย และเป็นร้านอาหารกับร้านของฝากต้อนรับนักท่องเที่ยวที่เยี่ยมมาชมไร่ชา

ขนมเค้กของเราขึ้นชื่อมาก ซากี่เช่นกัน เพราะเราใช้ชาของเราแท้ๆ ในการชง จึงมีความเข้มข้น ซึ่งความเข้มข้นนี้สามารถเลือกระดับได้ เพียงแจ้งเจ้าหน้าที่ขณะจ่ายเงิน จะได้รสชาติตามต้องการ ที่นี้จะไม่เห็นหวาน ทุกอย่างของเราจะเน้นสุขภาพ

“เป็นอะไรคะ” หญิงรับถามเจ้านายสาว

“นอนไม่ค่อยหลับ”

“กลับไปพักดีไหมคะ หน้าคุณมดดูไม่ค่อยสดชื่นเลย”

“ดูออกง่ายขนาดนั้นเชียว?”

“โอ้ นิ่งอยู่กับคุณมดมานาน สังเกตไม่ยากค่ะ” คนฟังพยักหน้าอยู่กันมานานจนมองออกง่าย

“วิตหน้าชาที่อบจะต้องส่งไปได้หัวนแล้วใช่ไหม”

ตลาดใหญ่ของเธอก็คือเงินกับไต้หัวน แม้ที่นั่นมีพื้นที่ปลูกชามาก

แต่เราก็ยังได้ส่วนแบ่งการตลาดมาครอง ถึงไม่มาก แต่ก็ทำให้เราส่งออก
มาเป็นพันๆ ตันแล้ว ทำเงินได้มากมาย

“มีเรื่องไม่สบายใจหรือเปล่าคะ” หญิงเสียบๆ เคียงๆ ถาม

“ก็ไม่เชิงหรอก นิดหน่อย เรื่องส่วนตัวนะ” พอเจ้านายตอบ
แบบนี้ หญิงก็ไม่กล้าเปิดปากถามอะไรต่อ แม้จะระแคะระคายจาก
คนงานที่พูดๆ กันมาก่อนหน้านี้ เจ้านายไม่ชอบให้ยุ่งเรื่องส่วนตัว
แล้วหญิงยังไม่อยากตกงาน

“ค่ะ”

“ไปรื้อสำรับ ไปๆ ทำงาน”

“ค่ะ” สาวเจ้าเดินไปตรวจงานหลายๆ จุด ตรงไหนควรปรับเปลี่ยน
ก็จะปรับ เธอไม่ชอบความจำเจ การตกแต่งร้านอาหารของโซนนี้
ก็เช่นกัน ต้องมีความดึงดูดแปลกใหม่เสมอ เพื่อดึงดูดคนที่นั่นเป็นหลัก
ทุกสามเดือนจะต้องมีการตกแต่งมุมใหม่ๆ ทั้งวอลล์เปเปอร์และสีต่างๆ

“ฉันต้องการเครื่องเล่นเด็กมาตั้งตรงสนามหญ้าตรงนั้น”

“ได้ค่ะ”

“สิ่งของเล่นได้มาตรฐานมาชุดหนึ่ง วัสดุดีๆ ทนทาน”

“ค่ะ หญิงจัดการให้”

“มุมนั้นเอาต้นไม้มาลง ต้องมีร่มเงามากกว่านี้ ช่วงหน้าร้อน
แดดมันจัด” หากไม่มีต้นไม้เยอะๆ ให้ร่มเงา คนก็จะไม่อยากจะออกมา
เดินชมต้นชาเวลาหน้าร้อน จะหนีเข้าห้องแอร์กันหมด แบบนั้นสร้าง
ความแออัด

“คุณมดสั่งไปครั้งก่อน แต่คนงานที่รับเหมายังไม่ว่างเลยคะ
ต้องปรับพื้นที่ก่อนไหมคะ”

“ต้องปรับ ใช้หญ้าจริงทั้งหมด ไม่อยากให้มีอุบัติเหตุเวลาเด็กๆ
เล่นของเล่น” ต้องเซฟให้มากที่สุด เด็กคือความชน ฉะนั้นเราต้อง
มองทุกมุม ถ้าพื้นที่ไม่เพียงพอเกินไป หากเด็กลื่นล้มหรืออะไรจะได้

ไม่เป็นอะไรมาก

“ได้ค่ะ”

“ฝากหนังสือด้วยนะ คงยุ่งหน่อย กว่าจุดนี้จะเรียบร้อย”

“ไม่มีปัญหาค่ะ”

การมีคอนเนกชันที่ดีอะไรๆ ก็จะไม่ขึ้น ที่มงานทั้งหมดจะเป็นจากบริษัทของป้าเธอ ซึ่งต้องรอสักนิด ด้วยทุกคนก็มีงานล้นมือ

เฮ้อ...นี่ถึงป้าแล้วพลอยให้คิดถึง แต่ก็นั่นแหละ เจอกันคงหนีไม่พ้นเรื่องแต่งงาน วันนี้ไอ้บ๊าคิมก็จะมาหาเธออีกแล้ว คงตั้งใจรุกประชิดให้เธอปฏิเสธไม่ได้ เอาไงดีนะ

แล้วดวงตากลมโตเหลือบไปเห็นรถออฟโรดคันโตสีดำมันปลาบกำลังขับมาทางนี้ เขาคือคนรู้จักที่น่าจะพอพึ่งพายืมมือได้ บางทีนะก็แค่อาจจะ เธอเดินยิ้มเมื่อรถยนต์จอดนิ่งสนิท

“สวัสดีค่ะคุณปลัด”

“สวัสดีครับคุณหมุด” เราสองคนสนิทกันระดับหนึ่ง เพราะโครงการปลูกป่าในเชิงราย เธอสนับสนุนโครงการนี้ด้วยการให้ต้นกล้าที่ลงทุนด้วยเงินตัวเองทั้งหมด รวมทั้งปลัดเองก็ควักทุนตัวเองเช่นกัน นั่นทำให้เราไปมาหาสู่กันเสมอ ปลัดไปอบรมที่กรุงเทพฯ คงเพิ่งกลับมา

“หอบอะไรมาด้วยคะนั้น”

“หลายอย่างเลยครับ” เขาตอบ ยื่นของฝากให้เจ้าของไร่สาวสวย เธอเห็นว่าเธอสวยและน่ารัก เราคุยกันถูกคอ เธอเด็กกว่าเขาสამปีเป็นคนเอาการเอางาน เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงที่ขยัน สวย และเก่งมาก คนหนึ่งของเชิงราย ไม่มีใครไม่รู้จักเธอ เพราะเลี่ยมเดชมพ่อของเธอก็เป็นที่รู้จักนับหน้าถือตาของคนในภาคเหนือ

“กลับมาเมื่อไรคะ”

“มาถึงเมื่อวานเย็นครับ”

“ลำบากหอบของมาฝากอีก”

“อยากเอามาฝากครับ” เป็นขนมร้านดังในกรุงเทพฯ เจ้านี่ขึ้นชื่อน้ำใจของปลัดเธอรู้ว่าเขาหวังอะไร แต่ก็นะ เธอปฏิเสธเขาไปแล้ว ซึ่งเขาบอกว่าเป็นคนรักไม่ได้เป็นเพื่อนก็ยังมี

“หนึ่งเอาไปเก็บให้นะคะ”

“ของหนึ่งก็มีนะครับ นี่ครับ” ปลัดไม่ลืมยื่นถุงของฝากให้หนึ่งด้วย เธอยิ้มรับ ไม่ลืมกล่าวขอบคุณ

“ขอบคุณค่ะ”

“ยินดีครับ” หนึ่งรับของตัวเองมา จากนั้นก็นำถุงทั้งของตัวเองและของเจ้านายไปเก็บไว้ที่รถสกอตล์ พอเจ้านายขับกลับออฟฟิศจะได้นำไปด้วย จากนั้นเธอก็เดินเข้าไปในอาคาร ให้เจ้านายคุยกับปลัด

“มาแต่เช้าเลย”

“แดดยังไม่ร้อนครับ”

“ก็จริงค่ะ แล้วนี่เป็นไงบ้างคะ”

“เหมือนเดิมครับ มีหลายเรื่อง เกี่ยวกับงานทั้งนั้น” เขารับราชการต้องรอรับคำสั่ง และมีอีกหลายโครงการรับผิดชอบ เดินทางไปไหนไปนี่ บางครั้งก็ไปประชุมและอบรมแทนท่านนายอำเภอ

“เครียดแย่เลย”

“เป็นธรรมชาติครับ” ปลัดหนุ่มว่ายิ้มๆ เขากับเธอมีแค่สถานะเพื่อน แต่เพียงแค่นี้เขาก็ยินดี หากจะได้รู้จักกับคนดีๆ เช่นเธอ

“กินข้าวเข้าด้วยกันไหมคะ”

“ถ้าไม่เป็นการรบกวนเกินไป ผมไม่เกรงใจนะครับ”

“ยินดีมากๆ ค่ะ สำหรับปลัดไม่ต้องเกรงใจหมดเลยคะ”

“พูดแบบนี้ผมยิ่งเกรงใจ” ปลัดหนุ่มยิ้มกว้าง การมีกัลยาณมิตรที่ดี สิ่งแวดล้อมรอบกายก็พลอยดีและสดชื่นไปด้วย

หญิงสาวกลับไปขึ้นรถสกอตล์ แล้วปลัดหนุ่มขับรถยนต์ตามมาจนถึงบ้าน และนั่นทำให้เรื่องนี้รับรู้ถึงหูของใครบางคน ที่จ้างคนในไร่

ให้จับตาดูว่าที่คู่หมั้นไว้

“ไ้ปลัดนี่ลูกเต้าเหล่าใคร”

นั่งไม่ติด โมโหจนหัวร้อน ความจริงก็พอรู้มาบ้างว่ามีไอ้หนุ่มหลายคนแวะเวียนมาจีบเธอ แต่ตอนนี้เขาซึ่งเป็นเจ้าของตัวจริงกลับมาแล้ว ก็ไม่อยากจะให้ใครมายุ่งกับเธอ เพราะคิมเป็นคนหวงของ และหวงมากด้วย

“ปลัดเป็นลูกชายของเจ้าสัวธรรมนูครับ แต่รายนี้ชอบธรรมชาติเลยไม่ได้รับช่วงกิจการของที่บ้าน” เจ้าสัวธรรมนูเป็นคนดังของเมืองไทยคนหนึ่ง มีกิจการฟาร์มไก่กระจายทั่วมืองไทย ก็ถือว่ารวยระดับหนึ่ง

“ฉันจะไปบ้านมด”

“อย่าเพิ่งเลยครับ”

“ทำไมแกต้องห้าม ขอเหตุผลดีๆ”

“คนอื่นก็คือคนอื่นครับ ส่วนคุณคิมคือเจ้าของ” คำพูดของอลันทำเอามาเพียงหนุ่มเลิกคิ้ว แล้วเขาก็ยิ้มออกมา หากไปแสดงตัวตอนนี้ นอกจากไม่ได้คะแนนแล้วเขาอาจติดลบในสายตาของมด ฉะนั้นเย็นนี้ค่อยไป เขาตั้งใจเย็นๆ ไข้ใหม่ ไว้เปิดตัวทีเดียวให้ไอ้พวกมดแดงแฝงพวงมะม่วงหน้าแหกทีเดียว

“แกพูดเข้าท่า”

“ผมอยากให้คุณคิมใจเย็นครับ ยิ่งไงคุณมดไม่ไปไหนแน่นอน” ใจร้อนทั้งคู่จะแย่ ฉะนั้นเขาคงต้องทำตัวเป็นน้ำ เพื่ออนาคตของเรา

“แกสั่งให้แม่บ้านเตรียมมัตถุติบให้ด้วย ลักบายสามจันจะเข้าครัว”

“วันนี้แม่ช่วย” คุณแสงแซ่เดินกลับมาจากด้านนอกส่งเสียงมาก่อนเมื่อวานหากท่านอยู่คงช่วยลูกชาย แต่ท่านเพิ่งเดินทางมาถึง จึงไม่มีส่วนช่วย

“ผมเกรงใจคุณแม่”

“เกรงใจอะไรละคิม แม่อยากช่วยลูกอยู่แล้ว สนับสนุนเต็มที่”

“คุณแม่ไปไหนพร้อมผมไหมครับ”

บางทีมีแม่ไปด้วย มดอาจจะไม่กล้าด่าเขา หรือต่อให้ด่าก็คงไม่แรงมาก ความคิดนี้มันโคตรเจ๋ง แม่เองก็เพิ่งมา ถึงจะมีปัญหาเรื่องความต่างของเวลาบ้าง แต่คิดว่าแม่น่าจะโอเค

“เอางั้นหรือ”

“ผมอยากไปให้แม่ไปด้วย แม่ไม่ได้เจอมदनานแล้วนะครับ”

ท่านย้ายไปอยู่เกาหลีแทบไม่ได้มาที่นี่เลย ถ้าสุดท้ายก็คงเมื่อตอนงานศพของคุณยาย ซึ่งก็ผ่านมานานพอสมควรแล้ว

“แม่ซื้อของมาฝากหนูมดด้วย กำลังคิดอยู่ว่าอีกสักสองสามวันจะเอาไปให้”

“ไปพร้อมผมเลยไหมครับ ช่วยผมทำคะแนนหน่อย” คิมมันใจในฝีมือตัวเอง แต่ถ้ามีคนในครอบครัวช่วย มदन่าจะใจอ่อนเร็วขึ้น พ่อแม่ของเขาเดินทางมาเมืองไทยก็เพราะเรื่องของเราเลย

“ไว้พ่อของเรามาคอยไปคุยกับเสี่ยดีไหม”

“ได้ครับ แต่ผมไปหาเสี่ยมาแล้ว” หมายถึงป้าของมด

“ทางนั้นว่าไงบ้าง”

“ใจดีครับ ท่านยังเอ็นดูผมเหมือนเดิม และบอกว่าจะสบายใจหากเราสองคนแต่งงานกัน” ทุกคนเห็นดีเห็นงามและพร้อมสนับสนุน จะมีก็แต่คนเป็นเจ้าสาวแหละ ที่ยังไม่ยอมโอเค

“เสี่ยคมเดชเป็นคนรักษาคำพูดเสมอ ตรงนี้แม่เชื่อใจ”

“ผมขอบคุณพ่อกับแม่นะครับ ที่ทำให้ผมยังมีชื่ออ้างเข้าหามดไม่อย่างนั้นงานคงยากกว่านี้”

“ก็เราน่ะก่อแต่เรื่อง” คุณแสงแซ่แอบขึ้นเสียงกับลูก พลังส่ายหน้าอย่างระอาใจ นี่ถ้าเจ้าตัวไม่เห็นเพื่อนๆ สองคนมีความรัก

มีครอบครัว ตัวเองก็คงไม่ร้อกันหรอก

“ผมผิดเองครับ ที่ปล่อยให้เวลาให้นานเกินไป”

“หนุ่มดสวย น่ารัก แถมยังเป็นคนเก่ง มีแต่คนอยากได้ ลูกมี
ภาชิตดีกว่าคนอื่น ใช้ตรงนี้ให้เป็นประโยชน์ เอาชนะใจหนุ่มดให้ได้
เข้าใจไหม” น้ำเสียงของแม่จริงจังหนักแน่น เขาเองก็รักมดเหมือนกัน
ถ้าเขาอ้อมไม่สำเร็จก็คงต้องหาทางรวบหัวรวบหาง แต่ทำแบบนั้นจะ
กลายเป็นเพิ่มความเกลียดนะสิ

แต่คำโบราณว่า เกลียดแสดงว่ารัก ก็หวังว่าจะเป็นแบบนั้น

“เข้าครัวกันเถอะ”

“แล้วตกลงแม่จะไปด้วยกันไหม”

แสงเขยิบๆ ตอนแรกคิดจะไป แต่คิดอีกทียังไม่ไปดีกว่า เตี้ยว
ฝากของลูกชายไปให้หนุ่มดแทน อยากให้เด็กสองคนมีเวลาด้วยกัน
เขาเป็นเพื่อนสนิทกันอยู่แล้ว ต่อให้เกลียดก็ไม่ชอบหน้า แต่พอนึกถึง
วันเก่าๆ เชื่อเหอะใจแข็งได้ไม่นานหรอก

“ไปเถอะ แม่ไว้ไปพร้อมพ่อ แล้วอีกอย่าง อยากเจอเสียก่อน
ค่อยไปเจอหนุ่มด” ไกลกันแค่นี้แวะเวียนไปเมื่อไรก็ได้

เขาจับมือแม่พาลุงไปห้องครัว มีแม่บ้านคอยหยิบยื่นนี้ แต่คนหลัก
คอยปรุงคือเขาเอง อาหารเขาตั้งใจปรุงทุกอย่าง ใส่ใจทุกรายละเอียด
ให้คนรับรู้สึกว่าเขาเต็มใจมากแค่ไหนกับการทำอาหารเย็นเพื่อเธอ

ชองฝากจากคุณปลัดเยอะอยู่ เธอแบ่งพวกขนมให้คนในไร่
ไปแบ่งกันรับประทาน เพราะตัวเองคงกินไม่ทัน แม้จะเป็นขนม
มีความหวานไม่มาก แต่เธอก็ไม่ชอบกินเยอะ กินได้แค่คำสองคำต้อง
วางซ้อน ด้วยเป็นคนไม่ชอบกินของหวานอยู่แล้ว นั่นเป็นผลไม่มากกว่า
เสียงมาก่อนตัวซะอีก เธอซึ่งอยู่ในห้องทำงาน แต่เปิดประตูไว้

ยังได้ยิน จึงวางมือจากหน้าคอมพิวเตอร์ แล้วเดินออกจากห้องทำงาน เห็นป้าสายออกไปต้อนรับแขกที่บ้าน ที่เดินยิ้มส่งมาให้เธอ กับข้าวมาอีกสองปิ่นโตเหมือนเคย บางอย่างใส่กล่องถนอมอาหารมาด้วย คงเป็นเมนูปลาอีกตามเคย

“เย็นนี้มีมาแค่สี่อย่าง”

“อะไรบ้างล่ะนั้น”

“ปลาทูเผากับน้ำจิ้มรสเด็ด ผัดผักรวม ไข่ตุ๋นยาจีน แล้วก็แกงส้มกุ้ง ออ แม่ต้มไข่มาให้ด้วย” อันหลังคือแกมท้าย แม่บอกเพื่อต้องการเพิ่มโปรตีนแล้วเมื่อเมนูปลา แม่ของเขาละเอียดมาก

“คุณป้ามาแล้วเหรอ”

“ใช่”

“ตายจริง ฉันไม่รู้”

“เพิ่งถึงเมื่อคืน”

“ฉันต้องหาเวลาไปสวัสดิ์คุณป้า” อันนี้หากไม่ไปจะน่าเกลียดมาก ท่านเป็นผู้ใหญ่ ถึงจะเหม็นขี้หน้าลูกชายของท่านแต่เธอต้องไปไหว เพราะท่านเป็นผู้มีพระคุณกับครอบครัวของเธอคนหนึ่งเลย แม้จะนำมาด้วยการผูกมัดให้เราสองคนแต่งงานกัน แต่ถ้าไม่ได้ท่านครอบครัวเราคงแย่ไปแล้ว

“กินก่อน ค่อยไป”

“อืม”

“อยากเจอแม่ของฉัน แต่ไม่อยากคุยกับฉัน แบบนี้เรียกสองมาตรฐาน” มาเพียหนุ่มอดหยอกเข้าไม่ได้ มองด้วยสายตาก็มกริมสื่อความหมาย ก็คนมันรัก รักบักใจแค่เพื่อนสนิทคนเดียว ไม่แสดงความรักใส่เธอสิแปลก ของแบบนี้จะมั่วทริฐทำไม คนเราไม่รู้จะจากกันวันไหน วันนี้ทำดีต่อกันไว้เป็นเรื่องที่ดี

หุถุยส่งก้อนให้คนตัวใหญ่ ยังกล้ำมาพูดอีก เขาย่อมรู้ความผิด

ของตัวเองดี ว่าเพราะอะไรถึงทำให้คนอย่างเธอสองมาตรฐานชัดเจน แบบไม่ต้องเสียเวลาคิด ทำความผิดไว้ และเธอยังไม่ให้อภัย ตอนนี้ ก็ยังเกลียดอยู่ แม้ความเกลียดกำลังถูกสิ้นคลอนก็เถอะ ใช่ว่าจะยอม ง่าย ๆ

“มองขวางอีกแล้ว”

“นายไม่สำนึก”

“ให้ตายเหอะมด ฉันทโคตรสำนึกเลย”

“ฉันไม่เห็นถึงความจริงใจ” สาวเจ้าพูดขณะเดินนำเข้ามาในบ้าน ไม่อยากให้ตกเป็นเป้าสายตาคนด้านนอก แม้จะมีคนสวนประปราย ก็เหอะ ไม่อยากให้ใครเอาไปพูด แต่มั่นใจว่าคนในไร่นี้คงรู้หมดแล้วว่า เขาเป็นใคร แล้วมาหาเธอทำไม

“ฉันควรไปหาแม่ นาย รีบ ๆ กินก็แล้วกัน” เธอบอกระหว่าง พาเดินมายังระเบียงด้านนอกของชั้นสองที่เรานั่งกินอาหารเมื่อวาน ตอนนี้พระอาทิตย์ยังไม่ลับขอบฟ้า จึงเห็นสายหมอกจาง ๆ ปกคลุม สมกับเป็นช่วงปลายฝนต้นหนาว

“ไม่ต้องรีบหรอก แม่ฉันมาอยู่นาน คงเป็นเดือน”

“ปกติคุณป่าไม่ได้พักที่นี่” ท่านมาเป็นครั้งคราว แต่ก็ไม่ได้มา หลายปีแล้ว

“ครั้งนี้นานกว่าเดิม”

“เพราะ?”

“เรื่องของเรา” เขายิ้มบาง ๆ เน้นย้ำคำว่าเรื่องของเรา เพราะ เป็นเรื่องของเรา พ่อกับแม่เขาจึงมาพักที่นี่ให้หายคิดถึงเมืองไทยกันไป ข้างหนึ่งเลย ให้คุ้มค่าสมกับที่ไม่ได้บินมาอยู่หลายปี คนสวนและคนเฝ้า ต่างพากันดีใจ

“บ้า”

“เรื่องจริง แม่เดินทางมาก่อน พ่อตามมาเดือนหน้า มาคุยกับ

เลียมเดซเรื่อของเรา กำหนดวันแต่งงานที่แน่นอน” น้ำเสียงหัวหุ้ม
จริงจัง พนางสาวเท้าเดินเข้ามาใกล้ เธอถอยไปด้านหลังมองอย่าง
ไม่ไว้วางใจ ซึ่งตาใสดูๆ ให้เขาหยุดกระทำการคุกคาม

“ยิ่งดูยิ่งเกลียดยิ่งชอบ”

“แต่ฉันไม่ชอบ”

“อภัยให้ฉันเถอะ อย่าโกรธอย่าเกลียดนานเลย ฉันสำนึกแล้ว
อีกอย่างหนึ่ง ต่อให้อยากแก้ไข ฉันก็ย้อนกลับเข้าไปในอดีตไม่ได้อยู่ดี”
ดวงตาคู่คมแว่วอนอยู่ในที่ คือความจริง ไม่มีใครย้อนกลับไปแก้ไข
เรื่องราวที่ผ่านมาแล้วได้ เราทำได้เพียงยึดถอยอมรับแล้วก้าวไปข้างหน้า
เรียนรู้จากความผิดพลาดนั้นว่าจะไม่เดินกลับไปซ้ำรอยเดิมอีก

“มันง่ายเกินไป”

“แล้วทำไมต้องทำให้ยากด้วยล่ะที่รัก” โปรยคำหวานไปหนึ่ง
งานหยอดต้องมา เขามองเธอตาวาวหวานเหมือนเดิม สาวเท้าเข้ามาใกล้
แล้วกักเธอไว้กับราวระเบียง ยื่นหน้าเข้ามาใกล้

“ไอ้คิม ถอยไป”

“เรียกจิกหัวอีกแล้ว” ชอบทำดูวางอำนาจข่มตลอด แต่เขาชอบ
ดูเป็นหมดดี แสบๆ คับๆ กัดเจ็บ แต่ก็อยากถูกกัด แล้วเขาก็อยากกัดเธอ
ตอบด้วย

“บอกให้ถอย เตียวป้าสายมาเห็น”

“ป้าสายไม่ว่าหรอก เราคู่หมั้นกัน จะแต่งงานอยู่ไม่นานนี่แล้ว”
หรีตจ้องเธออย่างทำทนาย ดูว่าสาวเจ้าจะเถียงกลับอย่างไร

“พูดเอาแต่ได้”

“ยอมรับ” เขาเลิกคิ้วยิ้มแบบกวนๆ

“อาหารเย็นมาแล้วค่ะ หยุดรบกันสักครู่นะคะ ทั้งสองคนเลย”
เสียงป้าสายขัดจังหวะพอดี หฤทัยผลึกเขาแรงๆ จนร่างใหญ่ถลาออกไป
หิ มองออกว่าไปหน้าเนียนแดงระเรื่อ คงเงินป้าสาย

หุทัยคิดว่าถ้าป่าสายไม่ออกมา เราคงยังเถียงกันอยู่ เผลอๆ อาจหนักกว่าเดิม ก็เป็นแบบนี้ พูดเรื่องเก่าๆ ที่ไรอารมณ์ค่อยแต่จะขึ้น มันหงุดหงิดและโมโห แกรมยังถูกกวนประสาทต่อเนื่อง

“หอมน่ากินเชียวนะคะ”

“ทำด้วยใจครับป่าสาย” ینگละ ไม่ใช่หยอดแค่กับเธอหรือกเขาหยอดไปทั่ว ถนัดหยอดจริงนะ

“ปิ่นโตอีกเถา ให้ป่าสายนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ รับประทานให้อร่อยนะคะ” แล้วป่าสายก็เดินเข้าไปในบ้าน ตรงจุดนี้เหลือเราสองคน บรรยากาศเหมือนเมื่อวานเป็ยบเธอตัดกับข้าวใส่จานแล้วกินเงียบๆ ไม่อยากคุยกับคนชอบคุกคามต่อให้ดูขี้เล่นกวนๆ แต่เขาคือมาเพีย มีความเอาแต่ใจสุดโต่ง

และแล้วคนตัวใหญ่ก็ทนความเงียบไม่ได้ เขาก็ว่าจะรอให้กินเรียบร้อยแล้วชวนคุยทีเดียว อันเนื่องมาจากคนตรงหน้าทำท่าไม่อยากจะคุย แต่เพราะตัวเองเป็นคนสนุกสนานเฮฮา จึงเปิดปากก่อน

“อร่อยไหม”

“กินได้”

“ชอบหรือเปล่า”

“กินได้” หุทัยตอบประโยคเดิม รู้หรือกว่าไ้อ้ำคิมอยากให้อ่อยปากชม แต่เรื่องอะไรจะพูด แค่ออมให้มากินข้าวด้วยนี้ก็เยอะเกินจนเขาได้ใจเหลือใหญ่แล้ว คิดว่าเธอจะยอมแต่งงานด้วยง่ายๆ สิชนะ

“ฉันตั้งใจทำมาให้เธอเลยนะมด”

“ถ้าลำบากไม่ต้องก็ได้ เกรงใจ” เกรงใจจริงๆ เขางานเยอะอยู่แล้วยังเอาเวลามาทำอาหารให้เธอ

“ไม่ต้องเกรงใจ ฉันเต็มใจ แคเธอชอบ และกินด้วยความอร่อยฉันก็มีกำลังใจมากแล้ว” ยิ้มกว้างเกินความจำเป็น เธอเงยหน้า ปิ่นหน้าให้หนึ่งๆ แล้วพยักหน้าน้อยๆ แทนคำตอบ

“นายไม่ทำงานหรือ”

“ทำ”

“แต่ยังว่างทำอาหารให้ฉันอีก”

“ฉันแบ่งเวลาเป็น อีกอย่าง งานไม่ได้ยุ่งแบบเมื่อก่อนแล้ว”
หรือต่อให้ยุ่ง คิมก็จะไม่ทุ่มเทร่างกายและจิตวิญญาณเหมือนที่ผ่านมา
เขาอยากมีความสุข อยากมีครอบครัวอบอุ่นสมบูรณ์แบบ ได้ใช้เวลา
ร่วมกับคนที่รัก

“ว่างแหละนะ” อุดแตกดันไม่ได้ ส่วนคนถูกแตกดันยิ่งมกว้าง
ไม่เดือดเนื้อร้อนใจอะไร

“อย่ามองฉันแบบนี้สิ”

“นายทำให้ฉันคิดแบบนี้ ที่ผ่านมาไม่ยกวาง จู่ๆ ก็มาว่างเฉยเลย”
หะ เธอไม่ได้โง่สักหน่อย

“ฉันผิด ฉันรู้”

“เมื่อไรนายจะออกไปจากชีวิตฉันสักทีนะคิม ฉันเบื่อ สองวันนี้
ก็เต็มกลืน” ปากว่าอย่างนั้น แต่ยังตักข้าวและกับข้าวเข้าปากเคี้ยวด้วย
ท่าทางเอร็ดอร่อย ตรงกันข้ามกับสิ่งที่พูดลิ้นแข็ง

“จิ้งก็กลืนเยอะๆ ของชอบเธอทั้งนั้น พรุ่งนี้กินสเต็กใหม่
เปลี่ยนบรรยากาศ” เขาออกความเห็น

“ไม่ ฉันจะเข้าเมือง” ตั้งใจจะแวะไปกินข้าวเย็นกับป้าด้วย ถึงจะ
ทะเลาะกันเรื่องแต่งงาน แต่เธอไม่เคยลืมทำหน้าที่ลูกที่ดี อย่างไรก็ตาม
ป้าก็มีเธอเป็นลูกคนเดียวที่คอยดูแลอยู่

“ไปด้วย”

“ไม่ ฉันจะไปคนเดียว” มองตาชุ่น จะมาทำตัวติดกันกับเธอ
ไม่ได้นะ ไม่ชอบ อยากมีความเป็นส่วนตัว เขามันมาเพี้ยตัวร้าย เดี่ยว
ก็หาเศษหาเลย หุหุหุต้องป้องกันไว้ก่อนแก้

“อยากไปด้วย นะครับมด คิมขอไปด้วย” เสียงเล็กเสียงน้อย

ทำตาออดๆ ประหนึ่งคือเด็กชายคิมในครั้งวันวาน ที่ชอบติดสอยห้อยตามเธอไปทุกหนทุกแห่ง

“อย่าทำเป็นเด็กติดแม่”

“ติดแม่ที่ไหน ติดเมีย”

“ไอ้คิม” สาวเจ้าแหวกกลางวง คิมยิ้มกว้างไว้ก่อน เพราะเขาไม่ควรชวนเธอทะเลาะกลางวงข้าว เอาเหอะ อย่างไรก็ตามนี่เขาไม่พลาดแน่ๆ ตั้งใจมารุกก็ต้องรุกให้สุดประตุ

สาวเจ้าถอนหายใจหนักๆ ระวังความไม่พอใจ บอกตัวเองจะรื้อนร่นไปกับการก่อกวนของอีกฝ่ายไม่ได้ ไม่อย่างนั้นคงกินข้าวไม่อร่อยแน่ๆ ตั้งอกตั้งใจกินข้าว กระทั่งเรียบริ้อย แยกที่ไม่ได้รับเชิญ ก็ยังไม่ยอมกลับ

“ให้ฉันไปด้วยนะ”

“อันแบบนี้จะเอาอะไรเสีย”

อยากบอกเธอเหลือเกินว่าเธออันเอาเมีย แต่ถ้าพูดไป รับประกันว่าโดนแม่เจ้าวินใส่หรือไม้ก็ปล่อยหมัดแน่ๆ เขาจับมือเธอได้ แต่ก็ไม่อยากให้มีเรื่องทะเลาะกัน

“กลับไร่นายไปได้แล้ว”

“โล่งใจ ที่คนอื่นไม่ยกไล่” คำว่าคนอื่นเรียกให้หัวคิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน หรือตามองเขาอย่างไม่เข้าใจ เขาต้องการสื่อสารอะไร คำว่าคนอื่นคือใคร สาวเจ้านึกไม่ออก

“ปลัด”

“อ้อ มีคนบอกนายสินะ”

“อะไรที่เกี่ยวกับเธอฉันรู้หมด เพราะเราเป็นเพื่อนสนิทกัน ไม่มีอะไรที่ฉันจะไม่รู้” เอ่ยน้ำเสียงนิ่งๆ เพราะเพียงแค่นี้ก็ถึงคนที่มาหาเธอเมื่อตอนเช้า หัวจิตหัวใจก็พานร้อนรุ่มขึ้นมาซะอย่างนั้น เรียกว่าหึงได้ไหมนะ ใช่ มันน่าจะใช่

“แกให้คนมาแฝงในไร่ฉันใช่ไหม”

“สนใจทำไม ฉันไม่ใช่คนหวังร้าย ฉันมาดี เธอเป็นคู่หมั้นของฉันนะมด” น้ำเสียงแอบอ่อนใจ เมื่อเธอกำลังจับจ้องมองเขาในแง่ร้าย ทั้งที่ความจริงเขาหวังดี แม้วัดจะห่างไกล แต่เธอก็แทบจะอยู่ในสายตาของเขาตลอด เรื่องไต่ปลัดเป็นเรื่องที่เขาระแคะระคายบ้าง แต่ก็ไม่ใช่ไร เพราะตอนนั้นตัวเองอยู่ไกล แต่เมื่อเขาผู้เป็นเจ้าของกลับมา มันไม่ควรมายุ่งเกี่ยว

“หึ”

“ทำเสียงเข้า”

“นายไม่เคยหวังดี”

“หวังสิ หวังให้คนดีอย่างเธอได้กับคนอย่างฉัน” แล้วมันก็สำเร็จ แต่ยังจับสาวเจ้ามาตีทะเบียนไม่ได้ นี่แหละงานหนักของแท้เลย เธอมองขวางอีกแล้ว

“กลับไปได้แล้ว ฉันจะทำงานต่อ”

“อยากเห็นน้ำตก ไม่รู้ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงไปขนาดไหนแล้วเนอะ” คนตัวใหญ่พูดขึ้นไม่สนใจประโยคไล่ของเธอแม้แต่น้อย ใครสนกันล่ะ เขาหน้าด้านตั้งแต่วันแรก ถ้าอยากกลับจะกลับเอง ยิ่งไล่ยิ่งอยากอยู่

“เธอได้ไปบ้างไหม”

“อืม” ความจริงคือถ้าต้องการความเงียบสงบ หรือไปหาที่วาดรูปภาพ เธอก็มักควบเจ้าไทเกอร์ไปน้ำตกนั้นเสมอ มันเงียบสงบและปลอดภัยที่สุดสำหรับเธอ เป็นน้ำตกที่เราแอบไปกันบ่อยๆ ตอนเด็ก

“มันเปลี่ยนไปเยอะไหม”

“ไปดูเองสิ”

“เธอพาฉันไปได้ไหม ใ่ววันหยุดก็ได้ ฉันจำทางไม่ค่อยได้” ความจริงจำได้ แต่อยากให้สาวเจ้าใจอ่อนไปด้วยกัน

“อยากไปก็ไปคนเดียว ฉันไม่เสียเวลาไปกับนายหรือก วันหยุดนอนหลับพักผ่อนดีกว่า” ไม่อยากไปไหนกับหมอณี ทว่าสมองและหัวใจกลับพลอยนึกไปถึงความสุขในวัยเด็ก กิจกรรมต่างๆ ที่เราสองคนได้ทำร่วมกันมันช่างสนุกสนานเต็มไปด้วยรอยยิ้ม บางทีก็อยากย้อนเวลาหรืออีกทีก็อยากให้เราเป็นแค่เด็กตัวเล็กๆ ไม่ต้องโตไม่ต้องรับผิดชอบใช้ชีวิตที่มีแต่รอยยิ้มกับเสียงหัวเราะ กินอิ่ม นอนหลับ ไม่ต้องแข่งขันกับใคร แต่โลกแห่งความเป็นจริงมันไม่เป็นแบบนี้

“มด”

“หืม?”

“พຽ່งนี้ฉันไปหาป้าด้วยนะ ฉันจะขั้บรถให้ โอเคไหม” ยิ้มกว้างส่งให้ เมื่อสาวเจ้าหันมามองนิ่งๆ ใ้สายตานั้นๆ นั้คือทำให้เขาเกรงใจแต่ทำไม่ได้ เขาอยากรู้การใช้ชีวิตของเธอ อยากเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเธอ อยากปรับตัวเองเข้ากับโลกของเธอ

“ที่นี้ถิ่นฉัน ขั้บเองได้ นายจะพาหลงทางเปล่าๆ”

“ดูถูกกันจัง”

“เปล่า แต่ฉันอยู่เซียงรายมาตั้งแต่เด็ก หลับตาเดินยังได้ นายสิเพิ่งมาใหม่ ถึงจะเคยอยู่มาก่อน แต่ก็ไม่ได้ใช้ชีวิตที่นี้มาหลายปีแล้ว” สาวเจ้าพูดเรื่อยๆ สายตาดูแคลนเล็กๆ เขาจะมากังกว่าเธอไปได้อย่างไร

ส่วนคนถูกดูแคลนยิ้ม เพื่อนสนิทที่ถูกเขาคิดไม่ซื่อคงลืมนไปกระมัง ว่าโลกนี้มีคำว่าแผนที และมีคำว่าจีพีเอสนำทาง มีหลากหลายให้เลือกใช้เวลาไปไหนมาไหน ขอเพียงปักหมุดเขาก็พาเธอไปถึงจุดหมายปลายทางได้

“ฉันมั่นใจว่าพาแกไปไหนได้แบบไม่หลง”

“ซี ทำเป็นมั่นใจ”

“ແ່นนอน”

“กลับบ้านไปเลยไป”

“พรุ่งนี้ไปหาป้ากันนะอะ” เขายังพยายามโน้มน้าวให้เธออนุญาต แต่ถึงไม่อนุญาตเขาก็จะตามไปอยู่ดี โลกของเธอนับจากนี้จะมีเขา เข้าไปอยู่ในนั้น เขาอาจต้องศึกษาใหม่ทั้งหมด ซึ่งไม่ยากต่อการเรียนรู้

“ป้าของฉัน ไม่ใช่ของนาย อ๋่าโมเม” ความเป็นจริง คิมมัน ก็เรียกป้าของเธอว่าป้ามาตั้งแต่เด็กแล้ว ทว่าเพราะเธอโกรธเลยไม่อยาก ให้เขาเรียกตาม

“เรียกมานานแล้วเถอะ”

“ฉันไม่อยากให้เรียก” เธอเถียงแล้วซึ่งตาใส่แบบโกรธๆ คนฟัง เพียงยิ้มบางๆ นิสัยเด็กๆ ของเรากำลังถูกสาดใส่กัน พลอยให้นึกถึง แต่ก่อน ไม่ว่าจะอะไรที่ไหน จะถูกหรือผิดเขาก็จะเป็นคนลงโทษก่อน เสมอ เรียกได้ว่าอะไรก็ยอมเธอ ยอมมาตลอด

“หวังไม่เข้าเรื่อง”

“จะเดินเข้ามาใกล้ทำไม”

ป้าสายยังไม่ออกมาเก็บจานชาม เขากำลังเริ่มต้นคุกคามด้วย ใบหน้ายิ้มๆ สาวเท่ามาจนถึงตัว เธอออกแรงผลักแต่เขาตัวหนาใหญ่ ทำเหมือนตัวเองเป็นกำแพงหิน แถมยังทะเล้นหยอกเย้าประมาธว่า เธอทำอะไรเขาไม่ได้อีกด้วย

“ถอยไป แล้วก็กลับบ้านนายด้วย”

“ต่อให้ป้าสายมาฉันก็ไม่ถอย จนกว่าเธอจะยอมให้ฉันไปด้วย พรุ่งนี้” เขาเริ่มต่อรอง จริงๆ แค่ลองใจเธอ ว่าเธอจะยอมให้เขาไปด้วย ดิๆ หรือว่าต้องให้เป็นเรื่องเสียก่อน คนแบบเขาชอบความท้าทาย จึงต้องวิธีนี้

“อยากโดนต่อยหรือไง” คำว่าต่อยเรียกเสียงหัวเราะของมาเฟียหนุ่ม ได้มากโข ให้ตายเหอะ เขาคงไม่โง่ให้สาวเจ้าต่อยง่ายๆ หรอก เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้มากกว่าเดิม

“ต่อยสิ เลือกเลยจะต่อยตรงไหน”

“อย่าทำฉันนะ”

“ไม่ได้ทำ แต่ถ้าเธอต่อเลย รับประกันว่าฉันเอาคืนแน่ๆ มดจะเอาคืนในแบบที่เธอจะต้องจำขึ้นใจ” เขาทำท่าย โบกหน้าเข้าใกล้จนลมหายใจร้อนๆ ปะทะโบหน้าเนียน

“นายนี่มัน...”

พอด พอด

หอมไปสองพอดให้ชื่นใจ ไม่ได้กินดมกลิ่นก็ยงดี ไม่ได้เล่ห์ก็ต้องเอาด้วยกล มาเพียอย่างเขาไม่ยอมเสียเวลาให้ผ่านเลยไปโดยเปล่าประโยชน์ วันนี้ได้กำไรแล้ว ถึงจะเล็กๆ น้อยๆ ก็เถอะ ชื่นใจพอให้ได้ฝันดีในคำคืนนี้

“ไอบ้าคิม เอาอีกแล้วนะ”

“ยังไม่ได้เอา แค่อหอมแก้ม” ตอบหน้าตาย ยิ้มกริ่มกับคำกล่าวหาที่เขายังไม่ได้เอา แค่อหอมจริงๆ นี่นา

หยุดๆไม่รู้จะสรรหาคำต่ออะไรมาด่าอีกฝ่ายดี รู้สึกว่าแค่สองวันนี้ชีวิตและหัวใจตัวเองมันกำลังถูกป่วน พอดต้องเห็นดีเห็นงามกับหมอนี่แน่ๆ เขามั่นสายรุกเต็มขั้น ขณะที่เธอตั้งรับแบบสันคลอน แม้จะทำท่าทางเมินเฉยหรือด่า แต่ลึกลงไปกลางใจ เธอย่อมรู้ดีที่ใครว่านางฟ้าแพ้เริ่มมาแล้ว ความเกลียดที่ด่าทอ มันเป็นเพียงกรอบปกป้องตัวเอง แต่เมื่อเขามากรอบนั้นกำลังจะพัง

“แกมันฉวยโอกาส”

“ฉันเป็นแบบนี้มานานแล้ว และเปลี่ยนไม่ได้ด้วย บางอย่างอาจต้องปรับตัว แต่บางอย่างมันอยู่ในสายเลือด ใกล้กันแบบนี้ฉันผิดด้วยหรือที่อยากชื่นใจคู่หมั้นตัวเองที่จะพัฒนามาเป็นเมียและแม่ของลูกในอนาคต” มาเพียหนุ่มร่ายยาว เรียบง่ายๆ ว่าพูดเข้าข้างตัวเองแบบหน้าด้านๆ

“ฉันเหม็นหน้าแก”

“ต้องทนเหม็นตลอดไป พรุ่งนี้ไปด้วยนะ”

“ฉันบอกว่า...”

“ถ้าห้าม ฉันจูบเธอแน่ ไม่กลัวว่าป้าสายจะมาเห็นด้วย” เขารู้เธอเก่ง แต่เก่งกว่าเธอก็เขานี่แหละ ครั้งนี้เธอไม่ได้ต่อเขาหรอก แต่ถ้าต่อยมาเขาเอาคืนเป็นเท่าตัว ถึงตอนนั้นจะมาว่าเขาใจร้ายไม่ได้ ตอนนั้นเขายังใจดีอยู่ สองวันนี้ต้องคิบนานบ้างไม่มากก็น้อย เขาเลิกจั่วรอคอยคำตอบ

“ไงครับ”

“ฉันเกลียดแก”

“เกลียดแปลว่ารัก รักมากเลยเกลียดมาก” เขาพูดต่อ ล้อเลียนเธอทางสายตาและน้ำเสียง เราเป็นเพื่อนสนิท และเรามีอะไรกันแล้วแน่นอนว่าความเกลียดนั้นมันย่อมาจากความรัก

“ประสาท”

“ตอบก่อน ไม่งั้นจูบ” เขาทำหน้าที่ซึ่งจริงจิ่งขึ้นหนึ่งระดับ เป็นการกดดันคำตอบจากคนปากแข็ง

“เออๆ” สาวเจ้าตอบรับอนุญาตให้อีกฝ่ายไปด้วยอย่างเสียไม่ได้ เป็นการตัดรำคาญ

“ก็แค่นี้ ถ้าจับได้ว่าหนีไปก่อน โดนลงโทษ” เขาขยิบตาให้ซุกซนแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้ หอมแก้มนุ่ม เธอตบหน้าเขาเบาๆ เขาก็ไม่ว่าไม่หลบด้วย

“คราวหน้าถ้าตบ จะจูบคืน วันนี้ใจดีต่อให้ก่อน” แล้วเขาก็ผิวปากเดินออกไป ทิ้งให้เธอยืนทำหน้าหงุดหงิดอยู่ตรงนั้นลำพัง ลักพักได้ยินเสียงรถยนต์แล่นกลับไปแล้ว โกรธ โมโห อยากด่า แต่ความจริงเธอทำได้เพียงกำมือแน่นแล้วเม้มปากตาคว่า

3

รูกหนัก 2

๒ ชั่วโมงรุ่งขึ้นหลังรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้ว เธอก็พาเจ้าไทเกอร์ ออกไปวิ่ง พร้อมกับม้าตัวอื่นๆ จากนั้นปล่อยให้มันกินหญ้าที่ท้ายไร่ พอตอนสายเธอก็บอกทุกคนว่าจะเข้าเมืองเชียงรายได้หาป่า ถ้ามี เรื่องด่วนโทร.หาได้ตลอด ซึ่งความจริงเธอไปหาป่าหลังเที่ยง แต่ ที่ไปก่อนหน้าคืออยากไปไหว้พระ รู้สึกช่วงนี้ทางวัดทางวาเลยอยาก สร้างความเป็นสิริมงคลให้ตัวเองเพื่ออะไรๆ จะดีขึ้น

“คุณมดจะออกไปแล้วหรือคะ”

“อืม ผากหนึ่งดูทางนี้หน่อยละกัน” วันนี้ถือเป็นวันปล่อยฟรี ของตนเองหน่อยแล้วกัน

“ได้ค่ะ ไม่มีปัญหา เทียวให้สนุกนะคะ” หนึ่งยิ้มกว้าง อยากให้ เจ้านายออกเรือนเร็วๆ จะได้มีเจ้านายน้อยๆ วิ่งเล่นในไร่ของเรา แต่ คิดๆ ดูแล้วก็ไม่รู้ว่าจะมีเมื่อไร ทุกคนในไร่พากันลุ้นเจี๊ยบๆ เพราะ ออกนอกหน้ามากเดี๋ยวจะโดนคุณมดดูเอา

“รู้ได้ไงว่าฉันไปเที่ยว”

“เหอะๆ หนึ่งเดาเอาค่ะ” นานๆ จะออกไปข้างนอก ปกติหากไม่มีธุระอะไรคุณมดไม่ออกไปทั้งวันอยู่แล้ว เธอจึงคิดว่านอกจากไปหาเลี้ยงคนเดช คุณมดน่าจะไปเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจด้วย

“เดาเก่งนักนะ”

“คุณมดก็” หนึ่งครวญ ยิ้มแห้งๆ ส่งให้เจ้านายสาว

हतุทัยส่ายหน้าบ่อยๆ แล้วจึงคว่ำกัญแจเดินไปขึ้นรถไฟรี่วัล คันเก่งที่มักใช้ขับชื้อออกไปข้างนอก แม้จะมีรถหลายคัน แต่คันนี้เธอชอบสุด เพราะเวลาเจอของถูกใจจะได้ชื้อใส่รถมาเลย รถคันนี้ค่อนข้างมีพื้นที่จุใส่ของได้เยอะ บางครั้งเธอก็ชื้อพวกขนมต่างๆ มาฝากลูกๆ ของคนงานในไร่ด้วย

ไม่ผิดจากที่คิด เพื่อนสนิทตัวแสบหนีเขาไปแล้ว สายของเขา รายงานว่าเธอออกไปตั้งแต่นายๆ ของวัน ตอนนี้เที่ยงกว่า เขาคิดว่าเธอน่าจะทำธุระอยู่ในเมือง ก่อนจะรู้ว่าเธอแวะไปทำบุญที่วัด นำของไปถวายพระ มาเพียงหนุ่มไม่รอช้า ส่งคนประกบสาวเจ้าแล้วรีบตามไปสมทบ จนถึงวัดที่เธอไป เขาให้คนชนของลง

“หนีมาก่อน ไม่น่ารักเลยนะครับที่รัก”

“คิม”

“คิดไม่ถึงว่าฉันจะตามมาถูกละสิ” มั่นใจแล้วว่าหมอนี่ส่งคนคอยประกบตามเธอจริงๆ แม้เธอจะมีสัมพันธ์เยี่ยม แต่เข้าใจใหม่ว่าเธอก็ยังไม่รอบจัดเท่าเขา

“ตามมาทำไม”

“มาทำบุญร่วมชาติ อยากมาถวายสังฆทานด้วย” เขายิ้มหน้าระรื่น เห็นสายตาดูๆ ของเธอไม่กลัวลัคนิด ที่นี้ในวัดเธอจึงไม่หยาบคายกับเขา

แม้จะกำลังตำทอทางสายตาก็เถอะ แล้วดูสิ ต่อยเขาได้คงต่อไปแล้ว
นะจากอาการกำหมัดแน่น

“ไปครับ ถวายของกัน ไปที่วัดเนี่ยวันนี้”

“นำร่ำคาญ” สาวเจ้าไม่ตอบ แต่ต่อว่าแล้วเดินหนี เขาสาวเท้ายาวๆ
เดินพร้อมกับเธอ พยักหน้าให้คนนำของทั้งน้ำและของอีกหลายอย่าง
ที่บรรจู่ในหีบห่ออย่างดี

“เธอยังชอบทำบุญเหมือนเดิม ตั้งแต่เด็กจนโต”

“เงียบๆ อย่าเสียงดัง” สาวเจ้าพูดไปอีกเรื่อง หัวใจเต้นแรง
เพียงแค่ว่าจำได้ เพราะตอนเด็กๆ ถึงป้าจะมีเรื่องผู้หญิง แต่ป้าชอบ
พาเธอมาทำบุญที่วัดหรือตามสถานที่ต่างๆ ทั้งโรงเรียนในชนบท
ทั้งบ้านพักคนชรา ชุมชนแออัดหลายจุดที่มีคนยากจนอาศัยอยู่ เหล่านี้
จึงซึมซับอยู่ในสายเลือด ป้าบอกว่าเมื่อเราพอมักก็ต้องรู้จักแบ่งปัน ยิ่งให้
ยิ่งได้ ถึงไม่รวย แต่เราจะไม่ขัดสนจนยาก

“เปล่าเสียงดัง แค่นี้ไม่ยากให้เงียบ”

“มาวัดก็ต้องเงียบๆ จะแหกปากทำไม”

สร้างทำเป็นดุกหลบเกลื่อนอาการเต้นแรงของหัวใจ มันเริ่มจะ
ไม่เชื่อฟังคำสั่งของเธอ ที่คอยปรามให้มันเฉยๆ แต่ทำไม่ได้ คิมยังคง
มีอิทธิพล ไม่ว่าในอดีตหรือแม้แต่ตอนนี้ ยิ่งเจ้าตัวจืดจางละเอียด
ระหว่างเราได้เท่าไร หัวใจจึงเฝ้าก็ยังไม่รักดี

“แค่ชวนคุยไม่ได้แหกปาก”

“พูดมาก”

“ตำมาเถอะ ยอมรับหมด” คิมว่าอย่างนั้น เขาเป็นคนใจเย็นอยู่นะ
ยังอยู่กับเธอนี้คือใจเย็นยิ่งกว่าแม่น้ำกว้างกว่ามหาสมุทร

“หน้าด้าน”

“หน้าด้านอะไรกันเธอโยม”

เสียงของหลวงพ่อดังขึ้นมาก่อน หลวงพ่อเดินออกมาจากกุฏิ

เพื่อมารับกิจนิมนต์การถวายสังฆทานและน้ำดื่ม และข้าวของต่างๆ รวมถึงถวายค่าน้ำค่าไฟ ซึ่งโยมมาบอຍจนท่านจำได้แล้ว เห็นมาตั้งแต่วังยังเป็นเด็ก

“ขอโทษครับหลวงพ่อ”

“ไม่เป็นไร”

“มดขอโทษค่ะ”

“มีอะไรค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันนะโยม การทะเลาะไม่ใช่วิถีแก้ปัญหา ยิ่งทะเลาะยิ่งใส่อารมณ์จะมีแต่แยะกับแยะ โลกนี้เคร่งเครียดกันพอแล้ว ดีต่อกันไว้เถอะ” หลวงพ่อยิ้มละไมด้วยสายตาใจดี

“แล้วนี่ใครล่ะ”

“เขาเป็น...” สาวเจ้าตะกุกตะกัก จะบอกว่าเพื่อนก็พูดได้ไม่เต็มปาก เพราะเธอโกรธอีกฝ่ายอยู่ ทว่าก็มีคนรีบเสนอหน้าตบหลวงพ่อดัดหน้าเธอไปซะอย่างนั้น

“เป็นคู่หมั้นครับหลวงพ่อ กำลังจะแต่งงานกันเร็วๆ นี้”

เธอเกิดมาเป็นของเขา ช้ำหรือเร็วก็ต้องเป็นของเขา สถานะเพื่อนนะคือสมัยเด็ก แต่ไม่ใช่ปัจจุบันที่ไปไกลแล้ว

หุทัยทำได้แค่เพียงเบิกตากว้าง คาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะตอบแบบนี้ แบบที่เธอเองก็ปฏิเสธไม่ได้ เพราะต่อหน้าพระ สิ่งที่เขาพูดมันคือความจริง นั่นทำให้หลวงพ่อยิ้มออกมาบางๆ หัวเราะหึๆ ซอบอกซอบใจ

“จริงหรือเปล่าโยม”

“เออ...ค่ะ”

“เป็นเรื่องดีแล้วที่พากันมาทำบุญ ได้กุศลร่วมกัน ยาวนานทั้งชาตินี้ชาติหน้าและชาติต่อๆ ไปนะโยมนะ” น้ำเสียงและสายตาของท่านเปี่ยมล้นด้วยความเอ็นดูต่อหนุ่มสาวทั้งสอง

สาวเจ้าอยากตบหลวงพ่อเหลือเกินว่า ชาตินี้ก็เป็นกรรมของ

ชีวิตและหัวใจมากพอแล้ว ไม่ต้องยาวนานไปถึงชาติภพอื่นหรอก หาก
ครั้งจะชดค่าอำนาจพรของหลวงพ่อกี่ไซ้ที่ จึงทำได้เพียงผืนยิ้มแกนๆ
ออกมา

“ขอบคุณครับหลวงพ่อ วันนี้ผมนำน้ำดื่มมาเยอะเลยครับ”

มาเพียงหนุ่มริบนำเสนอ เรียกได้ว่าตอบรับคำพูดของหลวงพ่อ
ด้วยความเต็มอกเต็มใจ ชาติเดียวไม่พอกับผู้หญิงคนนี้ คงต้องเป็น
คู่บุญหรือคู่กรรมกันทุกชาติไป

ทั้งสองถวายเป็นให้หลวงพ่อ จากนั้นจึงกรวดน้ำรับพร เรียกร้อย
ก็เดินมาให้อาหารปลายังท่าน้ำของวัด ซึ่งมีปลามากมายเป็นเขตอภัยทาน
ของวัด ปลาตัวใหญ่ดำผุดดำว่ายมารับอาหาร มือบางจัดการโปรยลงไป
ให้ทั่วถึง

“ขอบ้าง” เธอไม่ตอบแต่ยื่นอีกถุงให้เขา มาเพียงหนุ่มรีบไปแล้ว
จัดการโปรยลงตรงท่าน้ำไม่ห่างกันนัก เพื่อที่ปลาจะได้ไม่แออัดยัดเยียด
เบียดเสียดเกินไป

“จะไปวัดไหนต่อ”

“วัด...” สาวเจ้าบอกชื่อวัด ซึ่งเป็นวัดเล็กๆ ไม่ห่างจากวัดนี้
เธอชอบทำบุญกับวัดเล็กๆ เพราะบางครั้งญาติโยมไม่ค่อยได้มาทำบุญ
เท่าไรนัก

“ไปด้วย”

“นายว่างจริงๆ ไซ้ใหม่เนี่ย”

“ฉันอยากมากับเธอ ก็ต้องทำตัวเองให้ว่าง” คำตอบอาจจะงงๆ
หน่อย แต่ก็ตามนั้น อยากมากก็มาได้มีใครบังคับให้มา คิมมาด้วย
ใจตั้งมั่น ได้ทำบุญบ้าง มาเพียงอย่างเขาก็สบายใจ

“เมื่อเช้าทำไปก็วัดแล้ว”

“สอง”

“หิวไหม เพื่อหาอะไรกินก่อน กองทัพต้องเดินด้วยท้อง”

มาเพียหนุ่มนำเสนอ มองสาวเจ้าที่เล็กคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้ารับ นี่ก็เกือบบ่ายโมงแล้ว หออะไรเต็มพลังหน่อยก็ดี แล้วค่อยไปวัดที่สี่ต่อ เช่นนี้ก็ได้อสามวัดแล้ว

แค่เธอพยักหน้าเห็นด้วยนี่ถือเป็นเรื่องดีสำหรับเขา ในโลกของเธอเขาที่เคยเข้าไปอยู่มาแล้ว แต่ช่วงเวลานั้นเราเป็นเพื่อนสนิท ทว่าโลกของเธอใบนี้ที่เขากำลังปรับตัว เป็นอีกใบที่ก้าวข้ามผ่านมามากขึ้น เพื่อจะได้ใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน

“ยิ้มบ๊ออะไร”

“ดีใจที่เธอยอมไปกินด้วย”

“จะบ้ายแล้วไหม ฉันก็หิวเป็น ไม่ได้อิมทิพย์” ส่งก้อนให้คนยิ้ม เร็วราด ยิ้มแก้มเหลืองเกิน ไม่รู้จะโชว์หล่ออะไรนักหนา

“ตอนเย็นค่อยไปบ้านป้าใช้ไหม”

“อิม นัดป้าไว้ช่วงเย็น นายไม่ไปก็ได้ล่ะ” พุดไปอย่างนั้น เชื้อห่อะ วันหนึ่งทั้งวันคิมมันจะต้องตามติดเธอยิ่งกว่าเหาฉลาม

หฤทัยพยายามคิดในแง่ดี ชีวิตคิดบวก ว่าบางทีเจ้ากรรมนายเวร อาจจะมาในรูปแบบเพื่อนสนิทที่คิดไม่ซื่อ ยิ่งกว่าละครน้ำเน่าก็ชีวิตของเธอแหละ หัวเดียวกระเทียมลีบ ขณะที่คิมมีแบ็กตีมาก ใครๆ ก็เลือกยืนข้างเขา

“เรื่องเสนอหน้าฉันไม่พลาดเธอก็รู้” ยิ้มหน้าทะเล้นไปอีก ไม่ได้อินซังชอบกับสายตาขวางกับอาการถอนหายใจอย่างระอาของสาวเจ้านาที่นี้มีเธอที่ไหนจะมีเขาอยู่ที่นั่นเป็นเงาตามตัว แม้ไม่วางแต่ต้องทำตัวให้เหมือนวาง

“จะทนได้สักกี่น้ำ”

“แล้วแต่เธอ”

“อะไรแล้วแต่เธอ”

“ก็เธอหมายถึงน้ำอะไรละมด” เขายิ้ม คราวนี้ดวงตาแวววาว

ไม่ได้ทะเล้นแต่สื่อความหมาย เธอยื่นมือมาตีไหล่เขาเสียงดังจนเจ้าตัว
แกลังทำหน้าเจ็บ แน่นอนเขาหมายถึงน้ำ... ละไว้ในฐานที่เข้าใจแล้วกัน
“ทะเล้ง”

“แค่กับเธอคนเดียว พุดชวนคิดเอง ดูสิมาทำร้ายกันเฉย”

หยอกๆ กลับไปให้สาวเจ้าตาขวางเล่น ชีวิตนี้ไม่มีหยอกใคร
แล้วทำให้เขามีความสุขเท่ากับหยอกมด ต่อให้เธอทำหน้าที่ดูเหมือนจะ
ฆ่ากันคิมยังยิ้มได้เสมอ

“นายมันปากดี”

“ลองจับไหม หรือจะลองจูบ ไม่ได้ทำนานแล้ว อวยาก”

“ไอ้บ้าคิม นี่ในวัด” เธอเอ็ดเสียงเซียว ก่อนหันหลังเดินเอา
ถุงอาหารปลาไปใส่ชยะแล้วเดินกลับไปที่รถ

“ไปกินข้าวกันเลยไหม”

“ขับตามมา” แล้วออกรถของตัวเองไป เขาจึงไปขับรถตัวเอง
ส่วนนารถขับรถที่มีของมาด้วยตามไปติดๆ เพราะที่นี้อยู่นอกเมือง
เซียงราย บรรยากาศจึงเต็มไปด้วยต้นไม้ และเลียบบแม่น้ำกัก กระทั่ง
ถึงร้านก๋วยเตี๋ยวเล็กๆ มีรถมอเตอร์ไซด์จอดอยู่สามสี่คัน เป็นเพิง
มุงด้วยหญ้าคา เขาไม่รังเกียจ เธอพาไปกินร้านไหนก็กินได้ ขับรถ
ไปจอดคู่กับรถของเธอ

“กินได้หรือเปล่า” ทันทีที่เขาลงจากรถสาวเจ้าก็ถาม

“เธอกินได้ ฉันก็กินได้”

“แล้วคนของนายล่ะ” ถามพลางบู้ยกปากไปยังการ์ดสามคนด้านหลัง

“พวกนั้นไม่มีปัญหาอยู่แล้ว” ทันเห็นใบหน้าสาวเจ้าบิดเบ้เล็กน้อย
แล้วเดินนำเข้าไปในร้าน มีคนทำเป็นแม่ค้าวัยกลางคน และมีคนช่วยเสิร์ฟ
หนึ่งคน เป็นร้านอาหารบ้านๆ

“เมนูตามนี้เลยนะคุณ เลือกได้ มีหลายเส้น” ป้าคนที่เดินมา
ส่งเมนูเล็กๆ ที่เขียนเป็นภาษาไทยไว้ มาเพียบหนุ่มค้อมศีรษะแล้วยิ้มให้

हत्ययीमीให้เช่นกัน ส่วนการ์ดสามคนนั่งแยกอีกโต๊ะ

“กินเส้นอะไร”

“เส้นใหญ่ต้มยำรวมมิตร”

“ฉันก็เส้นใหญ่ต้มยำรวมมิตรเหมือนกันค่ะ” ไม่อยากจะพูดว่า
เขาคงตั้งใจเลียนแบบ หตยชอบกินก้วยเตี๋ยว ไม่ว่าจะร้านไหนก็จะ
กินเส้นใหญ่ ชอบแบบนี้ก็กินแบบนี้

จากนั้นเจ้าของร่างสูงก็เดินไปหยิบน้ำเปล่าสองขวดในตู้แช่เย็น
มาด้วย เขามีน้ำฟรี แต่ดื่มน้ำจากขวดก็ดีเหมือนกัน ช่วยอุดหนุนให้
เจ้าของร้านมีรายได้เพิ่มอีกนิด แม่ไม่มากแต่ก็อยากช่วยอุดหนุน

“พวกแกสั่งได้เลยนะ” มาเพียหนุ่มหันไปบอกลูกน้อง ซึ่งลูกน้อง
ของเขาพอพูดไทยได้บ้าง ร้านนี้ถึงจะเป็นร้านแบบชาวบ้าน แต่ก็มี
โปสเตอร์รูปก้วยเตี๋ยวต่างๆ คนของเขาอ่านภาษาไทยไม่ออกก็ชี้ๆ
ตามภาพที่แขวนไว้ด้านหลัง คนจตจึงพอเข้าใจ

“ขอบคุณคิม”

“ไปอื่กั้วัด”

“สามวัด ตั้งใจหกวัด จริงๆ อยากไปให้ได้แก้วัด แต่จะอัดแน่น
เกินไป ทำให้ไม่ค่อยได้เดินชมแต่ละวัด ที่เหลือไว้วันอื่นบ้าง มีเวลา
ทั้งชีวิตในการทำบุญ” ตั้งใจไว้ว่าชีวิตนี้จนถึงบั้นปลาย หากมีกำลังทรัพย์
พอทำได้ก็อยากจะทำให้มากที่สุด อย่างน้อยเงินของเราที่ต่อยอดทำให้
หลายๆ ชีวิตยืมได้

“ได้เข้ากรุงเทพฯ บ้างไหม”

“นายน่าจะรู้แก่ใจนะ ส่งคนตามติดฉันขนาดนี้ คนในไร่ฉันก็คง
รับเงินจากนายหลายคนด้วย” เธอไม่สับสน ไม่สับสนแล้วแต่เลย เพราะ
อย่างไรหมอนี่ก็มาปักหลักเชียงใหม่ หนียังไงก็ไม่พ่นอยู่แล้ว

“ไม่ได้เทรอ ให้คนของเธอมีรายได้พิเศษ”

“ช่างกล้าพูด”

“ต้องพูดแหละ มันคือเรื่องจริง แต่ใดๆ คือทุกคนไม่มีใครกล้าปฏิเสธ เพราะรู้ว่าฉันเป็นคู่หมั้นของเธอ ถึงจะทะเลาะกันตอนนี้ แต่อนาคตยังงั้เราก็ต้องเป็นพัว้เมียกัน” ตอนนี้เขารอให้วันนั้นมาถึงอย่างใจจดใจจ่อ

คนพังเบาะปากส่ายหน้าไม่เ้ากถกเถียง กัว้เว้ยก็มาถึงพอดี สาวเจ้าไม่ปรุงเพิ่ม ร้านนี้เธอเคยกินมาก่อนแล้ว จึงรู้รสชาติดี อร่อย ถูกปาก เป็นสูตรดั้งเดิมโบราณไม่ปรุงแต่ง ที่ลำคั้ญร้านนี้ไม่ใส่ผงชูรส คุณป้าสองคนที้เปิดร้านนี้ก็เ้าเป็นพัว้น้อง เธอจึงชอบช่วยอุดหนุน บางครั้งยังเคยซื้อไปฝากคนที้เ้าหลายสิบถุง

“เธอไม่ปรุงเธอ”

“ไม่ละ”

“ลื้ไป ว่ารักสุขภาพ”

“ฝีมือของป้าๆ ปรุงมาอร่อยอยู่แล้ว” จบคำพูดของเธอ คิมก็กั้มหน้าตักน้ำกัว้เว้ยมาเป้าแล้วเอาเข้าปาก เขาเล็กคั้วน้อยๆ อร่อยดั่งว่า ไม่ต้องใส่อะไรเพิ่ม มีน้ำละ บนโต๊ะมีป้ายเขียนว่าชิมก่อนปรุง เพราะมันไม่ต้องปรุงอะไรเพิ่มแล้วต่างหาก ยกเว้นคนชอบเผ็ดจริงๆ เพราะรสชาติที้คนทำปรุงมาอร่อยอยู่แล้ว เผ็ด เ้าริ้ว หวานนิดๆ ไม่เค็ม ลูกชิ้นและหมู้อัดแน่นเต็มซ้าม แถมยังมีไข้ตั้มมาอีกหนึ่งซีก บนโต๊ะมีจานผักเล็กๆ วาง เผื่อใครชอบผักก็หยิบใส่ได้

“เป็นไง” สาวเจ้าถาม

“อร่อยจริง”

“ฝีมือคนสมัยก่อนเขาทำอร่อยโดยไม่ต้องปรุงแต่งมาก แค่น้ำซุ้บก็อร่อยแล้ว”

“จริง” มาเพียหนุ่มเห็นด้วย จากนั้นเขาก็จัดการกัว้เว้ยจนเกล็ยงซ้าม แล้วมีการสั่งเพิ่มอีกซ้าม จัดให้หายอยากกันไปเลย นานๆ เจอของอร่อยที้ราคาซ้ามละไม่ถึงห้าสิบบาท

“ตะกละ”

“ก็มันอร่อย” เขายังชมไม่หยุดปาก และคาดไม่ถึงด้วยว่าร้านเล็กๆ จะทำอร่อยขนาดนี้ ด้วยปกติชีวิตเขามักกินอาหารตามร้านหรู มีชื่อ ไม่ว่าในไทยหรือต่างประเทศ ไม่คิดว่าความอร่อยจะมาแอบซ่อนอยู่ในชนบท

คุณป้าสองคนเจ้าของร้านยิ้มหน้าบาน เมื่อลูกค้ามากินก๋วยเตี๋ยว แจกทิปไปอีก จ่ายแบงก์พันแบบไม่ต้องทอน ป้าจะทำก๋วยเตี๋ยวใส่ถุงให้ แต่พวกเราต้องรีบไปวัดต่อ เลยไม่รับ ถือเป็นค่าความอร่อย คนจ่ายบอกว่าฉันนะ แล้วอะไรคือตอนนี้เหตุที่ไม่ได้ขับรถตัวเอง แต่ต้องมานั่งกับเขา เพราะเขาให้การ์ดที่มาด้วยไปขับรถของเธอแทน จะโวยวายก็ใช่ที่ ไม่อยากให้คนอื่นมอง จึงต้องมานั่งหน้าข้างคนที่เกลียด

“ยิ้มหน่อยสิครับ”

“เงียบปากไปเลย”

“เรากำลังจะไปวัด ต้องยิ้มและทำใจให้สบายถึงจะถูก อย่าทำหน้าเครียด” มาเฟียหนุ่มหันมาบอก เขาคอยหันมองสาวเจ้าข้างกาย เป็นระยะๆ ชอบมองหน้าเธอเวลางอนๆ

“ไม่ต้องมาสอน ชับๆ ไป”

“ครับผม” เขาหันมาตอบยิ้มกริ่ม ลักפקก็หันมามองอีก คราวนี้สาวเจ้าเลยนั่งเอียงหน่อยๆ แล้วจ้องหน้าเขาหนึ่งๆ

“หันมามองอะไรนักหนา มองถนนโน่นเลย” เธอแหงน ฝ้าหันมอง จนคอจะเคล็ดแล้วมั้งนะ

ส่วนคนชอบมองก็ยังคงอยากหันมามองอยู่ร่ำไป ตลอดเวลาที่เงียบหาย ได้แค่เห็นรูปใกล้เคียงๆ จากคนที่เบ็นสายให้ มาวันนี้ได้อยู่กับตัวจริง คือถ้านอนกอดได้เขาทำไปแล้ว ต้องคอยหักห้ามใจไม่ให้รูกหนักกว่านี้ ทั้งที่ใจนั้นอยากใกล้ชิดสาวเจ้าแบบยี่สิบสี่ชั่วโมง

มือหนาค่อยๆ เอื้อมมาจับมือเธอ ได้ผล สาวเจ้าพยายามจะดึง

แต่เขาก็รวบรวมจับไว้มั้น อีกมือเลยยกมาทูปตีไหล่ของเขา จริงๆ
อยากต่อเลยแหละ แต่กลัวจะแรงไป เขาหันมาทำหน้าตำหนิ

“อย่าตี เดี่ยวเสียหลัก”

“นายก็ปล่อยสิ”

“อยากจับ” ตอบหน้าด้านๆ ไม่ได้หอม ไม่ได้กอด ไม่ได้จูบ
ได้จับมือก็ยังมี ส่งผลดีต่อหัวใจของเขามากมาย ซึ่งคำพูดของเขาได้ผล
เธอนิ่งไม่ดึงมือออก คงไม่อยากจะให้เกิดอันตรายบนท้องถนนด้วย
ส่วนหนึ่ง แต่เขาได้อานิสงส์เต็มๆ

“บ๊ายบอ”

“อยากทำอะไรก็ตามไป เพราะอะไรเป็นความสุขฉันอยากทำทั้งนั้น”
มาเพียหนุ่มพูดเรื่อยๆ ซ้ำเลื่องมองเธอที่ทำหน้ารีวคิ้วขมวด ก่อนสาวเจ้า
จะถอนใจออกมาแรงๆ แล้วเสดวงตาไปมองท้องถนน

“ทำตัวเป็นเด็ก”

“ย้อนเวลาได้คงดี” คิมก็ชอบตอนเราเป็นเด็ก मदช่วยดูแล
ปกป้องเขา ตอนนั้นคิมตัวเล็ก मदตัวใหญ่กว่า ทำหน้าที่ดูแล เขา
มีความสุข พอโตมาก็มองแต่เธอคนเดียว แม้จะย้ายที่เรียนก็ยังมอง
แค่เธอ ไปอยู่ที่ไหนก็นึกถึงแต่เธอก่อนคนอื่นเสมอ ทุกวันเกิดจะมีของ
ส่งมาให้ แม้เธอจะไม่ติดต่อกับเขาก็กี่ตาม คิมยังคงเสมอต้นเสมอปลาย

“มด”

“หิม”

“หายโกรธหรือยัง”

“ฉันเกลียดนายมากกว่าโกรธ” เธอบอก แต่ถามว่าลดลงบ้าง
หรือยัง ก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน หรือความจริงเธออาจปากไม่ตรงกับใจ
พูดออกไปอย่างนั้นให้ดูแกร่ง ทั้งที่ความจริงจิตใจของเธอก็เหมือนต้นไม้
ที่ไหวเอนง่าย ๆ ตามกระแสแรงลม

“เจียบอีก”

“นายไม่กลัวคำตอบหรือไง”

“ไม่ ถ้ากลัวฉันคงไม่มา” เขาบิบบมือเธอเบาๆ เป็นการส่งสัญญาณไม่ว่าคำตอบจากปากเธอเป็นอย่างไรเขาไม่หวั่น ต้องถามว่าคนแบบเขากลัวอะไรบ้างหรือเปล่า เท่าที่รู้ เห็นหน้านิ่งๆ แบบนี้แต่เขาโหดใช้เล่นพอๆ กับกลุ่มเพื่อนมาเฟียของเขานั้นละ ผู้ชายยิ้มๆ ทะเล้นๆ ถึงเวลาโหดขึ้นมาใครก็ห้ามไม่ได้ ระดับเขาเธอรู้ว่านอกจากรวยยังมีแบ็กดีไม่ว่าไปลงทุนประเทศไหนก็มีแต่คนรีบอ้าแขนรับ

คนประเภทนี้ไม่มีวันจม เพราะลงทุนหลายอย่าง บางอย่างไม่ออกหน้าออกตาแต่ก็ถือหุ้นเป็นจำนวนไม่น้อย เป็นหลักการบริหารทางการเงินแบบคนรวย ที่จะไม่ยอมให้เงินจมอยู่กับที่ ต่อให้มีธุรกิจบางตัวพังไป อย่างมากเขาก็แค่เสแต่จะไม่มวันหลุด

“ถึงแล้ว” สาวเจ้ารีบบอก

“ไม่ไกลเท่าไร”

“เวลาทำบุญฉันไม่เลือกวัดหรอก เลือกแะะวัดใกล้ๆ เส้นทางเดียวกัน จะได้ไม่ต้องขับรถไปมาให้เสียเวลา” สาวเจ้าเล่าเรื่อยๆ ไม่ได้ลงรายละเอียดอะไรมากนัก พูดถึงเรื่องทำบุญแล้วก็ไม่บ่นอะไรเกี่ยวกับตัวเขา

คืนขับรถผ่านหน้าประตูวัดเข้าไป มีญาติโยมคนแก่กำลังช่วยกันกวาดใต้ต้นไม้ เธอจึงขับรถไปจอดอีกด้าน พอพวกเขาสงบไปสอบถามลูกที่รีบเดินนำไปยังกุฏิของเจ้าอาวาส ท่านก็รับของแล้วให้พร วัดนี้เป็นวัดเล็กๆ เธอจึงมองและสังเกต กำลังพิจารณาว่าที่นี่ขาดเหลืออะไรบ้าง ครั้งหน้าจะได้มาช่วยเหลือ ซึ่งกุฏิของท่านเก่าและทรุดโทรม มีพระอยู่ทุกรูป

“ถามท่านไปจะมาสรวงเธอ”

“อืม เตียวให้ฉันของปีศาจแลกเปลี่ยนให้ พระท่านอยู่แบบสมณะเราควรทำให้แข็งแรง ต่อน้ำต่อไฟให้ด้วย”

“ฉันช่วย”

“ได้” เป็นเรื่องน่ายินดีสำหรับการร่วมทำบุญ ไม่ควรขัดศรัทธาใคร ต้องสร้างทั้งหมดทกลงตามจำนวนพระที่อยู่จำวัด หรือไม่ก็สร้างเกินมาอีกสักหลังเพื่อไว้

“ให้คนของป่าเป็นคนสร้างใช่ไหม”

“อืม บริษัทของป่ามีของครบอยู่แล้ว แต่ฉันก็ออกเงินเองทุกครั้ง บางครั้งป่าก็ช่วยบ้าง” จริงๆ ไม่บ้างหรอก ป่าช่วยเยอะ เรื่องทำบุญ ทำทานป่าไม่น้อยหน้าใคร ตั้งแต่อายุห้าสิบห้ามานี้ป่าเป็นเจ้าภาพทอดกฐินทุกปี

6 ไร่ใช้เวลาจนถึงบ่ายสี่โมงเย็น จึงแวะไปหาป่าที่ออฟฟิศ พอเห็นหน้าเธอก็ยิ้มกว้าง แต่พอเห็นหน้าไอ้บ้าคิมก็ยิ้มกว้างมากกว่า มันใช้ไหมเหนียว ตกกลางคืนเป็นลูกรักของป่ากันแน่ มันน่าน้อยใจ แต่ป่าก็เป็นแบบนี้แหละ รักคิมมาตั้งแต่เด็ก พออีกฝ่ายโตก็ถึงได้จัดการหมั้นหมายไว้ให้เธอ

“สวัสดิ์ครับป่า”

“สวัสดิ์ค่ะป่า”

“ยายหนูของป่า อาคิมของป่า” ไม่ชอบเลย ทำไมต้องมีคำว่าอาคิมของป่าด้วยเนี่ย ความอิจฉาในใจพุ่งปรืด

“ไปๆ เข้าข้างไหนกัน เอ๊ะ หรือจะไปร้านอาหารเลย”

“ป่าทำงานเสร็จหรือยัง” ต้องถามก่อน งานก่อสร้างของป่าค่อนข้างวุ่นวายพอสมควร นี่ยังคิดเลย หากวันหนึ่งป่าวางมือใครจะรับช่วงต่อ เพราะเธอก็ไม่ถนัดงานนี้ ป่าเองทุ่มเทแรงกายแรงใจจนมาเป็นผู้รับเหมางานอันดับหนึ่งในเชียงรายและอันดับต้นๆ ของภาคเหนือไปแล้ว

“วันนี้หน้าตาสาวคนสวย ป้าเคลียร์งานหมดแล้ว”

“ดีเลยครับ ไปร้านอาหารกัน”

“หึๆ ไปไงมาไงถึงมาด้วยกันได้” ป้าถามยิ้มๆ คือชอบใจ เธอเองที่บอกป้าว่าจะไม่ยอมแต่งงานกับคิม เกลียดซีหน้า แต่กลับนั่งรถอีกฝ่ายมาหน้าตาเฉย มันย้อนแย้ง การกระทำกับคำพูดสวนทาง

“ก็ไอ้บ้าคิมไปหมดที่วัด แล้วก็ให้การ์ดขั้บรถของมด มดไม่อยากโวยวาย เลยต้องทนเหม็นหน้ามาตลอดทางเลยเนี่ย” สาวเจ้าบ่นกระปอดกระแปดอย่างแข็งๆ

“คิมเขาคงเป็นห่วงลูกสาวป้า” เสี้ยมคมเดชออกตัวแทนมาเพียหนุ่ม มองอย่างไรก็ไม่เห็นใครที่จะเหมาะสมกับลูกสาวของตนเท่ากับคิมอีกแล้ว ทั้งคู่รู้จักกันสั้ยกันดี คิมยังมีความแข็งแกร่ง อย่งไรคงไม่ปล่อยลูกสาวของตนให้ตกกระท้ำลำบาก

“ป้าเข้ข้างมัน”

“ไม่เอาสิ อย่ำเรียกแบบนี้” เสี้ยมคมเดชดึงลูกสาว ถึงท่านจะเป็นผู้ชาย แต่ก็ไม่ยอมให้ลูกพูดจาแบบนี้ โตๆ กันแล้ว ควรให้เกียรติว่ากันไปคิมก็ผู้ใหญ่กว่าลูกสาวตนเกือบหนึ่งปี ห่างกันแค่สิบเอ็ดเดือน

“ไม่เป็นไรครับป้า ผมรับได้” มาเพียหนุ่มไม่ถือ รู้ว่าถูกเรียกแบบนี้เพราะเรามีอดีตที่ไม่ค่อยดีร่วมกัน เธอยังไม่ให้อภัยเขาตรงจุดนี้ หากวันไหนเธอให้อภัย คนจิตใจดีอย่างมดคงจะกลับมาเรียกเขาเหมือนเดิม

“เราก็เป็นชะแบบนี้ ยอมมายาหนูตลอด”

“ป้า มดลูกสาวป้านะ ไม่ใช่ลูกทิพย์อย่างใครบางคน”

มีความเหวี่ยงวินพาดพิงอีกฝ่ายเบาๆ คิมทำเพียงยิ้มกว้าง และกว้างกว่าเดิม จากลูกทิพย์ เดี่ยวจะยกระดับฐานะเป็นลูกเขยให้ดูเร็วๆ นี้แหละ ไม่นานเกินรอ มาเพียหนุ่มหมายมาดในใจ

“แะ ป้าว่าเราไปที่ร้านเลยดีกว่า ไปนั่งคุยกัน นานๆ จะได้เจอกัน”

“ได้ข่าวว่าป้าเจอคิมมาแล้วเมื่อวันก่อน”

“ใช่ แต่ยังคงยังไม่ถึงใจเลย เพราะคิมรีบร้อนไปหาใครบางคน”

ใครบางคนที่ว่า แล้วทำไมป้าจะต้องหันมาจ้องเธอยิ้มด้วย เข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย งานนี้हत्यหัวเดียวกระเทียมลีบของจริง เพราะแบบนี้ถึงไม่อยากให้อีบบ้าคิมติดสอยห้อยตามมาด้วย

“ไปค่ะ ชี้นรถ”

“ป้าไปเอง เดี่ยวให้โชคขับรถให้”

“ค่ะ” ขยับเปิดโอกาสชะจริง แทนที่จะชวนเธอนั่งรถไปด้วย กลับรีบผลักใสกลายๆ ให้เธอมากับอีบบ้าคิม สถานการณ์ตอนนี้คือเข้าทางหมอนี่ทุกด้าน ป้าออกนอกหน้าอยากมีเขยจนตัวลั่น

ปกติพอมักจะหวงลูกสาว หวงชนิดที่ว่าใครหน้าไหนก็อย่ามาเข้าใกล้ แต่ป้าของเธอแปลกมาก นอกจากไม่หวง กลับยินดีปรีดา ยิ้มแย้ม มันทำให้हत्यเห็นลางเลาะว่า เธอคงยื้อเวลาไว้ได้อีกไม่นาน เพราะแม่ของคิมก็มาถึงเชิงชายแล้ว

“ป้าชอบฉัน”

“หลงตัวเอง”

“มองจากดาวอังคารยังรู้เลยมด เธอเห็นสีหน้าของป้ายิ้มแย้ม มีความสุขไหม ตลอดชีวิตมานี้ป้ายอมเธอทุกเรื่อง จะขัดก็เรื่องของเรา สายตาผู้ใหญ่มองออกว่าเราเหมาะสมกันที่สุด และมากกว่าความเหมาะสมคือฉันรู้สึกดีๆ กับเธอ ตั้งแต่เด็กจนโต ถึงตอนนี้มีสักครั้งใหม่ ที่ฉันไม่หวังดี”

ไม่ได้จะลำเลิกบุญคุณหรืออะไร แต่เขาอยากให้อเธอซึ่งใจลึกนิด ว่าระหว่างเรื่องดีๆ กับเรื่องแย่ๆ อันไหนทำให้มีความสุขมากกว่ากัน และนอกเหนือจากความสุขของเราสองคน คนรอบข้างก็พลอยยินดี มีความสุขด้วยหากเราแต่งงานกัน

“ไม่ต้องมาหว่านล้อม”

“ฉันรักเธอ”

“มาบอกอะไรตอนนี้ ชนลูก” มากกว่าชนลูกก็หัวใจนี้แหละ
เด่นแรงเหมือนว่าได้รับเอฟเฟกต์จากคำบอกรักจากอีกฝ่าย

“ฉันรู้ว่าเธอชอบฟัง”

“อย่าขี้ตู่ แล้วมองทางด้วย ไม่ต้องหันมาทางฉันบ่อยๆ ไม่ชอบ”
ไม่อยากจะใช้คำพูดว่าเขิน รับรู้ถึงใบหน้าร้อนห่อขึ้นมา จนต้องยกมือ
สองข้างลูบหน้าแล้วเมिनออกด้านข้าง หัวใจเต้นรัวกระหน่ำไม่หยุด
มันไม่เหนียวบ้างหรือไงนะหัวใจ เต้นแรงเร็วขนาดนี้

“ชอบมองเธอมากกว่ามองทาง” มาเพียหนุ่มน้ำเสียงทะเล้น
หยอกเย้า เธอมองขวางอีกแล้ว โคตรชอบสายตาแบบนี้ มันรั้าใจเขา
เหลือเกิน อยากให้เธอได้มองเขาเวลาเราสองอยู่บนเตียง!

“เลียน”

“ยังไม่ได้ทำอะไรเลย ยังไม่ต้องรีบห้อง เอ๊ะ หรือจะห้องเลยดี”
คิมยังคงหยอกเธออย่างสนุกสนาน ซึ่งก็เหมือนเดิมคือเขาจะได้รับ
สายตาค้อนๆ ดุๆ จากสาวเจ้าตอบกลับมาเสมอ

พอนึกถึงเรื่องลูกคิมก็คลี่ยิ้มออกมา จะเป็นอย่างไรถ้ามาเพีย
อย่างเขาได้เลี้ยงลูก จะลูกสาวหรือลูกชายเขาไม่หวั่น เลี้ยงได้สบาย
อยากมีสักสามสี่คน แต่ไม่รู้คนข้างกายโอเคหรือเปล่า เรื่องแบบนี้
ต้องยินยอมทั้งคู่ ถึงอย่างไรเรื่องนี้คงเป็นเรื่องแรกที่เราต้องคุยกัน
หลังแต่งงาน

“พูดอะไร”

“เรื่องของเรา”

“อย่าเพิ่งคิดไปไกล” เธอยังไม่ได้ตกลงจะแต่งงานกับเขาเลยนะ
อย่ามาโมเมคิดอะไรข้ามขั้น

“อะไรที่เป็นเรื่องของเราสองคน ฉันคิดหมด คิดมาลึกลับแล้ว
เรื่องลูก เป็นเรื่องที่ลึกลับยิ่งไม่ได้ มีไว้ก็ยิ่งดีต่อตัวของเธอเอง”

ร่างกายผู้หญิงถ้ามีลูกตอนอายุมากๆ เขาเป็นห่วง เขาถึงได้มองว่า
ตอนนี้ถึงเวลาที่เราสองคนควรรู้ชีวิตคู่ร่วมกันได้แล้ว

ใบหน้าคนดูหันมามอง ก่อนเหม็นออกไปทางด้านอื่น แต่ไม่กี่วัน
ชีวิตเหมือนเดินไวขึ้นเมื่อมีเขาเข้ามา ความโกรธมันยังมีอยู่ หากยังไม่
ทันคิดอะไรต่อ มือหนาก็จับมือของเธอไปกุมไว้วางบนหน้าขา

“อย่าบอกให้ฉันปล่อย เพราะจากนี้ไปฉันจะไม่ปล่อยเธออีกแล้ว
ให้รู้ไว้เถอะ ไกลกันแค่ไหน เธออยู่ในสายตาฉันเสมอ” น้ำเสียงห้าวหุ้ม
หนักแน่นจริงจัง ยึดกับตัวเองแล้วจึงหันมามองเธอ ตอนนี้อยู่หน้า
จอดที่ร้านอาหารที่ป่าจองไว้แล้ว

“มาบอกทำไม ไม่อยากรู้”

“แค่อยากบอก และจะบอกเธอทุกวัน”

“ประสาท”

“คงจริง ประสาทที่รักเธอมากขนาดนี้” ขอให้มีช่องเถอะ จะเล็ก
จะน้อยเขาก็พร้อมหยอดเสมอ หยอดทุกวันจนกว่าสาวเจ้าจะใจอ่อน
ยอมร่วมหอลงโรง

หยุดยั้งมือออกไปแล้วเปิดประตูลงจากรถ เดินไปหาป่า
ซึ้นนั่งอยู่กับไต้บ้ำคิมนานๆ เธอจะหัวใจวายชะก่อน ห้ามให้หมอนี้
เข้าใกล้เลยนะ ใจคอไม่ดี

“ป่าโทรมาจองเมื่อไร”

“ตั้งแต่เมื่อวาน สั่งอาหารไว้แล้วด้วย มาถึงพร้อมกินเลย นั่งนานๆ
เลยนะยายหนู” ป่าโน้มหน้ามาหอมหัวของเธอเบาๆ ถ้าไม่มีใครรู้จักเรา
คงคิดว่าป่าคงอีหุนมาด้วยแน่ๆ ป่านะซึ้นชื่อเรื่องผู้หญิง แต่ก็กะ
ตอนนี้ท่านเพลๆ ลงแล้ว เธอไม่อยากจะทำต่อว่า อะไรเป็นความสุข
ก็แล้วแต่ป่า ขอเพียงป่าดูแลสุขภาพตัวเองให้มากกว่าที่เป็นอยู่ก็พอ

“ดีใจจะได้มากินข้าวกับลูกสาว?”

“เปล่า ดีใจจะได้กินข้าวกับลูกเขย” ป่าหยอกๆ กลับมา แล้วท่าน

ก็หัวเราะร่วนเมื่อเจอหน้าหญิงงอแงของลูกสาว ที่ถอนหายใจแรง
ขัดอกขัดใจ ก่อนยกมือโอบบ่าพาไปนั่งโต๊ะ ส่วนคิมเดินตามหลังมา
ยิ้มกว้างกับคำพูดของป้าที่ประกาศเจตนารมณ์ชัดเจนว่าอย่างไรก็ยืน
ข้างเขา

“ยิ้มหน่อยลูกสาวป้า เดี่ยวคนในร้านคิดว่าป้าบังคับลูกมา
กินข้าวด้วย”

“ป้ารักคนอื่นมากกว่ามด”

“รักมดมากกว่า เพียงแต่อยากมีลูกเพิ่มอีกคน”

“ลูกทิพย์นี่นะเธอ เหนาะ น่ารักตรงไหน นิสัยก็ไม่ดี” ปากว่า
ตาก็เหลือบมองคนข้างๆ เขาถือวิสาสะนั่งข้างๆ เธอ ทั้งที่เธอตั้งใจ
จะนั่งข้างป้า แต่ป้าก็เหมือนจะรู้ นั่งฝั่งตรงข้ามเฉย แท้ก็ทิมเดียวกันสินะ
คุณผู้ชายทั้งสองเนี่ย

“หึๆ”

“ยังจะมาหัวเราะ” เธอยังต่อว่าคนตัวใหญ่ต่ออีกนิด

“ไม่เอาสิลูกไม่ว่ากัน แต่จะว่าไป โบราณว่าทะเลาะกันลูกจะดก”
เสียดมเดชเอ่ยขึ้น มองลูกสาวที่ทำหน้าย่นยิ่งกว่าเดิม

“กินดีกว่า”

“ฉันตักให้ ผมตักให้ป้าด้วยครับ” งานเสนอน้ำคืองานถนัด
รีบตักอาหารไปวางในจานสาวเจ้า แล้วตักเอี่ยมไปวางในจานให้ว่าที่พ่อตา
ขอบคุณท่านที่ยืนอยู่ข้างเขาอย่างมั่นคง แบบนี้มดตัวจิ๋วจะไปไหนเสีย

6
เวลาล่วงเลยผ่าน พวกเราถามสารทุกข์สุกดิบกันพอสมควร
สามชั่วโมงกว่าที่นั่งคุยในร้าน เป็นร้านอาหารริมแม่น้ำกักชื่อดังของ
เชียงใหม่ ป้าจ่ายเอง เพราะป้าอยากเป็นเจ้าของมือ เสร็จแล้วจึงแยกกัน
ป้าบอกว่ารอให้พ่อของคิมมาก่อนแล้วจะนัดคุยเรื่องทุกข์ยามกันสักที

เธอคำนไปว่าไม่แต่ง ป้าก็บอกว่า เพื่อความสุขของตัวเอง และความสุขสบายใจของป้า เธอควรแต่งงาน

คำพูดของป้าไม่ใช่ว่าเธอไม่คิด แต่ถ้าตกลงแต่งงานง่าย ๆ ใบบ้าคิมจะเป็นฝ่ายชนะ เพราะเธอตั้งตนอย่างแข็งขันมาตลอดว่าหัวเด็ดตีนขาด อย่างไม่รู้จักไม่แต่ง ทำให้คนชนะต้องเป็นมันด้วย สาวเจ้าขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ทำหน้าเคร่งมาตลอดทาง คนขับรถค่อนข้างแปลกใจหันมองเป็นระยะด้วยความห่วงใย

“เป็นอะไรหรือเปล่ามด”

“เพราะเกลียด”

“อะไรอีกหืม”

“ทำไมแกต้องแต่งงานกับฉันด้วย ทำไมไม่เสียบหายไปจากชีวิตฉัน จะกลับมาทำให้ฉันวุ่นวายทำไม” ตวาดแหวออกมาระบายความหงุดหงิด เพราะอย่างไรความพ่ายแพ้คงเกิดกับตัวเองอยู่แล้ว ก็ขอให้ได้พ้นออกมาบ้าง เขาจะได้อะไรทำให้ชีวิตของเธอไม่มีความสุขสงบ

มาเพียหนุ่มหັกพวงมาลัยเข้าจอดข้างทาง เปิดไฟสว่างไว้ ส่วนการ์ดที่ขับตามหลังก็หັกพวงมาลัยเข้าข้างทางเช่นกัน ทางนี้เป็นถนนเข้าไร่จึงไม่ค่อยมีรถผ่าน นอกจากรถของชาวบ้านละแวกนี้ เขาทำมือกับเบาะนั่งของเธอ ขยับตัวเอียงข้าง

“จอดทำไม”

“เธอกำลังคิดวาระหว่างเราเป็นเกม?”

“หรือมันไม่จริง”

“มันไม่จริง แต่มันเรื่องหัวใจล้วนๆ เมื่อไรจะเข้าใจสักทีมด เธอไม่เคยเข้าใจอะไรยาก”

“แล้วฉันเกลียดแก ทำไมแกไม่เข้าใจ” พออารมณ์ไม่ดี สรรพนามที่เคยใช้เรียกวานายก็เปลี่ยนไปตามอารมณ์ อยากจะเรียกกุ้มมิ่งด้วยซ้ำ แต่สาวเจ้ายังเห็นแก่สมัยวัยเด็กของเรา

“ฉันจะแต่งงานกับคนที่เอาเปรียบ คนที่มีผู้หญิงมากมาย คนที่นอนกับใครก็ได้แบบแกนี่นะ ฉันไม่ได้บ้า” ตวาดออกมาเสียงดังกว่าเดิม เหมือนต้องการระบายสิ่งต่างๆ ที่ทับถมเป็นปมขนาดใหญ่ในหัวใจให้เขารับรู้ ว่าเพราะในความเป็นเขามีจุดไหนบ้างที่เธอรับไม่ได้

“ฉันแค่ผู้ชายคนหนึ่ง ไม่ใช่คนเพอร์เฟกต์ ไม่ใช่คนดี แต่เป็นคนที่ยากลำบาก เรื่องผู้หญิง ฉันไม่แก้ตัว เพราะฉันทำจริง เวลานั้นฉันยังโสด แต่ในตอนนั้น ชีวิตที่ผ่านอะไรมาเยอะ ฉันอยากหยุดที่เธอ ไม่ว่าจะร่างกายหรือหัวใจ เธอได้มันไปนานแล้วนะมด” น้ำเสียงหนักแน่นจริงจัง เราสองคนสบตาท่ามกลางความสลัวของไฟรายทางที่ยังพอส่องผ่านกระจกรถเข้ามาให้เห็น

“ทำไมฉันไม่ซาบซึ้งเลยนะ”

“มด”

“ยิ่งตอนที่แกเอาเปรียบ ตอนที่ตื่นขึ้นมาแล้วรู้ว่าเราไม่ใช่เพื่อนสนิทฉันรับไม่เคยได้เลย”

“แต่ฉันรับได้” บนโลกใบนี้มีอะไรที่คนอย่างคิมรับไม่ได้อีก โดยเฉพาะความรักที่มีให้เธอ มันเป็นของเธอ ถ้าไม่มีเธอมันก็จะไม่มีวันตกไปเป็นของใคร กับความรักเราสามารถโง่และบ้าเท่าที่ใจจะสั่งให้บ้า ฉะนั้นเขาอยากให้เธอรับรู้ว่าเขาเป็นเพื่อนสนิทที่คิดไม่ซื่อมาโดยตลอด

“แกพูดเอาแต่ได้”

“เพราะฉันรักเธอ” คำพูดของเขาทำให้โสตประสาทของหญิงเริ่มจะไม่มั่นคง อยากด่า อยากจิกหน้า อยากต่อย ทว่าคำรักนั้น มันก็เหมือนจะเป็นตัวเยียวยาบาดแผลทางความรู้สึกให้มันค่อยๆ ดีขึ้น หรือที่จริงมันอาจไม่เคยมีอยู่เลย เพียงแต่พอเห็นข่าวเขาควงใครต่อใคร หัวใจมันเจ็บจนไม่อาจยอมรับความส่ำสอนของเขา

“ออกรถได้แล้ว”

“เธอรักฉัน” คิมยังไม่ยอมจบ

“อย่าทักทักเอาเอง”

“แววตาของเธอมันบอกว่าเธอรักฉัน ตั้งแต่เมื่อไรที่เธอชอบ โทกหกตัวเอง” เป็นจริงดังคำเขาว่า ทพทย์กำลังโทกหกและหลอกตัวเอง ทั้งที่ความจริงอัดแน่นเต็มอก

ไม่อยากแพ้ แต่ดูทรงแล้วอย่างไรคงแพ้แน่ๆ และเขาเป็นคนที่ ทำให้เธอพ่ายแพ้ได้เร็วขึ้น เธอเงยหน้าสบตา คนทั้งสองจ้องกัน เป็นคิมที่เคลื่อนไหวหน้าเข้ามาใกล้ ใกล้เรื่อยๆ จนมองเห็นตัวเอง ในดวงตาของเขา ลมหายใจร้อนๆ ของเราสองปะทะใบหน้าของกัน และกัน เธอถอยแต่เขากลับตัวดัดแขนดึงไว้

“ไอบ้าคิม”

“จะทำอะไร”

“อกรถสิ” เขายังเฉย มองนิ่งๆ ไม่ทำตาม คิมโหมดจริงจึงทำให้ ทพทย์ค่อนข้างอึดอัดกับสถานการณ์อันล่อแหลม อยากซัดสักหมัด สองหมัดให้หมอนี้ถอยไป แต่ความจริงเธอกลับนิ่งแล้วเม้มปาก บอกไม่ถูกว่าตอนนี้เป็นอะไร ลึกลับ เหมือนรอคอยบางอย่าง

“มด”

“อะ อะไรเล่า”

“ฉันรักเธอนะ” คนบอกรัก เคลื่อนหน้าเข้าใกล้จนปลายจมูกของเราชนกัน เธอได้แต่นั่งตัวแข็งเกร็ง ไม่ช่วยย่น แต่ทำไมหัวใจบ้าง มันเต้นหนักหน่วง กะพริบตาปริบๆ ยังไม่ทันต่อว่า จมูกที่ชนกันของเรา เขาก็ค่อยๆ บิดเอียงเล็กน้อยแล้วเขาทาบปากลงมาแนบปากของเธอ

เปลือกตาของเธอยังกะพริบปริบๆ ก่อนหลับตาลง เมื่อปากที่ทาบสนิทหนึ่งๆ เริ่มเคลื่อนไหว มือโอบเอวกระชับแน่นกว่าเดิม ร่างกาย ส่วนหน้าของเราเบียดเสียดจนเกิดคลื่นความร้อน ปากถูกเปิดด้วย ลิ้นร้อนๆ เธอเม้มแล้ว แต่เขาใช้ทักษะอันแยบยลไล้ลิ้นและขบมุมปาก จนเธอยอมเปิด จากนั้นเขาก็สอดลิ้นเข้ามาตีมุดๆ

เชื้อเหอะ เป็นคนอื่นเธอจะไม่ล้งเล็กตัดสิน แต่พอเป็นไ้บ้ำคิม คนที่ปากบอกว่าเกลียด แต่ใ้โตๆ คือพอถูกจับ ราวกับสมองถูกทุบ ด้วยก้อนจนเบลจัด จากควรต่อต้านกลายเป็นตอบรับหน้าตาเฉย สองแขนตัวตสอดโอบกอดรอบลำคอแกร่งจิกเข้ากับผมตรงท้ายทยอย อยกาให้เขาเจ็บ อยกาให้เขารู้ว่าถึงจุดนี้เธอจะชอบ แต่เขาควรรับรู้ว่ามี ความโกรธเคืองปะปนอยู่ด้วย

“อ้อ...” พอชอบแล้วเขายอมถอนจูบ

“หวาน”

“ไ้บ้ำคิม อิม...” งงใจ เหตุที่ไม่รู้ว่าตัวเองร้องทำไม ในเมื่อ พอเขาจูบกลับมาตัวเองก็พร้อมยินดีจูบตอบอย่างคนใจง่าย ทุกอย่าง ขับเคลื่อนด้วยความต้องการของร่างกายล้วนๆ เข้าใจแล้วว่า บางที เรื่องแบบนี้มันอยู่เหนือเหตุผล บางอย่าง บางเรื่อง ไม่ต้องการคำอธิบาย แต่ดำเนินไปด้วยสัญชาตญาณ

มาเพียหนุ่มโคตรถูกใจ รสสัมผัสของเพื่อนสนิทหวานหอม เย้ายวนมีแต่แรงดึงดูด เป็นกลิ่นที่เขาคุ้นเคย ร่างกายนุ่มน้อมยิ่งกอด ยิ่งจูบก็ยิ่งทำให้รู้สึกถึงความคลั่งไคล้ มันมากกว่ารัก และมากกว่ารัก นานแล้ว เพราะเธอคือลมหายใจ คืออากาศที่ขาดไม่ได้ แมื่อก่อนหน้า เคยละเลยห่างหาย แต่นับจากนี้จะมีแต่ใกล้กัน

ต่างคนต่างบดขยี้ปากอย่างเร้าร้อน กระทั่งออกซิเจนในปอด เกือบหมด เขาจึงยอมถอนปากออก คิมกอดเธอไว้วางหน้าบนขาเนียน เธอจะดำหรือต่อว่าเขาก็ยินดี แต่เขาหยุดจูบไม่ได้จริงๆ จูบที่ควรแค่ ผิวเผินจึงกินเวลานาน เขารับรู้ได้เลยว่าปากของตัวเองยับเยินมาก เขาไม่เสียใจ มีแต่รอยยิ้มเปื้อนเต็มหน้า

“ไม่ดำเธอ” คิมถามเมื่อคนในอ้อมแขนเงียบ เหมือนอาการ หอบหายใจของสาวเจ้ายังไม่สงบดี เขาเองก็เช่นกัน เป็นจูบที่ใช้พลังงาน ได้ลึนเปลืองมาก แต่ต่อให้ต้องเหนื่อยกว่านี้เขาก็ยินดีจูบ

“ไอบ้า ออยากให้ตำเธอ”

“แค่แปลกใจ”

“หี” สาวเจ้าทำเสียงในลำคอ ค่อยๆ ยันมือกับอกกว้าง เพื่อให้เขาปล่อย ใจเต้นแรงไม่หยุดไม่หย่อน เกรงถูกกดมานานกว่านี้หัวใจจะวายตายไปซะก่อน แบบนั้นไม่ดีแน่

“ปากเธอหวานมาก”

“อกรถได้แล้ว เตี่ยวการ์ดสงสัยหรือ” เชื่อวการ์ดคงจะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น คนพวกนี้ไม่ใช่โง่

“เขิน?” คนตัวใหญ่แซว ยอมคล้ายอ้อมแขน มองหน้าแดงๆ ของเธอ น่ารักไปอีกแบบ ผู้หญิงคนนี้ช่างมีอิทธิพลกับเขาเหลือเกิน มือหนักขึ้นมหาหึกแก้มนุ่มๆ อย่างมันเขี้ยว ดึงจนยึด เธอเลยตีบ่าเขาไปหนึ่งทีแรงๆ

“ซั้บรถไปเลย”

“โอเค พรุ่งนี้ไปเที่ยวน้ำตกกันนะ”

“รอวันหยุด พรุ่งนี้มีนักศึกษามาดูงาน แล้วจะมาดูงานติดกันสามวัน ไม่ว่าง”

“ตอนเย็นก็ได้เลย?”

“ตอนเย็นมีเลี้ยงคณะอาจารย์และนักศึกษา” นอกจากเป็นไร่ชาไร่ไร่ยังจัดเลี้ยงสำหรับผู้มาดูงาน ไม่ต้องแปลกใจทำไมเวลาแขกไปใครมาจึงเกิดความประทับใจ แต่ละปีมีนักศึกษาทั่วทุกภาคเดินทางมาที่นี่ คณะใหญ่บ้างเล็กบ้างแต่มีไม่ขาดสาย มีบางบางช่วงหน้าฝน

“พูดแบบนี้ คือจะห้ามฉันไม่ให้ไปหาที่ไร่ใช่ไหม”

“นายควรรู้ว่าฉันต้องทำงาน และมีงานล้นมือ” ต้องกันเขาออกห่างบ้าง ไม่งั้นโดนรุกประชิดตัวแบบเมื่อครู่อีกแน่ๆ แพ้ แพ้จริงๆ หนะงานนี้แต่ก็ไม่อยากจะรีบแต่งงาน

“โอเค งั้นวันหยุดก็ได้”

“ดีมาก” เธอหันมายิ้มบางๆ สายตาเหมือนโล่งๆ คนตัวใหญ่ มองออก เขารู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ แต่ใครสนล่ะ ได้กอดได้จูบได้ลูบ ได้คลำ ร่างกายเขาทนต่อไม่ไหวแล้ว หลังจากนั้นอย่าคิดเลยว่าจะตั้งรับ และบอกปัดเขาได้ ต่อให้ฉลาดแค่ไหนเธอก็ไม่มีทางเก่งกาจด้านเจ้าเล่ห์ ไปกว่าเขาได้หรอก อันนี้คิมมั่นใจ

“อีกสามวันเจอกัน”

“แต่ฉันว่าจะไปหาคุณป้า” เป็นความตั้งใจของเหตุที่ยอยู่แล้ว ปล่อยให้วันนานไม่ค่อยเหมาะสม ขนาดคิมมาถึงเซียงรายหมอนี่ยังแวะ ไปกราบป้าของเธอเลย

“ก็ไปสิ แม่อยู่ไร่ตลอด ไม่ค่อยออกไปไหน ฉันก็ด้วย”

“ไม่ได้ถามสักหน่อยว่านายอยู่ไร่หรือเปล่า” เธอส่งค้อนให้คิมชอบ เสนอหน้า

“หึๆ ไปเขาก็ดี ไปกินข้าวเช้าที่ไร่ของฉัน”

สาวเจ้าชบคิดชั่วครู่ ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ ไว้ดูช่วงเวลาอีกที คุณป้ามาแล้วจะปล่อยให้วันนานไม่ได้ ท่านเป็นผู้ใหญ่ เธอควรไปหาและมีของติดไม้ติดมือไปฝาก ท่านไม่ได้มาเมืองไทยหลายปีแล้ว

